

IGRAMO SE KAZALIŠTA

- Od monologa do igrokaza -

(Izbor tekstova za dječju lutkarsku i živu scenu)

Izbor i priprema: Vera Stenzel, prof.

Zagreb, 1995.

Izdavač:

Savez društava "Naša djeca" Hrvatske
Zagreb, Amruševa 10/IV

Za izdavača:

Dr. Emil Paravina

Urednica:

Antonija Posilović, prof.

Recenzentica:

Dr. Mira Peteh

Lektorica:

Olga Vitez-Babić, prof.

Kompjutorska animacija naslova:

Martina Dimitrijević, uč. 7. raz.

Kompjutorska grafička obrada:

"M&D" - Zagreb

Tisak:

Tiskara "M&D"

Naklada:

500 primjeraka

Tiskano:

1995. godine

CIP - Katalogizacija u publikacijama
Nacionalna i sveučilišna biblioteka, Zagreb

UDK 886.2(02.053.2)-2(082)

Igramo se kazališta. Od monologa do igrokaza.
Izbor tekstova za dječju lutkarsku i živu scenu.
Izabrala i priredila: Vera Stenzel Zagreb:
Savez društava "Naša djeca" Hrvatske 1995.

Str. 5-15 Riječ dvije prije igre/Vera Stenzel. -
Bibliografija: str. 153-156

ISBN 953-6103-03-6

I. Stenzel, Vera
951003099

O KNJIZI

Knjiga pred Vama sadrži izbor tekstova prikladnih za izvođenje na lutkarskoj ili živoj dječjoj sceni i to od monologa do igrokaza.

Izbor tekstova učinila je Vera Stenzel, pedagog-lutkar-umjetnik.

Odabrala je one tekstove koje je, zajedno s lutkarima-amaterima-pedagozima, već izvela pred dječjom publikom ili s djecom, što će reći - provjerila ih i potvrdila u praksi.

Autorskim tekstovima i dramatizacijama dodala je još i niz korisnih i dragocjenih sugestija, uputstava i prijedloga da bi što više pomogla svima onima koji kreću ili su krenuli u čarobni svijet lutkarstva, igre i stvaralaštva za scenskom lutkom... bilo da su oni odgajatelji, učitelji ili djeca.

Sve u ovoj knjizi napisano ili zapisano predstavlja samo neka rješenja iz niza drugih i to ona, koja su na lutkarskoj sceni ostvarile lutkarice kazališta "Zlatni dani" i Vera Stenzel s njima.

Drugim riječima, svi monolozi, dijalozi, priče, igrokazi iz ove knjige mogu se ispričati, prikazati i odigrati na način kako je u knjizi predloženo, ali i drukčije... bolje.

Knjiga stoga i nosi naslov Igramo se kazališta, jer mnogo toga ostavlja otvorenim za kreativna rješenja onih, koji će potaknuti njenim ukupnim sadržajem, krenuti u ostvarenje nekog od tekstova, bilo na lutkarskoj ili živoj dječjoj sceni.

Umjetničkim tekstovima, uputstvima, prijedlozima nadodano je još i po nekoliko riječi o autorima čiji su tekstovi uvršteni u knjigu, te onima koji su napisali više dramatizacija odabranih umjetničkih tekstova.

Na kraju, u knjizi ćete naći popis priloga o lutkarstvu koji su objavljeni u časopisu "Umjetnost i dijete", te vrijednih knjiga koje govore o lutkarskoj umjetnosti i lutkarstvu.

Urednica

**"Njen dolazak je tajna...
Slatka tajna koju uvijek i
ponovo, strasno otkrivam...
Veo po veo ..."**

Sanberg

Vera STENZEL

RIJEČ DVIJE PRIJE IGRE

Jedna od najljepših, najprivlačnijih i najinteresantnijih scenskih umjetnosti za djecu je lutkarstvo.

Međutim, lutkarstvo nije samo za djecu, ono je isto tako doživljaj i odraslima.

Pa zar se svi ne želimo vrlo često bar za trenutak vratiti u djetinjstvo, to doba najintenzivnijeg maštanja, identificiranja s raznim likovima iz bajki i želja da i ovaj svijet, život... i sve oko nas dobije nešto od tih divnih i tajanstvenih likova.

Vrlo često nakon predstave možemo čuti riječi odraslih: "Zaista je bilo predivno", "Ah, ovo je bilo za dušu", "Čarobno", "Ovo vrijedi pogledati".

A što se dešava u duši djeteta? Kako tek ono proživljava sve ono što se događa na sceni?

Pogledajte njihova lica. Prisluhnite što govore. Spremni su sve sukobe riješiti na licu mjesta - na pozornici, pa ako treba i osobno, a glasno se radovati i skandirati pozitivnim likovima. Zato se često iz gledališta čuju povici: "Tako ti treba", "Bio si zločest i zato ti se to dogodilo", "E sad ćeš ti dobiti svoje". Dok pozitivnim likovima, isto tako glasno, daju podršku riječima: "Tu ti je drvo, sakrij se" ili "Otišla je po vilu da ti pomogne" ili "Ne idi na onu stranu, tamo je lovac" itd.

Djeca proživljavaju sve situacije kroz koje prolaze likovi iz predstave. Emotivno se vežu uz pozitivne likove, pa čak često žele tu lutku vidjeti iz bliza, dotaknuti je i držati u ruci.

Pa zašto da im ne pružimo taj doživljaj?

Dajmo im lutke u ruke - neka se igraju, neka s njima izvode razne pokrete, neka s lutkom pričaju.

Omogućimo im prostor za igru, ali uz to ne zaboravimo i na glazbu.

Događat će se neobične stvari. Otkrit ćete njihovu intimu, njihove tajne, njihova maštanja.

Spoznat ćete što sve znaju o svijetu koji ih okružuje, o međuljudskim odnosima, o njihovim odnosima prema prirodi - biljnom i životinjskom svijetu.

Djeca će se osloboditi u govoru, a čut ćete i mnogo lijepih pjesama, recitacija, dijaloga, te vidjeti improvizacije.

Pa zar možete poželjeti nešto ljepše od scenske lutke u druženju s djecom?

MONOLOG

Monolog je razgovor jednoga lica sa samim sobom. U dramskim izvedbama (prema enciklopediji), glumac u monologu priopćuje gledaocima svoje namjere, raspoloženja i sumnje.

A što je s lutkom u rukama djeteta u odnosu na govor?

Ponajčešće se događa monolog i to zato što je lutka omiljena dječja igračka i vrlo je često u njihovim rukama. Dijete je gleda, opipava, stavlja na ruku, pokušava s njom izvesti različite pokrete, te će s njom odmah htjeti i progovoriti. Najprije su to neka isprobavanja vlastitog glasa, kojem se često i samao dijete iznenadi, jer ono se i tada igra.

Tek nakon toga dijete počne izgovarati riječi, pa rečenice, a na kraju cjelovite tekstove, ponajviše vezane uz njegov osobni život i osobna iskustva.

Jasno je da sve što je vezano uz govornu interpretaciju ovisi o dobi djeteta. Dijete s lutkom u ruci počinje govoriti samo sebi i time počinje prvi monolog u kojem nesvjesno dolaze do izražaja neke govorne vrednote kao što su: boja glasa, trajanje i jačina tona i sl. Osim toga, dijete takva igra oduševljava i ono je ponavlja bezbroj puta. Igra se.

Igra se vlastitim glasom, a lutka ga na to najbolje potiče.

Čak više ne ostaje samo u toj igri već kreće k drugoj djeci sa željom da ga i oni čuju. Dijete je i dalje u monologu, ali sada ima slušaocce, a to mu donosi još veću radost.

Ono djecu oko sebe pozdravlja s lutkom, nešto ih pita, zatim im želi nešto i ispričati.

A kada dijete uzima lutku, osobito ako ih je na raspolaganju više različitih, najčešće će izabrati one koje su privlačne svojim izgledom, koje su prepoznatljive i lijepog likovnog rješenja, dok će one druge lutke - izazovne ili bez prepoznatljivih karakteristika, većinom birati djeca s više mašte, s više iskustva, djeca koja su se češće sretala s lutkama.

Monolog će biti odraz dječjeg doživljaja svega što ga okružuje u njihovoj bližoj i daljoj okolini, a bit će također i odraz njihovih želja i htijenja. A nama odraslima, dječji monolog je mogućnost za otkrivanje njihovog govornog potencijala, kao i pokazatelj od čega i kako da počnemo s poticanjem monološkog govora i govora uopće.

Uz to, svakako trebamo pokazati radost što su odabrali igru lutkom, a i pružiti im na dohvat mnogo lutaka i razne poticaje za doživljaje i govorno izražavanje.

Pričati im priče, čitati i recitirati stihove, razgovarati s njima, voditi ih u kazalište, prepričavati različite doživljaje, igrati se različitih govornih igara, smišljati kvizove riječima i drugo.

Ovakvim oblicima druženja djeca će se oslobađati u govoru i još s većim veseljem uzimati u ruke scenske lutke, a njihova mašta će se sve više rasplamsavati i bit će nezaustavljivi u toj novoj igri - **igri sa scenskom lutkom**.

DIJALOG

Dijete se ne zadržava dugo na monologu. Ono traži sugovornika, pa tako brzo dolazi i do **dijaloga, a to je razgovor između dva i više lica u kojem se izražavaju misli, mišljenja, uvjerenja, pogledi, osjećaji itd.**

U igri s lutkom to su najčešće pitanja i odgovori. A ta pitanja i odgovori opet su pokazatelj dječjeg govornog potencijala. Kod mlađe djece, i pitanja i odgovori vrlo su kratki, dok kod starije djece dijalog postaje duži, dapače, nikad mu nema kraja.

Osim toga dužina dijaloga ovisi i o životnom iskustvu i znanju djeteta. Dijete koje dolazi u priliku da mu se objašnjava, ukazuje, da proba i dodiruje lutku, ima veća iskustva od djeteta kojem nije data takva mogućnost. K tome treba dodati razvijeniju i neuhvatljiviju maštu takve djece, što se sve odražava i u dijaloškom govoru djeteta sa scenskom lutkom, bilo da ono pita ili odgovara.

Komunicirajući preko lutke djeca izmjenjuju svoja iskustva i znanja, prenašaju ih na drugu djecu i zato taj dijaloški govor igra veliku ulogu u njihovom razvoju.

Prenašanje znanja može biti od djeteta na dijete, od odgajatelja na dijete, od učitelja na dijete.

Lutka je kao poticajno sredstvo komuniciranja govora nezamjenjiva, a dijete ima veliku potrebu za razgovorom i dijalogom. Zato, ako u blizini nema nikoga s kim bi

moglo razgovarati, ono s lutkom na ruci postavlja pitanja svojim igračkama, na pr. medu, a onda odmah samo i odgovara umjesto mede.

To je najčešće slučaj kod predškolske djece. Osoba koja se bavi djecom, ova pitanja i odgovore treba pomno slušati, jer ona mogu itekako otkriti dječju dušu - njihovu intimu.

Mlađe školsko dijete u toj će igri često puta i nesvjesno otkriti svoje male tajne. Zato ćemo u toj igri s lutkom često čuti pitanje: "Voliš li me?" ili "A zašto ti voliš Vesnu, a ne mene?" ili "Otkrit ću ti malu tajnu".

Eto, u tome i jest čar i ljepota igre s lutkom, jer bilo da je dijete mlađe ili starije, ono zna da je to lutka, ali onoga trenutka kada lutka dođe u njegove ruke događa se nešto neobično, čudesno, neobjašnjivo: **igrač pomoću lutke otkriva, otvara svoju dušu - sebe.**

(Ovo se, znamo, događa i nama odraslima koji igramo s lutkom, htjeli mi to ili ne.)

Uživljavajući se u likove različitih karaktera, djeca vrlo često i govorom oponašaju određeni lik, ali još uvijek ostaje prostora da dodaju toj igri nešto potpuno svoje i karakteristično samo za njih.

Dijalog je na neki način i početak socijalizacije djece u slobodnoj igri sa scenskom lutkom, jer jedno dijete s lutkom u ruci svojim će pitanjem potaknuti drugo dijete da također uzme lutku i tako započnu komunicirati.

Za igru starije djece i djece mlađe školske dobi odabiremo one dijaloge koji su djeci po sadržaju razumljivi i bliski. Također, moramo pripaziti što kojemu djetetu ponuditi od umjetničkih tekstova, a da udovoljimo njihovim željama i mogućnostima u odabiru uloga.

Samo tako će vrlo brzo doći do izražaja radost igranja sa scenskom lutkom.

IMPROVIZACIJA

Najčešći i najinteresantniji oblik lutkarske igre je improvizacija. **To je kreativna sposobnost da se brzo i bez posebnih priprema nađe govorni izraz za određeni sadržaj.**

Stvaranje teksta na sceni, u času igranja s lutkom, karakterističan je za djecu s bogatom maštom i vokabularom. Za stvaranje teksta na licu mjesta sposobna su i predškolska i školska djeca.

Improvizacija je moguća i u monologu i dijalogu, no do pravog izražaja dolazi tek u većoj skupini djece, a to i jeste nešto što je najvrijednije. Djeca se prije izvođenja improvizacije dogovaraju, dijele uloge, lutke, snalaze se za rekvizite. To je pravo druženje i radost zajedničkog igranja.

U takvoj zajedničkoj igri djeca žele i publiku. Najsretniji su kada u gledalištu opaze odgajatelja ili učitelja i kada čuju pljesak. Tada postaju "pravi glumci". Natječu se tko će ljepše i bolje izvesti neki pokret s lutkom, uživljavaju se u uloge koje su si podijelili, a beskrajno su radosni kada iz gledališta dobiju poticaj, bilo pljeskom, bilo nečijim pitanjem, ili ako se gledalište, na njihovo traženje, uključi u izvedbe pjesmom ili nekim odgovorima.

Ta suradnja s gledalištem velika je motivacija i poticaj djeci za igru sa scenskom lutkom.

Djeca najčešće improviziraju svoje doživljaje, ali također improviziraju i njima poznate priče dodajući im, na svoj način, neke nove sadržaje koje su priželjkivali gledajući "pravu predstavu".

U svoje uloge toliko se uživljavaju da često dolazi i do obračuna s one strane paravana.

DRAMATIZACIJA

Dramatizacija je obrada ili adaptacija umjetničkog teksta i to na način da se cjelokupni sadržaj podijeli na uloge likova koji se u tom tekstu javljaju.

Kao predložak lutkarskim izvedbama vrlo često služe dramatizacije vrijednih umjetničkih tekstova pisaca za djecu. To su najčešće klasične priče, bajke i basne, zatim prikazi iz biljnog i životinjskog svijeta, te doživljaji djece ili oni sadržaji koji djecu najviše zanimaju.

Najlakše je dramatizirati tekstove koji imaju u sadržaju jasno izražen zaplet i rasplet, te u kojima se javlja više likova, dok je teže osmisliti dramatizaciju tekstova koji u sebi imaju duže opise prirode ili raznih ambijenata, emocionalnih stanja i raspoloženja, kao i poetske sadržaje. Takvi tekstovi mogu poslužiti više kao predložak za monologe, dijaloge i improvizacije, premda i svaka dramatizacija sadrži u svojoj govornoj interpretaciji i monolog i dijalog, a kod iskusnih i maštovitih izvođača često se javlja i improvizacija.

Pri izboru tekstova za lutkarske izvedbe treba voditi računa o nekim uobičajenim i osnovnim kriterijima primjerenosti umjetničkog djela djeci.

- Prije svega sadržaj takvog djela treba biti primjeren doživljajnim mogućnostima djece, tj. prilagođen njihovom psihofizičkom razvoju.
- Svojom temom (sadržajem) i načinom obrade djelo mora biti prožeto skladnošću, slikovitošću, te ljepotom i punoćom interpretacije tj. najvišim estetskim vrijednostima.
- Također, svaki odabrani tekst treba sadržavati edukativne vrijednosti, koje mogu biti manje ili više vidljive, a u glumčevu interpretaciju utkane nenametljivo.

Odgajatelj i nastavnik su odgovorni za odabir tekstova. Svaki dramski tekst se može i ne mora uvijek prihvatiti onakvim kako je napisan. Može ga se, u dogovoru s piscem, prilagoditi određenoj dobi djece kojoj je predstava namijenjena.

Pri tome uvijek treba imati na umu da su u gledalištu djeca i da čudesni trokut pisac-glumac-gledaoci treba što više oživjeti kroz aktivno sudionitstvo djece u predstavi.

Dramske tekstove najčešće za djecu igraju-izvode odrasli, ali vrlo često su mnogi od njih izazov i djeci. A koje li radosti za pisca, kada mu se priča, bajka ili dramski tekst nađe po stotinu puta na repertoaru. To i jeste razlog da većina autora dozvoljava onima koji kreiraju predstavu za djecu da u obradi njihovog teksta za izvedbu koriste svoju vlastitu imaginaciju, maštu, a nadasve svoje poznavanje djece, te njihovih interesa i mogućnosti.

Koje li radosti za glumca kada iza paravana čuje uzdahe u gledalištu, ovacije u toku izvođenja, pjevanje zajedno s lutkama, te sve one predivne i spontane izljeve nježnosti, koji se čuju iza odigrane predstave.

Nema veće satisfakcije, radosti i motivacije za glumca od upravo takvih izraza iskrenih dječjih srca, koja ne znaju lagati, osobito ne u momentu kada još žive sa svakim likom, kada se još danima u svojim igrama identificiraju s nekim likom iz predstave.

Zato je itekako važno oslušivati da se osjeti kako diše gledalište, a glumcu omogućiti da ponekad uspostavi i verbalni kontakt s gledalištem, bilo da lutka nešto pita djecu ili djeci nešto odgovara. Također treba dopustiti djeci da čak i usred predstave ispolje svoju radost skandiranjem, iako će tako možda doći i do prekida redovnog toka predstave.

Osim toga, glumac, koji izvodi predstavu za djecu, uz radost igranja mora imati i sposobnost pronicanja u dječju dušu, jer će upravo to djeca osjetiti prije svega. Potrebna je stoga velika kreativnost, jer svaka nova predstava donosi nove situacije i navodi glumca na nove prilagodbe.

Za cjeloviti doživljaj lutkarske predstave neobično su važni muzika i dekor. Kad je riječ o dekoru, to je ponekad čitavo bogatstvo, a ponekad mogu biti samo dva cvijeta, kojima će se djeca još više radovati. Dovoljno je nekada da dekor samo označava mjesto i vrijeme igranja radnje uz glazbenu pratnju dramskog teksta odnosno dramske radnje.

Međutim i djeca žele igrati, žele zajedno s lutkom nešto ispričati, pokazati da i oni mogu oživjeti neki dramski tekst.

U osnovnoj školi nastavnik može djeci ponuditi nekoliko dramskih tekstova, a oni će sami odabrati što žele.

Za predškolsku djecu tekstove bira odgajatelj i to su obično kraći dramski tekstovi. Najčešće se radi o poznatim pričama koje su djeca dobro usvojila, a čiji se dijalozi i monolozi lako pamte, te oni koji se ponavljaju, kao što su to "Djed i repa" ili "Djedova pogača".

Za osnovnoškolsku djecu tekstovi mogu biti duži, a kada se desi da ima više djece nego uloga, tada istu dramatizaciju možemo izvoditi u više postava, pri čemu je osobito naglašen pedagoški momenat (uključivanje sve djece u zajednički rad, te učenje jednih od drugih.)

Jasno da će u takvim zajedničkim igrama najviše doći do izražaja individualno stvaralaštvo, ali će se istodobno oslobađati ona djeca koja su stidljivija, a žele sudjelovati u takvim scenskim igrama.

U ovakvim situacijama odgajatelj ili nastavnik treba biti snalažljiv i zaposliti djecu na zajedničkim pripremama za "predstavu" i to na različite načine: neki neka rade na izradi kulisa, drugi lutaka, a neki neka se zabave odabirom glazbe.

Često neke predstave nude i posrednika između glumca i gledališta. To su uglavnom pripovjedači koji stoje ispred paravana, a mogu biti i neki drugi likovi kao što su klauni, dvorske lude, novinari i sl.

Djeca vole ovu kombinaciju sa odraslim glumcem koji im pomaže u razumijevanju sadržaja predstave.

Dramatizirane tekstove djeca mogu izvoditi igrajući u živo s lutkom. Važno je da djeci osiguramo prostor, ponudimo im veći broj lutaka, rekvizite, kostime i odabranu glazbu.

Sve ostalo treba prepustiti njima.

ANIMACIJA I INTERPETACIJA

Igrati sa scenskom lutkom je "lutkarska umjetnost", a prema riječima velikog lutkara Milana Čečuka, i onaj koji vodi i nosi lutku mora biti umjetnik.

Animirati znači oživjeti pokretom, tj. na lutku transponirati svoju pokretačku sposobnost.

Za razliku od živog glumca, lutkar mora savladati vještinu vladanja mrtvim predmetom, koji gledan s one strane paravana, mora biti doživljen kao živo biće. I upravo je to ta umjetnost koja traži mnogo angažiranosti, daleko više od igre živog glumca na sceni.

Emocionalna stanja i raspoloženja teško je predočiti lutkom, jer ona ne može mijenjati izraz lica svojom mimikom. Zato je na lutkaru da svojim govorom postigne taj doživljaj, a to je, opet, umjetnost.

Za animaciju lutke ne postoje pravila, zakoni. Pokretati lutku na sceni vještina je i umjetnost glumca lutkara, koji će osim psihološke dimenzije morati sam pronaći pokret adekvatan karakteru lutke. To vrijedi i za govor lutke. Ni tu nema pravila. Glumac svojom animacijom i interpretacijom, prema riječima Luke Paljetka, udahnuje lutki dušu, ali samo toliko koliko je i on sam ima.

Animacija i interpretacija u kazalištu lutaka je često nepredvidiva. Dogodi se da glumac uči neki tekst, da pri tom razmišlja i zamišlja koji će pokret izvesti uz određenu rečenicu, ali na licu mjesta - na pozornici, to često nije tako. I upravo to stvaralaštvo na licu mjesta prava je umjetnost.

Lutkar ne samo da mora osluškiivati kako diše gledalište, što sve djeca dovikuju, nego mora pratiti i partnera s kojim igra, jer i on, iz raznih razloga, možda mora promijeniti tekst koji ima, pokret svoje lutke ili govor.

Dakle, svemu se tome treba prilagođavati u "hodu", tokom predstave.

Lutkarska umjetnost je upravo zbog toga interesantna, jer se može stalno nešto istraživati, eksperimentirati, pronalaziti, otkrivati, a što kod djece "pali". Jasno, uz to djecu treba poznavati, voljeti ih, kao što se mora voljeti i ono što se radi, a to znači voljeti se igrati i veseliti se tom stvaralačkom činu. Sve to zajedno je onda doživljaj i za gledaoca i za glumca-lutkara.

Lutka često nosi neki rekvizit. On mora biti tako napravljen da ga lutka nosi spretno, da ju ne ometa u kretanju i da djeluje uvjerljivo.

Ako pak lutka lutki dodaje neki rekvizit, to mora biti dobro uvježbano kako bi bilo uvjerljivo.

Dekor i kulise moraju biti tako postavljene u odnosu na lutku da joj ne sputavaju kretanje i da može slobodno ulaziti, izlaziti, provlačiti se, tj. slobodno kretati scenom.

Govor lutke u odnosu na pokret veoma je važan. Sklad jednog i drugog zajedno s umjetničkom pauzom, tj. momentom kada lutka govori svojim gegom, daje ukupan doživljaj za gledaoca. Izvesti geg značajki, prava je umjetnost.

Govor lutke ovisi o karakteru lika koji tumači, pri čemu ne smijemo zaboraviti niti jednu vrednotu govornoga jezika: izražajnost, jačinu, tempo, boju, pauziranje i dr.

Nije svejedno kako će lutkar naglasiti koju riječ u rečenici, kojom jačinom tona izraziti neku misao. I kretanje tona daje rečenici posebnu melodioznost. Dizanje i spuštanje tona odražava misaono-emotivna stanja, pri čemu opet veliku ulogu igra "osobni faktor" glumca/lutkara.

Svaki dobar interpretator mora imati "dobro uho", jer kako kaže prof. Novaković, kretanje tona je najdelikatnija vrednota govornog jezika.

Važno je misliti i na tempo. Djeci ne smijemo govoriti brzo, jer neće moći pratiti tekst. No, tempo ne smije biti ni prespor, jer tada djeluje monotono i uspavljivo.

Boja tona glasa je individualna osobina, kao i osjećaj za pauziranje.

Lijepo je slušati kada netko lijepo govori. Zato učimo djecu i slušati i lijepo govoriti.

GLAZBA

I najljepše izgovoreni stihovi bit će još ljepši, ako su popraćeni adekvatnom glazbom, kao što će i najnapetiji dramski tekst dobiti uz glazbu svoju veću izražajnost.

Bez glazbe gotovo da i ne može biti lutkarske predstave.

Lutkarsko kazalište mora imati glazbu, jer lutke pjevaju, plešu..., a to se ne može bez glazbe. Kada zasviraju prvi taktovi djeca u gledalištu zaplješću i skandiraju u ritmu glazbe.

Glazba se često posebno piše za pojedine lutkarske predstave, no ona se može i odabrati iz postojećih fondova i zatim pažljivo utkati u lutkarsku radnju.

Kad nam je potrebna kao muzička kulisa, glazbu možemo pronaći i u klasičnim muzičkim djelima, izvornim narodnim melodijama, vokalnoj glazbi, zbirkama dječjih pjesama o cvijeću, životinjama, lišću, pahuljicama i dr.

Odabir glazbe stvar je osobnog ukusa priređivača predstave. Osoba koja odabire glazbu mora je i sama poznavati i osjećati je, kako bi iz bogatog glazbenog repertoara izabrala baš ono što odgovara određenom sadržaju. Neki puta će to biti glazba cijelog orkestra, drugi puta samo truba ili koji drugi instrument iz orkestra, a ponekad će biti dovoljan zvuk samo jednog malog trijanga.

Ukoliko se ne odabere glazba adekvatna sadržaju teksta, može se dogoditi da i najljepši tekst bude upropašten.

Za kazališnu predstavu potrebni su često i zvučni efekti koji imitiraju npr. grmljavinu, padanje ili šuštanje lišća, pucanj, ptičji pjev i dr. Takve efekte najbolje je imati snimljene na posebnoj traci i reproducirati po potrebi.

Glazbu možemo koristiti i uz najkraći monolog ili dijalog. Ako je neki monolog ili dijalog lirskog sadržaja potražiti ćemo i takvu glazbu, a ako je neki tekst šaljiv, potražiti ćemo veselu i vedru glazbu.

Kada je glazba samo zvučna kulisa, tada ne smije biti preglasna, već treba samo pratiti tekst. Kod dramskog teksta ona može biti glasnija, osobito u pauzi promjene kulisa, ali i tokom samog izvođenja predstave, što ovisi o sadržaju teksta.

Ovdje također opet nema pravila niti "recepta", jer je i to sposobnost, umijeće i pitanje osjećaja režisera i cijele ekipe koja stvara predstavu.

Važno je znati da gotovo nema lutkarske predstave bez glazbe, jer svaka interpretacija popraćena glazbom budi i kod djece i kod odraslih najljepše emocije, posebna stanja i raspoloženja koja su osobna, divna i neuhvatljiva.

MONOLOZI

*U svojoj igri dijete traži čudesno biće
posvuda u stvarnosti, u starom ormaru
nekoj ladici na tavanu...
To je često nevidljiv lik s kojim ono razgovara
Kasnije je to neka igračka, a onda odjednom
lutka - to čarobno stvorenje
s pravim mjestom rođenja u dječjoj sobi.*

Lojze Kovačič

Zvonimir Balog

MIŠJI OGLAS

Lutke: MIŠ (lutka na štapiću)

(Na sceni se vidi smo jedna mala mišja rupa iz koje izlazi miš. U velikom zanosu (kao da ima dvorac) izgovara tankim glasićem svoj oglas).

Mijenjam konformnu rupu
skupu, trorupu
s pogledom na kišu.
Što će to jednom mišu!?
Rupu sa balkonom od trulog lišća
i isto takvim roletama,
s grijanjem po sistemu:
GORI MI POD PETAMA.
Rupa je osvijetljena neonom:
MAČJE OČI zvan
od kojeg ne znam više
kad je noć a kada dan.
Tako mi pečenog pijetla
i rupu mijenjam
zbog prejakog svijetla.
Dao bih je
(kazat ćete: - gle bedaka -)
za bilo kakvu rupu
usred mraka.
Bolje me i ne patri.
Bitno je da ima poseban,
izlaz, dva-tri!

Zvonimir Balog

MAČJI OGLAS

Lutke: MAČKA (lutka gignol)

Na scenu dolazi mačka, sjeda na rub paravana i čita s papira svoj oglas. Govori "mazno" diveći se samoj sebi.

Mačka
toliko i toliko dugačka,
rep više nego lijep,
mazna,
rese me svojstva razna
- još se nitko nije drznuo,
da mi ne pohvli krzno,
glade je od najnježnijeg pliša
tražim poznanstvo jednog miša.
Uvjet je da brkove ne šiša.
Ako je k tome gojazan,
da mi neće odgovarati ne postoji bojazan.
Miš mi treba radi kulturno-zabavnog života,
u obzir ne dolaze sastanci kraj plota.
Molim kandidate da dođu na probu
u sobu.
Još nešto važno za kandidate:
prednost imaju miševi
u pratnji mame i tate.

Zvonimir Balog

CIPELE MUŠKE

Lutke/lica: CIPELE (lutke na štapu)
PRIPOVJEDAČ (lutka gignol ili osoba)

Na sceni su dvije cipele i izvode pantomimu - razne pokrete.

Cipele su lutke na štapu, načinjene od spužve ili kaširane. Lijepo su i elegantne, ali s obješenim jezikom.

Zatim dolazi pripovjedač i govori stihove (monolog) sve do zadnje rečenice, dok tu zadnju rečenicu izgovara jedna od cipela i to naglašeno dubokim ("smiješnim") glasom.

Cipele muške
objese njuške
i držeći se bontona
dotiču se betona.

I lijeva i desna
strašno pazi
kako gazi,
kako se vlada.

Poslije svakog koraka
jedna se drugoj obraća:
- Izvolite, Vi ste na potezu
sada. -

Pajo Kanižaj

NAJŠARENIJI LEPTIR

Lutke/lica: DJEČAK ili DJEVOJČICA (osobe ili lutke gignoli)
LEPTIRI (lutke na štapiću)

Na scenu dolazi djevojčica ili dječak i govori stihove.

U pozadini leti leptir bijelih krila, zatim doleće šareni, a poslije opet bijeli leptir.

Jedan je leptir
strašno tužan bio,
zbog bijelih krila
uvijek se je krio!

Bojao se svih leptira
što imaju šare i pruge
a kad bi vidio admirala,
umirao bi od tuge.

Kad je jednog dana,
nabavio dosta para,
sretan je odlepršao
do najboljeg slikara.

Obojao mu slikar krila,
sretan se u zrak vinuo,
od prevelike sreće
gotovo uginuo!

A onda je postajao
umišnjen sve više,
i tako je to trajalo
sve do prve proljetne kiše!

Luko Paljetak

KANTA ZA SMEĆE

Lutke: KANTA ZA SMEĆE (plošna lutka od spužve s nacrtanim očima (tužnog izraza), usta i nosom. usta su prorezana i animator ih pokreće prstima kad izgovara tekst.) Kanta neka bude dosta velika.

Jedna je kanta za smeće
plakala: - Slabe sam sreće,
vječno sam tako prazna,
to mi je sigurno kazna,
nitko me, izgleda, neće,
zato sam tako jadna,
neprestano sam gladna,
ima li nevolje više?
Apetit moj je velik,
želudac kao čelik,
ja ne izigravam damu,
ne biram posebna jela,
ja samo jesti bi htjela
krpe, i papir, i slamu,
i kosti, i salamu,
ne držim dijetu strogu,
ja, ako treba, mogu,
pojesti i sebe samu!

Stanislav Femenić

ČETKA

Lutke/lica: ČETKA (lutka na štapiću načinjena od spužve ili kaširana)
ŠEŠIRI, KAPUTI, KAPE (plošne lutke, načinjene kao transparentni)
PRIPOVJEDAČ (glumac)

Na sceni skakuće (u ritmu četkanja) ČETKA i izgovara stihove prve kitice. Dok ona izgovara stihove iza nje se pojavljuju šeširi, pa se spuste. Zatim dva kaputa, pa se spuste, pa tri kape, koje se također spuste iza paravana.

Pri izgovaranju stihova druge kitice, na sceni je samo ČETKA. U trećoj kitici (kao i u prvoj) ČETKA izgovara stihove, a pojavljuju se i nestaju ŠEŠIRI, KAPE, KAPUTI. Stihove četvrte kitice izgovra PRIPOVJEDAČ ispred paravana, a scena je prazna.

Jedna četka
Etk,
Ka-
Četkala je -ala-la...
Dva kaputa lisca žuta
I tri kape žapca
Jape...
Četkala ih
Ala-La...
Četka-etka-
Nek se zna!

Za to vrijeme,
Tog su
Dana-
Cvrkutale ptice s grana:
- Naš magarčić,
Arčić
Čić-
Skočio u potočić!
Zlato sunce,
Unce,
Ce-
Sjalo iznad šumice...
Jedan jarac,
Arac,
Ac-
Slao kozi poljubac!

... A još četka
Etká,
Ka-
Četka, četka... al
Ala-la!
... Sto šešira
Ujka Žira.
Dva kaputa
Lisca žuta
I tri kape
Žapca Jape!
Sad sve četka
Ispočetka!

To mi reče
Jednog petka,
Žutog mačka sedma tetka:
-Mijauuuuuu
Jauuuuuuuu
Auuuuuuu
Uuuuuuu
- Što je,
Da je-
Kraj je tu!
Takva vam je
(Nek se zna)
Ova četka
Etká
Ka...!

Stanislav Femenić

REPORTER U ZOOLOŠKOM VRTU

Lutke/lica: ŽIVOTINJE: lisica, vuk, slon, svinja, noj, krokodil, majmun, deva, žirafa, papiga (izrađene od spužve, plošne ili kaširane)
REPORTER (glumac)

Reporter (živi glumac) dolazi ispred paravana i govori kiticu po kiticu.

Na paravanu se pojavljuje životinja po životinja u trenutku kada ih reporter najavljuje, a nestaju kada reporter govori stihove koje se odnose na njih.

Glumac svojim izgovorom i glasom oponaša svaku životinju na koju se odnose stihovi.

Gostoljubivost

Prvo stigoh lisici,
a ona će smjesta:
- U mom stanu ima
i za perad mjesta! -

Skromnost

Što za ručak želi -
Pitao sam vuka.
- Suha kruha - veli
- I glavicu luka -.

Malenkost

- Koliko si težak? -
pristupim do slona.
- Nisam tako mnogo,
Nekoliko tona.

Higijena

Javilo se rokčući
Iz kaljuže prase:
- Odgovornost primam
Zbog čistoće na se! -

Nojeva nezgoda

- Što čekaš pred vratima
preko cijelog dana? -
- Pojeo sam ključeve
od vlastitog stana! -

Krokodilska

- A koja bi vaša
vruća želja bila? -
- Da ponovno stignem
na obalu Nila! -

Majmunska

Cereka se majmun,
pa mi reče strogo:
- Od mene bi mogao
naučiti mnogo! -

Ljepota

Uzdahnula deva
kad je vodu pila:
- S tri grbe bih možda
Triput ljepša bila..." -

Visoka želja

irafa mi važno
Sa visine veli -
Da odavno Mjesec
obrstiti želi...!

Kreštalica

Papiga je opet
Objavila svima:
- Ja kreštati mogu
na svim jezicima! -

Stanislav Femenić

RAZGOVOR U PROLAZU

Lutke: TIKVA i PUŽ (lutke na štapu, ali tako načinjene da se svakoj neki dio tijela miče)

Scena: *Vrt s malim plotom, busenima trave i po kojim cvjetićem.*

TIKVA: Dobro jutro pužu!
Uberi mi ružu...

PUŽ: urim nemam vremena
Nisi iz mog plemena!

TIKVA: Što se ovdje šećeš
Ako k meni nećeš?

PUŽ: Ovdje mi se puzi
Po srebrnoj pruzi!...

TIKVA: Ja tako ne mogu
Nemam takvu nogu!

PUŽ: A ti onda puzi
Po debeloj guzi!

TIKVA: O pužiću mužiću...
Što te je spopalo...?

PUŽ: Nešto mi se dopalo,
Pa me svrbi stopalo...

TIKVA: Još dugo poživio!
Krov ti se nakrivio...!

PUŽ: Kad čučiš u travi
Češkaj se po glavi...

TIKVA: Ako ti se puzi..
Ti opet dopuzi!

Ratko Zvrko

ZEC I VJEVERICA

Lutke/lica: VJEVERICA i ZEC (lutke na štapiću ili gignoli)
PRIPOVJEDAČ

Na scenu dolazi vjeverica (velikog repa) i šepuri se, a zatim se pojavi zec.

Iza scene pripovjedač izgovara prve dvije strofe svake kitice, ostalo zeko (tužno), zatim vjeverica (jako važno)

Vjeverici kusat zeko
neki dana pod bukvom reko:
- Da je meni takav rep,
ko sunce bih bio lijep!

Vjeverica ko u šali
zecu veli: - Ne budali!
Za poso se brini svoj,
a ne diraj repić moj.

Svak ponešto lijepo ima,
Čim prednjači pred drugima.
Duge uši tvoj su dar,
a rep dugi - moja stvar!

Jadranka Čunčić-Bandov

ZEKO i SNJEGOVIĆ

Lutke: SNJEGOVIĆ i ZEKO

Na sceni stoji snjegović, doskakuće zeko i razgledava ga sa svih strana.

Počinje dijalog. Zeko skakuće i razgledava snjegovića iza svakog njegovog odgovora. Na kraju odlazi osvrćući se nekoliko puta.

ZEKO: Snjegoviću duga nosa od čega je tvoja kosa?

SNJEGOVIĆ: Moja kosa je od slame.

ZEKO: Zar od slame?

SNJEGOVIĆ: Da od slame. To je divna kosa za me.

ZEKO: A štota je to na glavi?

SNJEGOVIĆ: Na glavi mi lonac plavi.

ZEKO: A što će ti metla ova?

SNJEGOVIĆ: Da pometem snijeg sa krova.

ZEKO: Ti si snješko čudan tip,
od slame ti kosa,
stojiš kao kip,
usred snijega bos.
Još mi samo reci
od čega ti je nos?

SNJEGOVIĆ: Moj nos je od mrkve.
Eto ti od čega,
a ti zeko idi
što dalje od njega.

IMPROVIZACIJE

Nada Iveljić

HVALA TI VJETRE

Lica: VJETAR, JABLANI (djeca u živo)
Scena: (Na otvorenoj sceni stoje djeca-jablani.

Uz prigodnu glazbu dotrči na scenu vjetar-dijete i legne kraj jablanova (djece). Započinje dijalog. Tekst jablanova ne mora govoriti uvijek isto dijete (jablan), već se može podijeliti između više njih. Hihotanje jablanova može biti zborno. Kada se vjetar dignu i uz muziku protrči između jablanova, oni se njišu na sve strane (kako koje dijete izmisli na licu mjesta).

JABLAN: Vjetar je ostario, ispružio se uz živicu kao mačak.
(Naruga se jedan od pet mladih jablanova u nizu.
Ostali zahihotaše)

JABLAN: Baš je stari ofucani mačak! Više nema snage.
(Čuvši to, vjetar se nadme od bijesa i potrese jablanove).

VJETAR: Sada ste mi platili svoju drskost (hukne).

JABLANI: Opet si nasjeo na istu smicalicu (smijali su se zelenokosi momčići).
Već nas dugo nisi tako dobro rasčešljao. Hvala ti vjetre!

Mladen Kušec

ZORANE RECI

Lica: ZORAN - dječak i OTAC (lutke gignoli ili živi glumci)

Pitao otac sina:

- **Zorane,**

što je avion?

- Čelična ptica! -

Brzo će on

- **A što je cesta?**

- To su za vozila

Određena mjesta!

- **A raketa?**

- Taxi

Što svemirom šeta!

- **A sada mi lijepo**

Opiši kravu!

- Ne mogu, tata,

Ne poznajem tu spravu!

Mladen Kušec

POZDRAV

Lica: PRIPOVJEDAČ (dijete - živi glumac), DJECA (cijeli zbor ili nekoliko njih)

Scena: *Na otvorenoj sceni stoje u polukrugu ili nekom zanimljivom rasporedu djeca (zbor), a pred njima (okrenut zboru) pripovjedač (dijete) koje govori (obračavajući se zboru) čitav tekst osim "Laku noć", "Dobro jutro", "Dobar dan" (što sve govori zbor djece ili nekoliko djece /po želji režisera/). U zadnjoj kitici pripovjedač govori tekst do "Darovati osmijeh", što sve (do kraja kitice) govori zbor djece.*

Svaku večer
Ljudima oko sebe treba poželjeti
"Laku noć".
Ne zbog običaja,
Već zbog prijateljstva.
Prijateljstvo, upamtite, ima veliku moć.

Svako jutro
Ljudima oko sebe treba poželjeti
"Dobro jutro"
U podne **"Dobar dan"**
Ne zbog običaja.
Iz običaja ne valja pljeskati
Ni dlanom o dlan.

Svakog dana
Zbog prijateljstva
Ljudima treba poželjeti nešto lijepo,
Darovati osmijeh,
cvijeće i blage riječi,
treba im pomoći
da se približe sreći.

Zvonimir Balog

LUDA GLJIVA NA PREGLEDU

- Lutke/lica:** PRIPOVJEDAČ (živi glumac)
PSIHIJATAR i GLJIVA (lutke na štapu ili gignoli)
- Scena:** *Paravan ispred kojega se pojavljuje pripovjedač i govori uvodni tekst (prvu kiticu). Zatim se na rampi (paravanu) pojavljuju obje lutke psihijatar (odjeven u bijelo) i luda gljiva. Započinje dijalog.*

Pregledao psihijatar ludu gljivu
prepipao joj i svaku tetivu
da bi više-manje
utvrdio njeno stanje.

- Je li vam tko u obitelji bio lud -

*pitao je psihijatar
gledajući joj grud.*

**- Možete li mi o tome
štogod guknuti?**

- Dapaće, svi su mi u obitelji
bili ćaknuti,
mati, otac, baba i djed
kao što je kod ludih
gljiva red.

Nas lude gljive
hvata strava
da slučajno koja
ne rodi se zdrava.

Grigor Vitez

DOZNALO SE

Lice/lutke: Dvije lutke (ljudski likovi) ili dvoje djece (u živo)

Ovaj tekst mogu izvesti ili dvije lutke (ljudski likovi) ili dvoje djece u živo. U oba slučaja izvode kao susret dvojice koji jedno drugog žele izvjestiti o novosti.

Radmila u gaju bila
Sa svrakom se posvadila
Posvadila baš!

"A otkud znaš?!"
"Rekla mi je vjeverica."

"Otkud znade vjeverica?!"
"Rekla joj je ševa ptica."

"Otkud znade ševa ptica?"
"Rekao joj siv oblak."

"Otkud znade siv oblak?"
"Rekao mu vjetar lak."

"Otkud znate vjetar lak?"
"Kako ne bi znao vjetar
Korak mu je kilometar,
A široka krila laka
Od oblaka do oblaka."

Grigor Vitez

KAKO RASTU DJECA

Lica/lutke: DVIJE LUTKE (ljudski likovi) ili DIJETE (koje pita) i ZBOR DJECE koja odgovaraju na pitanja.

Ovaj tekst može se izvesti kao razgovor dviju lutki (ljudski likovi) ili kao razgovor između jednog djeteta (koje pita) i grupe djece (zbor) koji mogu odgovarati na pitanja pojedinačno ili kao zbor (nekoliko djece).

Kako rastu djeca?

Kao vrbe iz vode, kao u livdi trava,
Djeca rastu iz nogavice i rukava.

Kako trče djeca?

Kao kozlići, kao leptiri, kao brza voda,
Dijete radije trči nego hoda.

Kako plivaju djeca?

Kao delfini, kao papuče, kao lađe,
već kako se koje dijete snađe.

Kako žagore djeca?

Kao čavke, kao pokvareni motori, kao pčele,
Bilo da se ljute, bilo da se vesele.

Kako se igraju djeca?

Kao djeca. Djeca se igraju toliko igara
Da ne bi stalo ni u pet ambara.

Kako se peru djeca?

Kao patke, kao jegulje, kao mačke kad kišu.
Okupana djeca na proljeće mirišu.

Grigor Vitez

MAČAK NA KROVU

Lutke: MAČAK i LUTKA (koja može biti ljudski ili životinjski lik)
Scena: *Na sceni kuća s velikim krovom, a na krovu sjedi mačak. Pred kućom stoji lutka koja zapitkuje mačka.*

**"Mačore sivih nogavica,
Zar te ne hvata vrtoglavica?"**

"Sjedim na krovu, iznad žice
Nek ptice misle da sam ptica."

**"Misliš, ptičji je narod lud?
Poznaju ptice tvoju ćud."**

"Ipak, divno je kad sam najviši
Ljudi su dolje kao miši."

Grigor Vitez

NEPOSLUŠNE STVARI

Lutke: DJEVOJČICA i MAMA (lutke gignoli ili na štapu)
Scena: Čista. Dolaze lutke (djevojčica i mama) i započinju razgovor.

**"Uh, ma što je smojim čarapama?
Jesi li ih gdje vidjela, mama?"**

"Da, vidjela sam jednu bijelu vranu,
Gdje ih nazuva jutros na tavanu!"

**"Olovčica mi je sinoć ovdje bila,
A sad je nema. Gdje se samo skrila?"**

"Ah, da sjećam se:
Mačak je svom pokojnom djedu
Pisao pismo.
A gdje ju je metnuo
to vidjeli nismo!"
**"Šal sam ovdje negdje ostavio,
Reci, mama, gdje bi on sad bio?"**

"Jutros prođoše dva šarena zeca
Kažu, treba im za put do Mjeseca!"

Grigor Vitez

DOHVATI MI TATA MJESEC

- Lica:** OTAC i SIN/ili KĆER (lutke gignoli ili na štapu)
Glazbena kulisa: Frederic chopin: Impromptu broj 4 u Cis molu opus 66
Scena: *Večernja ili noćna atmosfera (blago zamračenje - noćno nebo s mjesecom) Dolaze lutke (otac i sin ili kćer) i započinju razgovor*

**"Dohvati mi, tata mjesec
Da kraj mene malo sja.
Dohvati mi, tata, mjesec,
Da ga rukom taknem ja!"**

"Mjesec mora gore sjati,
Ne smije se on skidati
On mora kod zvijezda biti,
Put zvjezdama svijetliti,
Da zvjezdice kući znaju,
Kad se nebom naigraju.
I na zemlju mora sjati,
Da zec vidi večerati,
Da jež vidi putovati,
Da miš vidi trčkarati,
Da bi ptice mogle spati,
I da tebi, moje dijete,
Mjesec lagan san isplete
Od srebrnih niti
Pa da snivaš i ti.

Lutke/lica: DVIJE LUTKE (gignoli ili na štapu - ljudski likovi) ili GRUPA DJECE, ŽIVI GLUMAC (koji postavlja pitanja) i GRUPA DJECE (od kojih svako može odgovarati i improvizirati po jedan odgovor).

Šta radi, šta radi ... kiša?

Kiša gađa kapljicama miša.

Šta rade, šta rade ... djevojčice?

One mačkama šiju papučice.

Šta rade, šta rade ... lastavice?

Lepršaju nebom ko proljetne zastavice.

Šta radi, šta radi ... šta vjetar radi?

On maslačke po livadi sadi.

Šta rade, šta rade ... krumpiri?

Razgrni zemlju pa zaviri.

Šta rade, šta rade ... krave?

Dogovaraju se kako da mlijeko s kavom prave.

Šta rade, šta rade ... bube?

Male bube cvjetove ljube.

Šta rade, šta rade ... Eskimi?

Sanjakju se i ljeti i zimi.

Šta rade, šta rade ... kitovi kad iz mora izvire?

Štrcaju vodu i prave gejzire.

Šta radi, šta radi ... radio?

Nešto kašljuca, valjda se prehladio.

Šta radi, šta radi ... čvorak?

Jede grožđe da mu život ne bi bio gorak.

Šta radi, šta radi ... čokolada?

Jedva čeka da je okusi Nada...

DIJALOZI

Andelka Martić

LJUBAV

Lutke: MEDO (lutka gignol), MRAV, PTIČICA, PUH, MED-VJEDICA (lutke na štapu)

Glazbena

kulisa: Pietro Mascagni: Odlazak iz Cavalleria rusticana.

Scena: Šuma, drveće i jedan panj

Mali je medo razljutio mamu medvjedicu i ona ga je istjerala iz brloga.

Išao je medo tužno šumom, išao i brundao sebi u bradu, a kad se umorio neveselo je sjeo na stari panj. Puhnuo je vjetric i stao obigravati oko njega. Prolazio onuda mrav, vidio žalosnog medvjedića i upitao ga:

MRAV: Zašto si tužan medvjediću?

MEDO: Nitko me ne voli... (*zajeca medo, a sitne mu se oči napunile suzama*)

MRAV: Ja te volim (*rekao je mrav*).

MEDO: A zašto? (*zinuo je medo i šapicom obrisao suzu*).

MRAV: Nisi mi zgazio mravinjak kad si jučer plesao svoj medvjedi ples (*odgovori mrav i ode šumskim puteljkom*).
Medo ostane i dalje uzdišući. Na nedaleku granu sjela ptičica. Cvrkutnula nešto, pa ugledala medvjedića, a on spustio glavicu i šmrca li, šmrca.

PTIČICA: Zašto si tužan? (*upita ga ptičica*).

MEDO: Tužan sam jer me samo mrav voli (*zabugari medo*).

PTIČICA: Pa i ja te volim (*zacvrkuće ptičica*).

MEDO: Kako to? (*živne medo, znatiželjno gledajući u nju*).

PTIČICA: Jučer si tresao stablo i nisi stresao moje gnijezdo, a u njemu su jaja (*reče ptičica, pa odleti*).
Medo šapicom obriše i drugu suzu. Očice su sada bile malo svjetlije, ali i dalje je bio tužan. Iz skrivene duplje u dnu starog hrasta proviri mladi puh. Ugleda medvjedića i zapita:

PUH: Hoćeš se li igrati sa mnom?

MEDO: Neću! (*reče medvjedić*). Vidiš da sam žalostan!

- PUH: A zašto si žalostan?
- MEDO: Nitko me ne voli (*šmrcne medo, ali se brzo ispravi*). Vole me samo mrav i ptičica...
- PUH: Pa i ja te volim (*rekne mladi puh i izađe iz skrovišta*).
- MEDO: A zašto? (*začudi se medo, a očice mu jače zasjaše*).
- PUH: Jučer nisi na krčevini pojeo sve jagode. I meni si ostavio malo... (*odgovori puh i u tren oka nestane u zelenim granama*).
Medo je i dalje sjedio na panju, bimbao nožicama i trljao šapicom nosić. Na trenutak je zadrijemao, a kad je otvorio oči pred njima je stajala mama medvjedica.
Tuga ode kao rukom odnesena. Dok se stisako uz mamino meko krzno, tiho je pitao:
- MEDO: Zar me ti voliš mama?
- MEDVJEDICA: Kakvo pitanje! (*pljesnula je šapama medvjedića*). Pa jasno da te volim (*reče pripijajući čvršće maloga uza se. Kao dvije zvjezdice sjale su sada medine oči*).
- MEDO: A zašto me voliš? (*pitao je bez daha*).
- MEDVJEDICA: Zašto? (*čudila se medvjedica*). Pa volim te jer te volim...
Medvjedić, još malo prije tako tužan, sretno je rekao:
- MEDO: Jedino me moja mama voli samo zato jer me voli!
I ode s mamom sretno kući.

Nada Iveljić

SRAMEŽLJIVI OBLAK

Lutke/scena: VRBE, TOPOLE, RUŽIČASTI OBLAK (Plošne lutke od kartona)

Glazbena kulisa: Frederic Schopin, *Impromptu, br. 4 u Cis molu opus 66*

Za ovaj dijalog lutke su ujedno i scena (vrbe, topole) načinjene od kartona plošno, a listovi načinjeni kolaž tehnikom. Budući da je to drveće koje govori, neka bude napravljeno tako da se jedna grana može pomicati kada dotično drvo govori.

Drvored žutih vrba uz rijeku i tri stare topole, koje su se uglavnom zabavljale prebrojavanjem oblaka, već izdaleka su primijetile da prema njima plovi posebno lijep, ružičasti oblak.

TOPOLA I: Suton je još daleko. Otkud nailazi ovaj ružičasti nevaljanac (*reče jedna topola*).

VRBE: Mora da dolazi sa Crvenog mora (*povikaše žute vrbe uz hihot*).

VRBA I: Možda je dugo sjedio na crvenom crijepu nekog novog novcatog krova (*zapiskuta jedna od njih*).

VRBA III: Ili se napio malinovca, što mislite? (*doda treća vragolanka, dok su ostale bacale smijeh niz vodu*).

TOPOLA II: Vi govorite koješta. Onda ste se vi napile limunade kad ste tako žute (*odreza najviša topola*).

TOPOLA I: Prije bih rekla da su se vrbice nagutale mutnih valova. Strašno! ne bih mogla trpjeti da su mi noge u mulju, mokre i hladne i još da ih grizu ribe, pa i žabe (*nadoveza prva topola*).

VRBE: Što vi znate kako je nama! (*povikaše vrbe u zboru*). Vi živite u stalnom strahu da ćete ostati bez vlage. A zna se što to znači za stabla i za cvijeće (*izbrblja se drsko jedna mlada vrbica*).

TOPOLA III: Pitat ćemo oblak (*predloži najstarija topola*). Eno ga gdje se približava nošen blagim južnim vjetrom. Ej oblačiću, rumeni, ružičasti oblačiću, kakao to da nisi poput ostalih ni bijel, ni siv, ni sivoplav, već ružičast?

OBLAK: Dobar dan (*pristojno pozdravi oblačić*). Dobar dan svima. Moram vam reći da sam inače bijel kao janje. Samo sam čuo kako se netko ružno prepire pa se stidim. Eto, zato sam rumen. To niste bile vi? (*upita on topole*).

- TOPOLE: O ne, ne, o ne (*odgovore one tiho, posramljene*). Mi smo preozbiljen za to.
- OBLAK: Ni vi niste bile? (*obrati se on vrbama*).
- VRBE: Ne, nikako ne! (*odgovore one šapatom*). Mi učimo pjesmice za doček jeseni.
- OBLAK: A tako (*mirno reče ružičasti oblak*). Onda sam krivo čuo. I otplovi plavetnilom dalje bijel kao latica jabukova cvijeta, kao gruda snijega, kao janje.

Stanislav Femenić

MIŠ, REPA I KRUMPIR

Lutke: MIŠ, KRUMPIR, REPA (jedna s repom, druga bez repa)/sve lutke od spužve na štapiću/

Glazbena kulisa: P.I. Čajkovski: *Samo onaj koji poznaje čežnju*

Scena: Vrt sa suncokretima postavljeni lijevo i desno u raznim visinama. Ispod jednog suncokreta leži repa, a ispod drugog krumpir.

Pojavljuje se miš i trčkara od repe do krumpira, od krumpira do repe i tako dva tri puta, dok se ne zaustavi kod repe.

Grickao miš repu za rep, a repa se daje u viku:

REPA: Što mi grickaš rep?! Što mi grickaš rep?!

MIŠ: Brusim zube!

REPA: A što ih ne brusiš na nečem tvrđem? Prikladniji bi ti za taj posao bio kamen. Zašto si baš odabrao moj repić?

MIŠ: Rekao sam ti da brusim zube!

REPA: Rekao si, ali mi nisi rekao zbog čega ih ne brusiš na kamenu?

MIŠ: Pa da usput pojedem i tvoj repić.

REPA: Joj, joj... kakva ću ja to biti repa bez repa? Kakva?

MIŠ: Bit će bezrepa repa! (*nasmije se miš i mirno nastavi grickati*).

REPA: Bezrepa repa! Pa tko je to vidio? Tko je ikada vidio bezrepu repu?

MIŠ: Bit ćeš repa kakvu još nitko nije vidio. Bit ćeš nešto posebno.

REPA: Ali ja nisam željela biti nešto posebno! (*uzdahne*).

MIŠ: Još bolje! (*nasmija se*). Bit ćeš nešto posebno, a to uopće nisi željela. Takvu sreću nema svaka repa!

REPA: Znači, ja ću biti bezrepa repa. Izgledat ću kao krumpir.

MIŠ: O, ne. Varaš se. Krumpiri su drugačiji. Sasvim drugačiji.

KRUMPIRKO KRUMPIRKOVIĆ: Tako je! Pravo kažeš, krumpiri su drugačiji! (*javi se odjednom neki oveći krumpir*).

REPA: O, i vi ste ovdje, Krumpirko Krumpirkoviću? Pogledajte što od mene čini ovaj miš!

KRUMPIRKO KRUMPIRKOVIĆ: Što? Što? (*zгледа се krumpir u repu i miša*).

REPA: Grize mi repić i veli da ću uskoro postati bezrepa repa...

KRUMPIRKO KRUMPIRKOVIĆ: To ne mogu gledati! Previše je okrutno!

REPA: Vi ne možete gledati, a kako je meni?

KRUMPIRKO KRUMPIRKOVIĆ: Da li vas boli? (*upita krumpir osjećajno*).

REPA: Ne mnogo, ali što ću ja bez repa? Što?

KRUMPIRKO KRUMPIRKOVIĆ: Da mogu, najradije bi se otkoturao nekamo daleko... (*uzvrpolji se krumpir*).

MIŠ: Doći ćeš i ti na red! (*Cijukne miš. Stići ću do tebe da ti malo pregledam oči!*)

KRUMPIRKO KRUMPIRKOVIĆ: Nije potrebno. (*preplašeno će krumpir*).
Nije potrebno, s mojim je očima sve u najboljem redu. Još mi nisu potrebne naočale!

MIŠ: Gotovo! (*Cijukne miš*)

REPA: Gotovo! (*Zacvili repa*)

KRUMPIRKO KRUMPIRKOVIĆ: Gotovo? Što gotovo? (*javi se krumpir i zagleda u repu i miša*).

MIŠ: Gotovo je. Za danas je dosta! (*Reče i šapicom obriše njuškicu, zijevne i ode na spavanje, ostavivši tužnu repu i zbunjenu krumpir*)

Gustav Krklec

LAV

Lutke/lica: LAV, SLONICA, MEDO, VUK, MAGARAC, LIJA i ZEC
(sve lutke gignoli PRIPOVJEDAČ (živi glumac))

Scena: *Potpuno čista.*

Pripovjedač dolazi ispred paravana, a na pravanu se pojavljuju životinje redosljedom kako u tekstu slijedi.

"Što želiš?" pitao sam lava.

"Ja?... pilule od kojih se spava!"

"Vaša želja, o slonice mila?"

"Da smršavim bar tristo kila!"

"A vi medo?"

"Da nestanu puške
i da rode u izobilju kruške!"

"Što želite?" pitam vuka tiše.

"Manje pasa, a ovaca više!"

"Vaša želja, o magarče sivi?"

"Da se slavuj mom njakanju divi!"

"A vi zeče?"

"Ja uz želje mnoge
ponajviše želim brze noge!"

Sve obidoh tako prijatelje,
pa ih redom upitah za želje.
Pitah zvijeri, životinje, ptice,
Zebre, jarce, gnjurce, kukavice.
I, na kraju, do majmuna svratih,
Te se znancu starome obratih,
Skinuv kapu, rekoh: **"Dobro več,
što želite moj majmune dični!"**
Namrštiv se, majmun odmah reče:
"Da mi ljudi budu manje slični!"

Narodna pripovijetka

MAČAK, PIJETAO I LIJA

Lutke: PIJETAO, LISICA, MAČAK (lutke gignoli)
Glazbena kulisa: Anton Rubinstein: *Romanza broj 3 u E duru opus 44/I* (Muzika lagana. Malo napeta, malo tužna, malo romantična)
Scena: *Kuća s prozorom*

- MAČAK: "Ja ću poći u šumu da nađem nešto za ručak. Ne šali se i ne izlazi iz kuće dok ja ne dođem, jer može doći lija i odnijeti te."
- PIJETAO: "Neću, neću izlaziti. Samo se ti brzo vrati, jer sam ogladnio."
Pijetao ostane sam iza prozora i gleda za mačkom koji odlazi u dubinu pozornice. S drugog kraja pozornice pojavljuje se lisica. Dolazi polako, osvrćući se da je ne bi netko vidio. Stane pod prozor i zapjeva:
- LISICA: "Pjetliču, pjetliču,
crveni fesiću,
zeleni repiću,
donijela ti teta,
pšenice bjelice,
hodi, pojedi!"
- PIJETAO: "Tko to tako lijepo pjeva?"
(Skoči na prozor, a lisica ga uhvati i brzo se vrati odakle je došla, dok pijetao zapomaže.)
- PIJETAO: "Maco, braco,
lija mene davi,
hodi me izbavi!"
(Mačak se pojavi trčeći prema lisici i pijetlu.)
- MAČAK: "Ostavi lijo pjetlića! Još nije vrijeme za objed."
(Lisica pušta pjetlića i bježi, a pjetlić se vrati u kuću s mačkom.)
- MAČAK: "Pjetliču, moram se vratiti i naći nešto za jelo. Ne šali se i ne izlazi iz kuće dok se ja ne vratim, jer može doći lija da te odnese!"
- PIJETAO: "Ne brini sada ću se čuvati."

- LISICA: "Pjetliču, pjetliču,
crveni fesiću,
zeleni repiću,
donijela ti teta,
pšenice bjelice,
hodi, pojedi!"
- PIJETAO: "Opet netko lijepo pjeva!"
(Skoči na prozor, lisica ga ugrabi, i brzo krene prema drugom kraju pozornice. Pjetlič zapomaže.)
- PIJETAO: "Maco, braco,
lija mene davi,
hodi me izbvi!"
(Mačak dotrči iz dubine pozornice, stane pred liju i viče na nju.)
- MAČAK: "Nevaljalice, lijo! Ovoga pijetla nećeš večerati!"
(Otme joj pijetla i s njim pođe u kuću, a lija uzdišući otrči s pozornice.)
- LISICA: "Joj, joj, ostat ću danas gladna!"
- MAČAK: "Pjetliču, uskoro će večerati, a mi još nismo jeli. Idem ponovo u šumu, a ti se dobro čuvaj. Ne žali se i ne izlazi iz kuće dok se ja ne vratim. Može doći lija pa te odnijeti, a ja neću čuti, jer ću ići daleko!"
(Mačak odlazi)
- PIJETAO: "Ah, tko će odoljeti onoj lijepoj pjesmi
Samo da lija ne dođe!"
(Lisica ponovo dolazi pod prozor. Vrlo obazrivo se prikrada. Pjeva).
- LISICA: "Pjetliču, pjetliču,
crveni fesiću,
zeleni repiću,
donijela ti teta,
pšenice bjelice,
hodi, pojedi!"
(Pijetao se javlja iz kućice).
- PIJETAO: "Neću izaći!"
(Lisica se sakrije iza kućice).
- LISICA: "Pjetliču, pjetliču,
crveni fesiću,
zeleni repiću,
donijela ti teta,
pšenice bjelice,
hodi, pojedi!"

*(Pjetlić samo izviri kroz prozor, ali ga lija ugrabi i otrči s njim.
Pjetlić zaziva).*

PJETLIĆ:

"Maco braco,
lija mene davi,
hodi me izbavi!"

(Mačak se ne pojavljuje, a lisica s pijetlom otrči s pozornice.)

Stanislav Femenić

SLON I BUBAMARA

Lutke/lica: LSON (lutka gignol), BUBAMARA (lutka na štapiću)

Glazbena

kulisa: Johannes Brahms: *Dobro večer, laku noć.*

Scena: *Palma i malo grmlja.*

Na scenu dolazi slon i zaustavlja se kod grmlja. Zatim doleti bubamara slonu na surlu. Započinje dijalog.

SLON: Hej, mala, zašto ne pitaš za dozvolu da li smiješ slijetati na moju surlu?

BUBAMARA: Pa... htjela sam da mi prebrojiš točkice, (*zbunjeno promuca*). Miš mi je rekao da mi jedna nedostaje.
(*Prebrojao slon točkice na bubamarinim krilima pa rekao*):

SLON: Taj tvoj miš ne zna brojiti ili se baš ništa ne razumije u točkice. Jedno od toga jeste!

BUBAMARA: Koliko ima točkica?

SLON: Sedam.

BUBAMARA: Onda je u redu. Sve su na broju!

SLON: Kakva bi ti bila bubamara da ti nedostaje koja točkica?

BUBAMARA: Imaš pravo slone...

SLON: Naravno da imam pravo, kakav bih ja bio slon da uvijek nemam pravo?!

BUBAMARA: Hvala ti što si mi prebrojao točkice... idem! Sigurno sam ti već teška?

SLON: Teška? Zar bubamara može biti teška?!

BUBAMARA: Može, može. od jučer sam teža tri miligrama!

SLON: Phiii... a ja sam od jučer teži za punih deset kilograma, pa se ne hvalim.

BUBAMARA: Ooooo... Pa ne hvalim se ni ja. Samo sam zabrinuta. Za nas bubamare je to mnogo. Do viđenja! (*Reče bubamara u letu i nestane.*)
(*Klimnuo slon za njom surlom i pomislio*):

SLON: Tri miligrama? Kako to može biti teško...? Ali sigurno bubamara zna što govori, ono što za slona ne znači gotovo ništa, za bubamaru je mnogo!

IGROKAZI

Narodna pripovijetka

DJEDOVA POGAČA

Dramatizacija: Vera Stenzel

Lica/lutke: DJED, BAKA, ZEC, VUK, MEDO i LISICA (lutke gignoli) i POGAČA (plošni rekvizit).

Glazbena kulisa: Eric Satie: *Gimnopedija*

Scena/varijanta A: Scena I: Soba s prozorom, a od namještja: stol, stolice, peć. Bakica i djed sjede za stolom ili uz peć i pričaju.

Scena II: Šuma s drvećem, panjevima i travom. Na scenu se dokotrlja pogača, a za njom dotrči zec, te započinje dijalog.

Scena/varijanta B: Sve se odvija uz istu scenografiju, koja dočarava rub šume u čijoj je blizini kućica, a uz kućicu panj i trava.
U prvoj sceni bakica i djed razgovaraju na rubu šume. Zatim baka odlazi u kuću peći pogaču, a djed ostaje na sceni cijepajući drva na panju i pjevušeći neku pjesmicu.

Iz kućice se vraća baka noseći pogaču i stavlja je na panj da se ohladi. Zatim bakica i djed odlaze. Počinje glazba i pogača se započne kotrljati uz glazbu. Na scenu dotrči zec i počinje razgovor s pogačom.

PRIZOR PRVI

(Soba s prozorom, peći, stolom i stolicom. U sobi sjede bakica i djed.)

DJED: Kako sam gladan, baš mi se jede pogača. *(tužno)*

BAKA: Da imam brašna, sad bih ti je umijesila.

DJED: Naći će se za toliko. Popni se bakice u ambar, pometi pod i sigurno ćeš skupiti koje zrno pšenice.

BAKA: Dobro si se sjetio. *(Čuju se koraci koji se udaljuju.)*

BAKA: *(samo glas)* Evo nakupila sam dovoljno žita, sad ću ga samljeti... tako! Pa ću od brašna umijesiti pogaču i staviti je da se peče.

BAKA: *(Dolazi i nosi pogaču)*
Evo je, fina je i velika *(Stavi pogaču pred djeda.)*

DJED: Nije, prevruća je..., ostavi je da se hladi.

BAKA: *(mirno)* Dobro djedice, dobro! Evo stavit ću je na prozor da se ohladi *(Bakica ode i odnese pogaču na prozor).*

BAKA: Eto takao..., hajdemo dok se pogača ne ohladi! (*Oni odlaze, a za to vrijeme pogača se počne vrtjeti i okretati uz glazbu. Dok se pogača vrti, mijenja se scena.*)

PRIZOR DRUGI

(*Šuma, stabla, panjevi, trava... Dok se pogača kotrlja, na scenu dotrči zec.*)

ZEC: Oj, pogačo, pogačo, ja ću tebe pojesti! (*Lovi pogaču*)

POGAČA: Nemoj zeko, zekiću, molim te, nemoj me pojesti - bolje poslušaj moju pjesmu.
(*Zeko stane, načuli uši i sluša*)

POGAČA: (*pjevuši*)
Pogača sam nestašna, umiješena s malo brašna.
Pekoše me i hladiše, al' sa mnom se ne sladiše,
jer ja igru volim više.
Ej, zekiću za mnom potrči ti.
Hajde, možeš li me uloviti?
(*Pogača potrči i izgubi se u šumi. Zec ode za njom. Glazba. Pogača se nakon nekog vremena opet dokotrlja na scenu. Dolazi vuk.*)

VUK: Oj, pogačo, pogačice, ja ću tebe pojesti.

POGAČA: (*vikne*) Nemoj vuče, molim te nemoj sada, bolje poslušaj moju pjesmicu.
(*Pogača pjeva istu pjesmicu. Dok pjeva, pobjegne od vuka. Vuk ju ne može uhvatiti. Odlazi trčeći. Glazba. Pogača se opet kotrlja i kotrljajući dolazi na scenu... za njom se geg medvjed.*)

MEDO: O joj... vidi je joj... joj... pogačo, pogačice, ja ću tebe pojesti (*Krene prema njoj*)

POGAČA: Nemoj medo, nemoj, bolje prvo poslušaj moju pjesmicu.
(*Pjeva istu pjesmicu i pjevajući odkotrlja se sa scene, a medo za njom. Glazba. Pojavljuje se opet pogača, a za njom se šalja lukava lisica...*)

LISICA: Dobar dan pogačo! Kako si okrugla, kako si rumena hmmm (*Prišulja joj se*). Joj... joj... pogačo, pogačice što to pjevaš, ja sam znaš jako stara i gluha, a htjela bih da te bolje čujem (*Približi joj se još više*)

POGAČA: O lijo, lijo..., baš si gluha, zar ne čuješ...? Evo slušaj. (*Pogača sama počne pjevati i skoči lisici u naručje, pjevajući i dalje svoju*

*pjesmicu. Glazba se čuje sve jače, a lisica odjednom skoči, zgrabi
pogaču i pojede je, te pobjegne...)*

Narodna pripovijetka

DJED I REPA

Dramatizacija: Vera Stenzel

Lica/lutke: PRIPOVJEDAČ (živi glumac), DJED, BAKA, UNUČICA, PAS ŽUČO, MACA i MIŠ (sve su lutke gignoli), REPA (rekvizit, dosta velika)

Glazbena kulisa: Boccherini: *Menuet iz gudačkog kvarteta broj 5 u E duru, opus II*

Scena: Samo paravan na čijem rubu je izrezana trava i velika repa.

PRIPOVJEDAČ: Posija djed repu. (*U dubini pozornice djed sije repu*). Djeco, jeste li čuli za ovo čudo. Počela repa rasti, rasti. (*Repa raste iz zemlje*). I naraste repa, golema pregolema.

DJED: O, gle, kako je narasla velika moja repa. Hajde da je iščupam (*Vuče repu.*)

PRIPOVJEDAČ: Povuci, potegni (*Djed poteže.*)

DJED: Iščupati ne mogu.
Hej, bako, dođi ovamo. Pomozi!

BAKA: Jao, gle, kakve li repe!?

DJED: Hajde da je iščupamo.

PRIPOVJEDAČ: Baka za djeda, djed za repu.

DJED i BAKA: Povuci, potegni, iščupati ne mogu.

BAKA: Nego, djede, da pozovemo u pomoć našu unučicu.

DJED: Dobro bi nam došla.

BAKA: Unučice moja, priskoči u pomoć.

UNUČICA: A joj, što to vidim! Kako je repa izrasla golema, pregolema.

DJED i BAKA: Pomozi nam da iščupamo repu.

PRIPOVJEDAČ: Unučica za baku, baka za djedu, djed za repu (*Hvataju se međusobno.*)

SVI ZAJEDNO: Povuci, potegniiiiiiii, iščupati ne mogu.

UNUČICA: Gle, ide naš Žuća. Dođi k nama Žućo!

UČO: Av, av, av

UNUČICA: ućo pomozi nam da iščupamo repu.

PRIPOVJEDAČ: ućo za unućicu, unućica za baku, baka za djeda, djed za repu.

SVI: Povuci, potegni... Iščupati se ne da.

ŽUĆO: *(Skakuće okolo i laje)*
Av, av, av, a što kažete da pozovemo našu macu u pomoć?

SVI: Pa, naravano. Kako se nismo ranije dosjetili.

UNUĆICA: Maco, maco, dođi brže ovamo.

MACA: Mijau, mijau. Zašto me trebate?

BAKA: Pomozi nam da išćupamo repu.

MACA: Hoću. Hajdemo. Svi složno.

PRIPOVJEDAČ: Maca za Žuću, Žućo za unućicu, unućica za baku, baka za djeda, djed za repu.

SVI: Povuci, potegniiiiii. Iščupati ne možemo.

MACA: Evo našeg miša Mije. On će nam biti od koristi. Priđi, priđi, bliže. Ne boj se!

UNUĆICA: Mišiću, pomozmi nam da išćupamo repu.

MIŠ: Ciu, ciu, ciu. Evo me, već dolazim!

PRIPOVJEDAČ: Miš za macu, maca za Žuću, Žućo za unućicu, unućica za baku, baka za djeda, djed za repu.

SVI: Povuci, potegniiiiiii... *(Iščupaju repu i padnu na leđa.)*

DJED: I tako smo ipak šćupali golemu, pregolemu repu.

...

PRIJATELJI

- Dramatizacija:** Vera Stenzel
- Lica/lutke:** MEDVJEDIĆ DADO, MEDVJEDIĆ GIGO, ZEC KOKO (sve su lutke gignoli)
- Glazbena kulisa:** J.S. Bach: *Suita za orkestar broj 2 u H molu* i to za početak (kada dolazi Dado) i za kraj (kada se pomire). Tommaso Giordani: *Caro mio ben* (u sredini igrokaza, kada Gigo tuguje, sjetnija glazba)
- Scena:** *Šumica ili proplanak, ili livada s malo cvijeća.*

PRIZOR PRVI

Šuma. Vedra glazba

(Na scenu dolazi medvjedić Dado. Nosi košaricu.)

- DADO: Sunčan dan. Stvoren za šetnju i igru.
(Sjeda i ostavlja košaricu)
Nikoga nisam sreo. Eto, majčica mi je pripremila kolačiće u košaricu da ih podijelim s drugovima kad ogladnimo nakon igre.
(Pokazuje na košaricu)
(Iz daljine se čuje pjevušenje - dolazi medvjedić Gigo na scenu).
- DADO: Gigo! Kako mi je drago što si došao.
- GIGO: Ma, dobro, dobro. Uvijek pretjeruješ kad se veseliš.
- DADO: Kako se ne bih veselio, već čekam dugo da netko naiđe:
- GIGO: I, eto, došao sam ja.
- DADO: Hajdemo se igrati.
- GIGO: Ti bi se uvijek igrao.
- DADO: Što bismo drugo radili, kad je tako lijep dan.
- GIGO: Onda dobro, idemo se igrati. Hm... Igrajmo se lovice. Ti loviš!
- DADO: Opet ja! Zašto uvijek ja? Neka lovi onaj, koga odredi brojalice.
- GIGO: Uf, ti i tvoja brojalice. Neka bude, ali ja ću odbrojavati.
- DADO: Broji onu koju svi znamo: Eci, peci, pec!

GIGO: Brojim! Eci, peci, pec! (*Pogrješno odbrojava*).

DADO: Nisi dobro brojio. Htio si me prevariti!

GIGO: Baš si dosadan! Kao da je važno tko lovi. Ponovit ću: Eci, peci, pec! (*Broji pravilno*)

DADO: Ti loviš!

GIGO: Hajde potrči, ja hvatam.
(*Trče i love se*)

DADO: Vidiš kako sam brz!

GIGO: Uf, ne mogu više. (*Stane*).
Ne igra mi se.

DADO: Završimo, molim te.

GIGO: Hop! Uhvatio sm te. (*Hvata ga*).

DADO: To ne vrijedi! Prekinuli smo igru.

GIGO: Ne budi toliko osjetljiv. Šalim se. A... što imaš u košarici?

DADO: Kolačiće!

GIGO: Kolačiće?! Hm... ja sam mislio da imaš neku zgodnu igračku.
(*najednom živo*) Dado! Sjetio sam se, hajdemo sagraditi šatorčić!

DADO: Bravo! Uvijek sam želio sagraditi šatorčić.

GIGO: Eto, vidiš, ipak se nas dvoje možemo složiti. A sada idi!

DADO: Kuda?

GIGO: Pronađi negdje jednu veliku granu, ja ću ovdje pripremiti mjesto i sakupiti manje grančice.

DADO: Znaš, Dado, radujem se. Pronaći ću najljepšu i najveću granu.

GIGO: Hajde, požuri!
(*Medvjedić Dado odlazi*)
He, he, he! To sam želio - ostati potpuno sam. Da vidim, gleda li me netko. He, he, he! Nikoga nema. A sada, navali narode na kolačiće!
(*Prilazi košarici i jede*)
Oh, kako volim kolače. Mljac, mljac! Dobri su. Mljac, mljac! Ne mogu odoljeti, pojest ću sve! Mljac, mljac!
(*Na scenu dolazi medvjedić Dado i nosi granu.*)

DADO: Pogledaj, Gigo! Dali je dovoljno velika?

GIGO: Mm... molim? (*Prevrće košaricu*)

DADO: Gigo, ti nisi ništa pripremio za šatorčić? Oh, što si radio?

GIGO: N... išta.

DADO: Opet si me prevario. Poslao si me u šumu samo da bi pojeo kolačiće.

GIGO: Opet trabunjaš!

DADO: I još mi sad ružno govoriš. Prevario si me! Kolačići su ionako bili za nas. Odlazim. Nemoj me više tražiti. Šmrc!
(*Odlazi*)

GIGO: Oh, oh! Osjetljivče! (*Zastane*)
Oh, ipak nije bilo lijepo od mene. Sada sam izgubio svog najboljeg prijatelja. Bio sam grub prema njemu (*Plače*).
Dado, šmrc, šmrc! Dado, vrati se!
Prizor drugi
(*Na scenu dolazi zec Koko. Čuje se sjetna glazba*)

KOKO: Hop, hop! Gle, gle, tko bi rekao za ljutog Gigu. Suzice!

GIGO: Šmrc! Šmrc!

KOKO: Sve sam slučajno vidio i čuo.

GIGO: Šmrc! Nisam smio to uraditi.

KOKO: Nisi smio?! Nisi smio, štošta! Pravio si se važan!

GIGO: Da, pravio sam se važan.

KOKO: Zašto si nekada tako grub?

GIGO: Da, jesam. Grub sam!

KOKO: Nikako da se popraviš!

GIGO: Oh, ja se želim popraviti. Želim, želim! (*plače*)

KOKO: Hajde, smiri se.

GIGO: elim da se Dado vrati. Šmrc, šmrc!

KOKO: Hm... hm... pričekaj malo!
(*Zec Koko odlazi*)
(*Na scenu dolazi medvjedić Dado*)

DADO: Zdravo, Gigo! Čujem da me trebaš.

GIGO: Oh, Dado, nisam bio dobar prema tebi. Šmrc!

DADO: Šmrc! Nemoj plakati, oči su ti jako crvene.

GIGO: Teško mi je.

DADO: I meni isto.

GIGO: Da li mi možeš oprostiti?

DADO: Zaboravit ćemo sve što se dogodilo.

GIGO: Bit ću od sada drukčiji. Obećajem!

DADO: Pogledaj, Gigo! Vidiš li onu zelenu livadu?
GIGO: Šmrc! Vidim.
DADO: Pođimo tamo.
GIGO: Sigurno želiš da beremo cvijeće.
DADO: Kako si samo pogodio!
(*Smiju se i odlaze*)
(*Vedra glazba kao i na početku*)

MAČE

Prema priči Bjeliševa

Lica/lutke: PRIPOVJEDAČ (živi glumac ili lutka), MAČE, ZEKO, MAMA, JEŽ, VJEVERICA (sve su lutke gignoli), VRANA (lutka na štapu ili tankoj žici)

Glazbena kulisa: Eric Satie: *Ginnopedija* (sjetna i nježna glazba)

Scena: *Šuma s nešto drveća. Jedno drvo može imati duplje iz kojega će proviriti vjeverica. Panj na koje će sjesti mače.*

PRIPOVJEDAČ: ivjelo u jednom selu nestašno mače. Jednom mače ode u šumu da se prošeta. Išlo je išlo, pa je zalutalo. Ide mače po šumi, a nikako da nađe put do svoje kuće.

MAČE: Mijao, mijao (*Plače*).

ZEKO: Zašto ti tu sjediš i plačeš?

MAČE: Izgubio sam se.

ZEKO: Baš si čudan. Tko si ti?

MAČE: Ja ne znam. Ja sam mali.

ZEKO: Znaš li ti skakati?

MAČE: Znam, ja dobro skačem. Pogledaj!

ZEKO: E, ond si ti zečić. Hajdemo, odvest ću te kući.
(*Dovodi ga do grma*)
Mama, našao sam u šumi jednog malog zeca.

MAMA: Dobro, daj mu jesti i lezite spavati.

ZEKO: (*Donosi list zelja i daje mačetu*) Uzmi i jedi.

MAČE: Što je to?

ZEKO: To je list zelja.

MAČE: Ja to ne znam jesti. Ja sam mali.

ZEKO: Ti stalano govoriš da si mali. I ja sam mali, a pogledaj kako jedem
(*Jede list zelja.*)

MAČE: (*Plače*) Mijau, mijau...

MAMA: Tko to plače? Čekaj, čekaj, da te bolje vidim. Ne, ti nisi zečić. Znaš li se ti penjati uz drveće?

MAČE: Znam. Ja se volim penjati uz drveće.

MAMA: E, onda znam tko si ti. Ti si mali vjeverić. Uši su ti malene, a rep dugačak. Hajdemo, odvest ću te kući.

ZEKO: Mama, zaista je vjeverić. Kako se to odmah nismo sjetili.

MAMA: Pođimo do vjeverice. (*Lupa po drvetu*).

VJEVERICA: Tko je?

MAMA: To sam ja, zečica. Dovedi smo ti zalutalog vjeverića.

VJEVERICA: Evo me! Silazim.

MAČE: Laku noć i hvala vam.

MAMA: Laku noć!

MAČE: (*Penje se do duplja*) Dobra večer!

VJEVERICA: Dobra večer! Kasno je već. Evo pojedi ovo, pa ćeš ići spavati (*Daje mu šišarku*).

MAČE: Što je to?

VJEVERICA: To je šišarka.

MAČE: Ja šišarke ne jedem.

VJEVERICA: Hoćeš li oraha?

MAČE: Hvala, ni orahe ne jedem.

VJEVERICA: Uh, što da ti dam?

MAČE: Ja bih pio mlijeka.

VJEVERICA: Zašto mi to odmah nisi rekao, ja bih se sjetila da si ti ježić. Hajdemo što prije. Odvest ću te kući (*Vodi mače ježu*). Uzmite vašeg ježića. Našli smo ga u šumi.

JEŽ: Dobra večer. Hajde, popij ovo mlijeko (*Mače pije*).

MAČE: Hvala vam. Baš mi je prijalo. Bio sam jako gladan.

JEŽ: Lezi kraj mene. Spavat ćemo. Kasno je.

MAČE: Evo idem (*liježe*). Joj, joj što me to bude.

JEŽ: To su moje iglice.

MAČE: Ja nemam iglice.

JEŽ: Ti onda nisi jež.

MAČE: Ja ne znam tko sam. Ja sam mali.

VRANA: Ja znam tko si ti. Ti si mače. Živiš u selu. Sada spavaj! A sutra ujutro ću te odvesti kući.

MAČE: Odvedi me odmah.
VRANA: Ne mogu. Noć je i svuda je mrak.
MAČE: Dobro, probudi me sutra pa ćeš mi pokazati put do kuće.
MAČE: Laku noć! I tebi ježiću laku noć.
JEŽ: Laku noć!

Milan Čečuk

ČAROBNJAK I SNENA BAKA

Dramatizacija: Milan Čečuk

Lica/lutke: ČAROBNJAK, BAKA (lutke javajke) LASTAVICA (lutka na štapu ili žici)

Glazbena kulisa: Edvard Grieg: *Jutro iz suite Peer Cynt broj 1 opus 46*

Scena: opisana u tekstu.

(Scena je prazna i mračna. Prostor se tek stvara dolaskom čarobnjaka)

PRIZOR PRVI

(Čarobnjak se stvori na sceni)

ČAROBNJAK: Cijenjena velika još cjenjenija mala publiko! Danga, mang, šanga, pozdravlja vas čarobnjak Damčanga! *(Skida cilindar i klanja se)* Dobra večer, dobar dan, dobro jutro, a može i obratno: dobro jutro, dan još bolji, a večer ponajbolja! Kako vidite i kako ste imali prilike čuti, pa makar i kroz jako zapuhan jesenski vjetar, ja sam već tu! A gdje je baka? Ako se priča koju upravo očekujete zove "Čarobnjak i snena baka", onda bi i ta pospana, hoću reći snena baka, već morala biti negdje u najbližoj blizini... *(Razgledava uokolo kao da je traži. Doziva je)*. Hej, bako, bakice, gdje si? Bako, bakice *(Mala stanka u kojoj se nitko ne odaziva)*. Hm, čini mi se da naše bakice ipak nema ni podaleko, a kamoli u bliskoj blizini. Ali, ako je sad još nema, to ne znači da već u idućem trenu ne može biti. *(Povišenim, tajanstvenim, svečanim glasom)* Aka, saka, savaraka, usred ovog crnog mraka nek se stvori snena baka! *(Dok govori posljednje riječi čuje se glazba koja uvodi u prizor 2)*

PRIZOR DRUGI

(U prostoru pozornice, nasuprot čarobnjaku, pojavi se malo nakrivljeni prozor i u njemu baka, koja kao da sjedi u naslonjaču s pletivom u rukama. Pojavljuje se mirno kličući. Čarobnjak se obraća publici).

ČAROBANJAK: Aha, što sam rekao! Evo je, evo naše bakice. Već je tu. Čini mi se nešto marljivo plete. *(Primakne se baki i prozoru)* Draga bakice! Danga, manga, čaranga, zajedno sa svom ovom malom i velikom publikom, najsrdačnije te pozdravlja čarobnjak Damačanga! *(Baka spušta ruke s pletivom. Govori malo tužno).*

BAKA: Drago mi je, vrlo mi je drago, iako mi baš osobito ne pomaže," *(Jedva čujno zijevne).*

ČAROBANJAK: Kažeš da ti ne pomaže? Može biti, može biti... *(Štapićem dotakne šezšir)* čarobnjaci čak i oni najbolji i najvještiji, nikada nikome nisu baš mnogo pomogli i što se toga tiče, ja se nimalo ne utvaram. Ali reci mi zašto se tvoj prooo..
(Baka ga prekine vrlo glasnim zijevanjem)

BAKA: Aaaaaaaa. Oprosti što sam te svojim zijevanjem prekinula u pola riječi, no počelo mi se strašno zijevati pa ćeš razumjeti. Reci, što si htio pitati?

ČAROBANJAK: Da. Zanima me zašto se tvoj prooooo..
(Baka opet zijevne).

ČAROBANJAK: Uh, bakice, kako si pospana! mora da nisi spavala cijelu noć...

BAKA: Mnogo noći, mnogo noći, čarobnjače Demo... Dama... kako li se ono zoveš?

ČAROBANJAK: Damačanga, Damačanga, bakice...

BAKA: Ah, da.

ČAROBANJAK: Kažeš dakle, da mnogo noći nisi spavala.

BAKA: Ni oka sklopila!

ČAROBANJAK: Onda doista nije nikakvo čudo da si tako snena i pospana...

BAKA: I snena i pospana, i sanjiva i dremljiva! Nego, ded sad napokon izreci svoje pitanje, ali što hitnije možeš, da te opet ne bi prekinula svojom preglasnom pospanošću!

ČAROBANJAK: *(govori brzo)* Zanima me zašto se tvoj prozor tako na...
(Prozor škripavo zijevne i zastane krilom).

- ČAROBNJAK: Eto, nikako da do kraja izreknem svoje pitanje. Opet te bakice zgrabio glasan drijem, pa si zijevnula i to tako da se od tog i tvoj prozor rastegnuo...
- BAKA: E, ovaj put se varaš. Sad nisam zijevnula ja, nego baš on!
- ČAROBNJAK: Tko?
- BAKA: Moj prozor!
(*Čarobnjak se nagne nad prozor*).
- ČAROBNJAK: Zar je i on snen i pospan?
(*Prozor drugi puta zijevne*).
- BAKA: Kako vidiš i kako si se sam mogao uvjeriti, jest! A možda je još pospaniji od mene. Od toga se kao pijanac sav naherio, te jedva stoji.
- ČAROBNJAK: Eh, baš sam te to malo prije htio pitati!
- BAKA: Što?
- ČAROBNJAK: Zašto je tvoj prozor naheren?
- BAKA: Sada znaš. Od silne pospanosti. A uz to zna biti i tako tužan da mu suze potokom teku (*Čuju se škripavi jecaji*) Eto, možeš se i sam uvjeriti. Opet mi se jadan rastužio.
(*Čarobnjak rastužen, tj. začuđen*).
- ČAROBNJAK: Čudnovato, doista plače kao ljuta godina. Ovo mi je prvi put u životu da vidim kako prozor plače. Ali zbog čega bakice?
- BAKA: Zbog iste tužne tuge od koje i sama tugujem...
- ČAROBNJAK: A koja li je i kakva to tuga što muči tebe i tvoj prozor?
- BAKA: Malo previše zapitkuješ, ali budući da si čarobnjak i da bi nam tvoja smiješna čarolija mogla pomoći, reći ću ti. Tuga nas oboje muči zbog toga što sad nama nema strehe s lastavičjim gnijezdom...
- ČAROBNJAK: (*obradovano*) Oh, bakice, mogla si mi to odmah reći, a ne toliko okolišati. Ako je posrijedi samo to, onda ću vam vašu tugu odmah odagnati! (*povišenim glasom*) Eko, leko, rijeko, nad bakom i njenim prozorom nek se smjesta stvori gnjezdašce i streha!
(*Stvori se najprije krov sa strehom, pa ispod strehe gnijezdo*)
Eto bakice, nadam se da sada ti i tvoj prozor niste više tužni!?
- BAKA: Nismo. Prozor opet plače. To jest, ipak jesmo.
- ČAROBNJAK: Gle, sad najprije kažeš da niste, a onda ipak jeste. Pa zbog čega ste sada opet tužni?

- BAKA: *(S uzdahom i oklijevajući)* Radi toga, što u gnijezdu pod strehom nema onog što je najvažnije, nema male laste. A znaš, čarobnjače Damačanga, stvar ti je zapravo u tome što moj prozor i mene nema tko ujutro buditi, pa se onda svu noć ne usuđujem spavati...
- ČAROBNJAK: A, tako li je to! I zbog toga ste povazdan oboje sneni i pospani?
- BAKA: Da, baš zbog toga. Lako nam je u proljeće i ljeto, jer nas onda svojim cvrkutom svako jutro bude laste, pa noću možemo mirno spavati. Ali, kada dođe jesen, tada se sve laste odsele daleko na topli jug i više nas nema tko buditi. I tako ti moj prozor i ja svu jesen moramo prejeseniti i svu zimu prezimiti bez pravog sna i počinka. A to, priznat ćeš, nije ni malo lako.
- ČAROBNJAK: Doista nije!
- BAKA: Nego, možeš li nam ti kakvom čarolijom pomoći, pa da se u gnjezdašcu pod strehom, iako je hladna jesen, ipak stvori neka, makar i najmaljušnija lasta?
(Čarobnjak odšeta prema kraju pozornice s rukama na leđima, pa se vrati baki).
- ČAROBNJAK: Teško, vrlo teško bakice. Bilo bi to pravo čudo! Ipak, pokušat ću... (šeta) samo dok se sjetim triju čarobnih riječi, koje bi mogle učiniti takvu čaroliju *(Trenutak razmišlja, dodirujući vrh šešira štapićem, a onda kao da mu je iznenada sinulo)*. Aha! Asta, to je jedna riječ... asta, asta... gasta, to je druga. Asta, gasta... asta, gasta i...
- BAKA: I ...
- ČAROBNJAK: *(Ponavlja u istom tonu)* Asta, gasta..
(Baka se naginje prema čarobnjaku).
- BAKA: Asta, gasta...
- ČAROBNJAK: Ne ide, pa ne ide! Nikako da se sjetim treće riječi!
- BAKA: Molim te, sjeti se! Pokušaj još jednom!
- ČAROBNJAK: *(Opet se zamisli)* Asta, gasta... asta... *(U tom trenutku neočekivano doleti lastavica veselo pjevušeći).*
- LASTAVICA: Asta, gasta i cevasta već dolijeće mala lasta *(Sleti na bakin prozor)* Ne trebaš se truditi čarobnjače Damačengo! Ja sam već tu i bez tvojih čarobnih riječi!
- BAKA: *(Sjedne i vikne obradovana)* Gle, lasta. Mala, majušna lasta. *(Uzme je u krilo)*. Oh, draga lastice! Da znaš koliko ti se radujem! No, kako si mogla tako hitno doletjeti s juga?

- LASTAVICA: Zapravo, do toplog juga nisam ni dospjela. Leteći tamo, iznenada sam se sjetila da ste ti i tvoj prozor ostali posve sami, da vas izjutra nema tko buditi, pa sam se vratila s pola puta.
- BAKA: Oh, kako si dobra i mudra. Ja ti zahvaljujem!
- ČAROBNJAK: Doista lastavice, lijepo od tebe da si se sama sjetila vratiti baki i njenom prozoru! (*zabrinuto*) No, ne bojiš li se da ćeš se u gnijezdu pod bakinom strehom smrznuti kad narupe studeni jesenski i zimski vjetrovi, kad počnu snježne mečave i mraz stegne svu zemlju?
- BAKA: Pa, ne mora u gnijezdu prebivati, ja ću je u svom toplom domu od snijega i mraza skrivati. Nigdje joj neće biti toplije i ugodnije nego kod mene.
- ČAROBNJAK: Zar iza tog naherentog prozora?
- PROZOR: Oprostite, ako sam dosad i bio naherent i snen, odsad više neću biti i valjano ću baku i lastu od sveg zla braniti! (*Prozor se posve ispravi*).
- LASTAVICA: A ja ću tebi za uzvrat uvijek nove priče šaputati.
- LASTAVICA: Divno bakice! (*Sleti baki na rame*).
- ČAROBNJAK: E, onda je kako vidim, sve kako valja. Lastavice, neka ti bakin topli dom bude odsad najtopliji jug! Sretno mi obje jesen prejesenite i zimu prezimate! Ti se, pak, bakin prozorčiću, sad dobro zatvori i protiv svake se hladne nevolje najoštrije bori! (*Prozor se zatvara*) Na proljeće ću svakako doći da vas sve troje pohodim. (*Okreće se publici uz naklon i skida šešir*). A do tada... danga, manga, čaranga, najsrdačnije vas pozdravlja čarobnjak Damačanga! (*Prozor se do kraja zatvori. Baka i lasta iza staklenih okana mašu čarobnjaku za rastanak, a on im uz veselu glazbu uzvraća na isti način*).

Leopold Suhodolčan

DVANAEST SLONOVA

Dramatizacija: Jasminka Guinuio

Lice/lutke: PRIPOVJEDAČ-BAKICA (živi glumac), DJEVOJČICA, TATA, MAMA, SELJANKA, ŽENA S ŠEŠIROM, MUŠKARAC S LULOM (sve lutke su gignoli), SLONOVI (mogu biti lutke gignoli, ako u predstavi sudjeluje veći broj izvođača-djece, no ako je manji broj izvođača, tada mogu biti izrađeni plošno po dva-tri na istom štapu, s tim da svaki slonić ima na sebi pokretljiv jedan dio, koji će se pomicati kada taj slonić govori)

Glazbena kulisa: *W.A. Mozart: Tema iz sonete broj 16 u C durunapočetku igrokaza* *W.A. Mozart: Rondo alla turca iz sonate za klavir broj II u A duru* (u sceni kada slonovi plešu).

Scena: U prva dva prizora, kada Barbara razgovara s roditeljima i prolaznicima, scena treba biti potpuno čista, a u trećem i četvrtom prizoru na sceni se vidi polica sa šalicama i tanjurićima (napravljenim od stiropora), a u pozadini prozor i mali zastor kao u dječjoj sobi.

UVOD

Bakica (glumac) izlazi ispred paravana uz pratnju tihe i nježne glazbe) i govori...

BAKICA: ... Evo me opet s vama... Koliko vas ima?... Hm..., a zašto sam zapravo došla?... Znam, došla sam da vam ispričam jednu priču... Čekajte... Kako se ono zove priča?... Da pogledamo (*gleda slikovnicu, popravlja naočale*)... Hm... "Dvanaest slonova"... Čudno! Dvanaest slonova?...

(Stane, razmišlja, razgleda slikovnicu)... Kako može dvanaest slonova stati u tako malu slikovnicu?... Djeco, ja sam bila sa svojim unukom u zoološkom vrtu i tamo sam vidjela slona, ali taj slon je bio tako velik da ne bi stao ni u najdeblju knjigu, a ovdje piše čak dvanaest slonova u jednoj slikovnici... Čudno!
(Čuje se glazba i žamor dječjih glasova).

DJEČJI GLAS: Bakice!!! Djeca bi gledala predstavu.

BAKICA: (*gegajući odlazi*) Da, da, gledajte vi predstavu, a ne ono što ja pričam... idem.

GLAS: Bakiceeee!

BAKICA: (*mrmlja*) Evo me... hm, hm, dvanaest slonova!!! (*odlazi*).
(Žamor je sve glasniji. Buka s ulice. Čuju se dječji glasovi. Pale se svjetla. Na sceni je prozor, vidi se otac koji šeta po sobi, žuri i nešto traži.)

PRIZOR PRVI

- OTAC: *(nervoznim glasom)*... Gdje je ta mala... *(Gleda kroz prozor)*. Nikada ništa ne čuje, nikada ništa ne sluša! Tko zna što će od nje biti? *(Odlazi od prozora pa se opet vraća)*... Gdje li je samo.. *(vikne)*: Barbaraaaa!!... Barbaraaaa! Barbaraaa!
(Ispred prozora pojavljuje se Barbara. Poskakuje, vrti se, plješće rukama, i pjeva...)
- BARBARA: *(veselo, nestašno)* Evo me tatice, što je, zašto me zoveš *(Uopće ne gleda tatu)* No, reci, što me trebaš?
- OTAC: Ali Barbara, smiri se, molim te! Opet ćeš pasti u pijesak, razbiti koljena, probuditi susjede. Joj... ti se ponašaš kao neki... slonić.
- BARBARA: *(za sebe)* Što je rekao?!... Slonić... pa da sjetila sam se! *(istrči)*
(U sobi, iza prozora, Barbara trčkara po sobi.)
- BARBARA: Hej tata, zašto ne bismo nabavili slona?
- OTAC: *(začudojeno)* Slona! Hajde, hajde, djevojčice moja *(Zagrli Barbaru i pogladi po kosi)*... Hm, hm, da sjetio sam se, mi ne možemo nabaviti slona, jer ja ne znam adresu niti jednog slona!
- BARBARA: *(skoči)* Oh, oh, sitnica, sitnica. Pogledat ćemo u telefonski imenik, ovdje su sve adrese!
- OTAC: *(nasmija se)* No, dobro, dobro, Barbara, proćavrljali smo malo o slonovima, a sda moram dovršiti jedan posao *(Pogladi Barbaru po kosi i ode)*.
- BARBARA: Ja sam mislila da ćemo cijeli dan razgovarati o slonovima... *(Krene prema prozoru i zamišljeno promatra. Ispred prozora protutnji kamion uz škripu kočnica. Čuje se opet tihi žamor)*.
- BARBARA: Hej, hej što je to... pa to je... slon! *(Otrči i pojavi se ponovo ispred prozora i nastavlja)*: Svašta... ma bio je slon, sigurna sam *(Okrene se publici)*... samo se pravio da je teretnjak.. *(ode)*.
(Žamor se pojačava. Mijenja se scena: ulica, kuće, prolaznici, automobili).

PRIZOR DRUGI

- BARBARA: *(trčeći)* I... što kažete? Je l' tako da je ono bio slon, koji se pravio da je teretnjak? *(Gleda u pravcu u kojem je nestao teretnjak)*... Ja čekam slona... hej vi, jeste li ga možda vidjeli?

ŽENA SA ŠEŠIROM: (*napirlitana*) Ne, ne. Danas još nisam vidjela slona.
(*Ode.*)

BARBARA: Ako ga vidite, recite mu da ga ja nestrpljivo čekam!

ŽENA SA ŠEŠIROM: Ma naravno, reći ću mu... (*Odlazi.*)

BARBARA: Hej vi, stanite malo... Jeste li vi možda danas vidjeli slona?
(*Obraća se muškarcu.*)

MUŠKARAC SA LULOM: (*mumlja*) Hm, hm, nisam još... ali kad ga vidim tako ću u njega puhnuti, puh, puh... i to će ga odnijeti k tebi... puh, puh! (*Puše i odlazi.*) Puh, puh!

BARBARA: (*Glasno se smije*) Ha, ha, ha... Sretnete li ga, recite mu da sam već ljutita i da nije pristojno kasniti u posjetu... (*Trči po sceni.*)... Jeste li vi možda vidjeli slona?

SELJANKA: (*Nosi košaru s jabukma*) Ne, ne nisam, milo moje dijete. (*Gladi Barbaru po glavi*)... ali znaš... nešto ću ti reći... Slonovi ne mogu živjeti sami, zato će ti se već danas javiti tvoj slon.

BARBARA: (*Poskakuje veselo*)... Baš ste me sad razveselili... Evo, više nisam ljuta, jer će mi se slon sigurno javiti... Pa da, da, ne može on živjeti sam... Zapravo nitko ne može živjeti sam na svijetu... to je tako tužno.
(*Barbara odlazi na jednu, a seljanka na drugu stranu scene.*)

SELJANKA: Ne brini malena, slonić će te sigurno posjetiti već danas, ne može on živjeti sam... ne može... Doviđenja malena! (*odlazi*)
(*Čuje se tiha glazba. Mijenja se scena: Barbarin stan - kuhinja*)

PRIZOR TREĆI

(*Barbara poskakuje i pjevuši. Na vratima se pojavljuju otac i majka.*)

MAJKA: Barbara, Barbarice naša, evo tata i ja idemo na slavlje, a ti ostani kod kuće i budi naša dobra marljiva djevojčica.

OTAC: Tako, tako (*Gladi Barbaru po glavi*) budi naša marljiva kćer, pa malo pospremi kuću i čuvaj je dok se ne vratimo.

BARBARA: (*veselo*) Da, da, naravno da ću biti marljiva. Samo vi idite, samo vi idite i ništa ne brinite (*Pozravlja se s roditeljima, a oni odlaze.*)

BARBARA: (*Juri po sobi*) Brzo, brzo, moram sve pospremiti, sve uredno složiti jer bi slon mogao svakoga trenutka pokucati na vrata.
(*Obraća se lutkama i medvjediću.*)... Nastojte se lijepo ponašati, jer je slon iz ugledne i fine obitelji... Budite pristojni i nemojte me

osramotiti. (*Gleda na vrata. Vraća se, pjevuši, opet gleda na vrata, pa odlazi do prozora.*)
(*Tiha glazba.*)

BARBARA: Koliko ljudi na ulici, a koliko djece..., a nigdje niti jednog jedinog slona... Joj, a možda već čeka na vratima (*Trči na vrata*)... Nema nikog!... Nema... (*Čuje se glazba.*)

BARBARA: E kad ga vidim reći ću ja tom slonu slonastom, kako sam ga čekala, čekala...
(*Glazba sve tiša. Čuje se grebanje po vratima.*)

BARBARA: Uh, što je to? Jeste li čuli nešto? (*Opet grebanje*)
Djeco, to bi mogao biti slon... Idem otvoriti vrata!
(*Na vratima stoji ogroman plavi slon*)

SEBASTIJAN: (*mumlja*) Dobar dan! Ovo je divan dan, ali ja nisam mogao u tvoj stan, pa skoro odoh i bio bi to loš i krivi dan.

BARBARA: (*zadivljeno*) Pa da... da dakako, potpuno krivi. Ali eto, ja sama čula kucanje i otvorila ti vrata... Izvoli gospodine slone! Izvoli Sebastijane, uđi!... Ja sam Barbara...
(*Slon polako prolazi kroz vrata.*)

BARBARA: (*za sebe*): A tata je rekao da slonovi ne mogu kroz naša vrata... Malo se prevario... Evo Sebastijane, izvoli, sjedni ovdje!

SEBASTIJAN: (*njiše se i mrmlija*) Ludi dan, divan dan... Jel' to neki san... A kako krasan stan...
(*Čuje se zvono*)

BARBARA: Hej, tko je to? Slon sigurno nije, kad zna pozvoniti.
(*Trči do vrata, a na vratima stoje dva slona.*)

JAKOB: (*zatrubi*) Ja sam Jakob, a ovo je moj mlađi brat Filip. Znaš, on je jako znatiželjan.

BARBARA: (*začuđena*) Samo naprijed, izvolite, uđite!

FILIP: (*gleda oko sebe*) Ha, ha, vidi, vidi kako je ovdje lijepo!... Znaš, rekli su nam da si nas pozvala u goste.

BARBARA: Naravno, izvolite, samo uđite, tu se smjestite. Ja se zovem Barbara, a ovo je Sebastijan.

SEBASTIJAN: Dobar dan, ja sam Sebastijan, klanjam se, surlu dam!

BARBARA: (*Trči po sobi i tiho govori*) Joj, joj, ludi dan, koliko slonova, gdje li su šalice, tanjuri, slatkiši (*traži po policama*)

FILIP: (*Gleda u lutke i medu na policama*) Hej mala, jesu li dobre ove lutke ili štipaju?

- JAKOB: Ne boj se Filipe, pa ti imaš debelu kožu, ne mogu tebe te male lutkice štípiti tako jako da te boli (*Svi se smiju*).
(*Odjednom se svi trgnu, jer se izvana čula tutnjava i u sobu banu još tri debela slona*).
- MIHA, LUKA, FERDINAND:** (*uglas*) Nas trojica smo uvijek zajedno...
Miha... Luka... Ferdinand. (*Klanjaju se i predstavljaju*).
- BARBARA: (*Klanja se*) Oho, dobar dan, izvolite! Bolje tri slona nego ni jedan. Jedan, dva, tri... Ja sam Barbara, a ovo su... (*Slonovi se predstavljaju jedni drugima. Pričaju svi u isti čas, tako da je odjednom nastala gužva i buka*).
(*Odjednom se čuje truba*)
- FILIP: Ja sam gladan! A ti?
- SVI SLONOVI: Svi smo gladni!
- BARBARA: Evo idem gledati imali još kolačića koje je majka ispekla za slavlje. (*Barbara pjevuši i odlazi te se vraća s kolačićima i nudi ih slonovima, a oni jedu vrlo halapljivo*).
- BARBARA: Izvolite slonići, probajte tortu. Gle, gle, kako samo brzo jedete, pa vi ste zbilja izgladnjeli.
- FILIP: Vidi, vidi kako visoko leti ovaj tanjurić.
- LUKA: Duhuhuhu, kao grizbi... vidi ovo... (*Baca svoj tanjurić visoko*).
- MIHA: Hej, dodaj meni!
- BARBARA: Joj, čekaj, pazi, razbit ćete... kakva gužva... (*Gura se među njima*)... Kako, već vas je šest?
- JAKOB: Ako misliš da je netko suvišan samo reci!
- FILIP: Mi odlazimo!
- BARBARA: Ne, ne, nitko nije suvišan. Ma baš ste mi svi slatki mali, debeli i drago mi je da ste me posjetili.
(*Zvono zvoni. Barbara otrči*)
- BARBARA: (*Čuje se samo glas*) Jao, jao! Jedan, dva, tri, četiri, pet, šest... (*U sobu ulazi polako, gegajući se još šest slonova*)
- FLORIJAN: Hej, društvo, upravo se vraćamo od zubara i čuli smo da je kod Barbare zabava i mi smo evo navratili.
- SILVESTAR: A gdje je Barbara?
(*Glazba. Počinje valcer*)
- BARBARA: (*Gura se među njima, jedva se vidi*) Tu sam, evo me, zdravo, izvolite, samo se smjestite... idem još po kolača. (*Odlazi. Čuje se tiha glazba*).

- FILIP: *(Gura se)* Hej Jakobe kakve velike uši imaš!
- SEBASTIJAN: Pssst, kakav dan! Budite pristojni i izađite van.
- MIHA: Da, da, budite pristojni, mi smo u gostima.
- FERDINAND: A što se radi u gostima?
- SILVESTAR: Pa... u gostima se jede, pije, pleše! *(Počinje plesati)*
- BARBARA: *(Čuje se samo glas)* Sad ću donijeti šalice i tanjure. *(Glazba je sve glasnija, a slonovi se polako ljuljaju u ritmu glazbe).*
- BARBARA: Joj, evo šalica i tanjura... Ali joj, kakva gužva!... Evo, evo, izvolite... Jedite! *(Ostavlja im šalice i tanjure, probija se i odlazi po još...)*
- FILIP: Vi samo plešite, a ja ću malo razgledati stan. *(Svi slonovi plešu lagano, njišu se na glazbu valcera /koreografija/)*
- BARBARA: *(Samo glas)* Pazite, dragi moji slonići, na ovu šalicu s crvenim rubom. *(Vikne)* Dobila sam je za rođendan!
- FILIP: O, ne brini Barbara... mi slonovi osobito pazimo na šalice. *(Glazba je sve glasnija)*
- BARBARA: *(Probija se među njima i viče)* Hej vi... slonići moji!... možete sve pojesti i popiti, ali baš da plešete...
- FERDINAND: Ja najviše volim plesati... Ovako, ovako... *(Vrti se na jednu, pa na drugu stranu i sve udara oko sebe).*
- BARBARA: *(vikne)* Dosta!!! *(Glazba stane).* Tako, a sada ću pospremiti posuđe!
- SVI SLONOVI: Mi ćemo ti pomoći, mi!!! *(viču)*
- BARBARA: *(Odrješito)* Neee, ne treba! Vi ste moji gosti, a gosti ne spremaju.
- SILVESTAR: *(umiljato)* Ali mi ti želimo samo pomoći i znamo kako se to najbolje i najbrže radi.
- FILIP: *(vikne)* Znam, uz ples i glazbu!!! *(Opet počinje glazba bršeg ritma. Slonovi plešu i uz ritam spremaju, lete tanjuri, šalice. Barbara se skliže po slonovskim surlama, penje se po leđima i pokušava uloviti svoje posuđe... Na klupi ostaje samo šalica sa crvenim rubom).*
- SEBASTIJAN: Mi čistimo!
- MIHA: I spremamo!
- FILIP: Mi brišemo!
- FERDINAND: I dišemo!

MIHA: Sve čašice!
SILVESTAR: I flašice!
FILIP: Sve lađice!
SILVESTAR: I šalice!
BARBARA: (*vrisne*) Jao, moja šalica! Zgazit ćete je vi debeli, nespretni...
(*Glazba stane. Stali su i slonovi.*)
BARBARA: (*Spusti se do svoje šalice*) Tako, sada ću te spremiti na sigurno...
SEBASTIJAN: A mi ćemo ti opet pomoći.
(*Uz laganu glazbu slonovi Barbaru prebacuju od surle do surle, preko svojih leđa, sve do polica sa šalicama.*)
JAKOB: Evo, ti si na sigurnom i tvoja šalica je na sigurnom!
FERDINAND: Vidiš Barbara, ipak smo ti mi od pomoći!
FILIP: Iako smo debeli, veliki, nespretni!
BARBARA: Ma, neka ste al' baš ste mi dragi, svi... svih dvanaest!
(*Svi su se nježno pogledali. Čuje se još uvijek lagana glazba.*)
FLORIJAN: Barbara, hoćeš li nam pokazati svoj dom?
BARBARA: Naravno, Dođite svi sa mnom. Tako... ovdje... polako...
(*Barbara i slonovi krenu uz glazbu.*
Mijenja se scena: Barbarina soba, igračke, krevet...)

PRIZOR ČETVRTI

GLASOVI: Kako smo mi dugački red...! I debeli...! I veliki...! (*Stižu, čuje se glazba.*)
BARBARA: Evo, to je moja soba, moje igračke, police, krevetić...
FILIP: Baš sam se umorio, i ispružit ću se ovdje. (*Želi leći u Barbarin krevetić*)
FERDINAND: Ne, ne Filipe, tu spava Barbara.
FILIP: A znaš li kako spava Barbara?
SEBASTIJAN: Barbara spava kao Barbara, a slonovi spavaju kao slonovi.
BARBARA: (*zijekajući*) Oooo... hvala vam na pomoći i lijepom druženju!
Vidimo se opet... ooo... laku noć!
SVI SLONOVI: Laku noć Barbara...

(Uz glazbu slonovi su uljuljkali i ušuškali Barbaru u njen krevet i tiho, jedan po jedan izašli iz sobe.)

GLASOVI: Pssst, tiho... tiše... najtiše... još tiše... najtiše...

BAKICA (*živi glumac*): ... I tiho, tiše, najtiše svih dvanaest slonova je odšetalo iz Barbarine sobe, a možda i iz Barbarinog sna... Pa još tiše dvanaest slonova otišlo je niza stepenice... iz kuće... niz ulicu i... tiho, tiše, najtiše završila je naša priča koju nemojte zaboraviti...!

Leopold Suhodolčan

TAPATAPAVKO

Dramatizacija: Jasminka Giunio

Lutke/lica: PRIPOVJEDAČ-BAKICA (živi glumac), POLONCA, MAJKA, SUSJEDA, ČUVAR MUZEJA, TAPATAPAVKO i LUTKE U MUZEJU (sve lutke su gignoli, dok IGRAČKE na policama u muzeju mogu biti izrađene plošno)

Glazbena kulisa: Frederic Chopin: *Minutni valcer Valcer broj 6 u Des duru opus 64/I* (u sceni kada lutke plešu)

Johanes Brahms: *Mađarski ples broj 6 u D duru* (u sceni kada plešu klauni)

Frederic Chopin: *Impromptu broj 4 u Cis molu opus 66* (u sceni kada Polonca spava)

Scena: Livada sa cvijećem koje može biti načinjeno od kolaž papira, tkanine i drugih materijala/plošno (za prvi i drugi prizor.)

Muzej s policama na kojemu su igračke i lutke koje plešu (od trećeg prizora do kraja igrokaza).

PRIZOR PRVI

Scena: *(Paravan, a ispred paravana je mala peć. Tiha glazba. Dolazi bakica i nosi slikovnicu)*

BAKICA: *(drhtavim glasom)* Jako sam, jako stara, ali djeca kažu da za priče pričat imam dara *(uzdahne)*... i još djeca kažu: "Nemoj sada bako peći kolače, pusti bako macu neka po dvorištu skače. ostavi vunu i konce i sve kuhinjske lonce". Još mi kažu: "Sjedi bako, eto tu kraj peći *(sjeda)*, ugrij ruke, noge, nemoj leći, budi prava, budi jaka, zdravlja puna, snažna baka" *(uzdahne)*. Tako sam eto pošla, vama došla, pa sam sjela... Tako ću, eto, moći pričat priče cijele noći

(Uzima slikovnicu i promatra je)...

Ova priča se zove, kaže moj unuk Pavko, Tapatapatavko

(Uz tihu glazbu baka čita uvod iz slikovnice, a zatim se otvara prvi paravan, koji prekrije bakicu i pojavljuje se kuhinja susjede)

PRIZOR DRUGI

(Polonca pjevuši, majka nosi košaricu s igračkama)

SUSJEDA: Dobro jutro Polonca. Polonca moja bez kraja i konca, kako si Polonca bez lonca?

- POLONCA: Dobro sam. (*naglašava*) Dobro jutro susjedo (*Osvrće se za majkom koja joj maše*). Mama, dođi danas brzo po mene! Hoćeš li?
- MAJKA: Hoću, žurit ću se kakao bih došla što prije. Lijepo se igraju sa svojim igračkama. Zdravo Polonca!!
- POLONCA: Zdravo mama!!!
- SUSJEDA: (*Uhvati Poloncu za ruku*) No hajdemo moja Polonca, Polonca bez lonca..., još četiri su dana do konca... sunce roni kroz oblake poput ronca..., Ah..., ah..., moja Polonca kad već nemamo zvonca, evo tebi tvojih igračaka, pa se lijepo igraju bez kraja i konca (*Nosi joj košaru s igračkama*) i odlazi mrmljajući...
- POLONCA: (*za sebe*) ... kako je dosadna sa svojim zvoncima i loncima i koncima (*Pogleda košaricu s igračkama*)... A i meni je već dosadno... što bih se igrala, dosadno... (*šeće*)... dosadna susjeda, dosadne igračke... Aha, sjetila sam se (*šapće*)... tiho ću se izšuljati poput mišića u vrt i nabrati malo cvijeća...
- SUSJEDA: (*samo glas*) jesi li dobra Polonca? (*zastane*)... Oh nigdje mog najvećeg lonca!
- POLONCA: (*trgne se*)... Jesam! Dobra sam... evo tu sam, igram se bez kraja i konca (*Okrene se, tiho nasmije i šmugne u vrt*).
(*Tiha glazba. Promjena paravana, scena vrta: cvijeće, trava, grmlje*)

PRIZOR TREĆI

- POLONCA: (*veselo*) Kakav čaroban vrt. Gle ima raznobojnog cvijeća (*saginje se*)... A kako divno miriše!
(*Odjednom zastane, čudi se, saginje. Iz trave izviruje glava Tapatavka*)
Gle, gle, što je ovo (*Podiže ga i zagrlji*)... Tko si ti? Hajde kaži, kaži tko si? Jesi li klipić ili čovječić... Tko zna, možda si se izgubio u travi, možda su te tu djeca bacila... a možda si ti nekad bio igračka... O kako si zgodan, ovako šutljiv, tih, sam... Dođi (*Grli ga i šeće s njim*) Dođi, ja ću te čuvati i igrati se s tobom... Vidiš... vidiš sada više nisi sam.
- SUSJEDA: (*samo glas*) Polonca jesi li gladna?... Znaš, živio nekoč čovjek i bio je manji nego ti, ali je uvijek jeo za tri... ti moja lonca Polonca?
- POLONCA: (*Stišće Tapatavka i tiho govori*) Još kad ne bi bilo njenog zvonca!

(U taj tren Tapatapataavko skoči iz njene ruke i počne tapkati po travi - čuje se tapat...)

O... gle, gle... kako li smješno tapkaš... hi, hi, hi, ... tapa, tapa, ... tapa... tapkaš, pa da ti si tapatapataavko, da, da, zvat ću te Tapatapataavko! *(Gladi ga po glavi)*... Sigurno su te već zadirkivali da imaš veliku, ružnu i tvrdu glavu... O moj tvrdo tvrdoglavko... Baš si sladak... Imaš oči sićušne kao u miša... Hajde! Zar me ne ćeš uloviti?!

SUSJEDA: *(gleda zbunjeno)* Uhuhuhu... Gdje si samo našla tu ružnu stvar. Daj ovamo, odnijet ću je i baciti u peć! Ojoj, joj, koliko su ti lijepih igračaka pokupovali, o baš si Polonca našeg kova i konca. Hajde brzo daj mi ga!
(Zgrabi Tapatapataavka i krene prema kuhinji).

POLONCA: *(krikne)* Ne, ne, ostavite ga. Tapatapataavko je moj... Ne, ne, ne dam ga on je moj *(plače)*.

SUSJEDA: *(začudoeno, ljutito)* Gdje si ga našla?

POLONCA: U vrtu!

SUSJEDA: To sam i mislila... Jao jao... Moja Polonca, sigurno je ležao zaprljan na zemlji! A zacijelo ga je i neko pseto već razvlačilo zubima...
Uostalom... pogledaj ga kako je ružan! *(krene)*.

POLONCA: *(jako plače)*: Ne, ne... Molim vas dajte mi ga... Dajte. To je moj Tapatapataavko...
Nemojte ga baciti u peć... Dajte mi ga *(Vješa se susjedi na ruku)*

SUSJEDA: *(Na trenutak stane, promatra je, a zatim joj gurne Tapatapataavka u ruke i ljutito promrmlja)* Svašta!

POLONCA: Ništa se ti ne boj Tapatapataavko, ništa se ne boj, mali tvrdotvrdoglavko. Ne smije ti ništa ona zvonca... *(gladi ga)*. Ja ću te čuvati bez kraja i konca. Ja tvoja Polonca. *(Govori sve tiše i tiše... i odlazi)*
(Tiha glazba - promjena scene)

PRIZOR ČETVRTI

Scena: Muzej igračaka: police, vrata, igračke.

(Polonca žuri, dolazi do čuvara, a na vratima zastane i nešto skriva)

ČUVAR: Ohohoho, zdravo mala. Opet ti, krasno, jasno... a ti ovako sama je li? Jasno-krasno.

- POLONCA: Dobar dan! Mogu li i danas pogledati igračke u muzeju?
(*Skriva Tapatapatavka iza leđa*)
- ČUVAR: Naravno. Samo izvoli, krasno-jasno, krasne su te igračke, jasno-krasno... Evo uđi, samo izvoli.
(*Čuvar polako, šetajući odlazi*)
- POLONCA: Psssst, Tapatapatavko, nije te primijetio!... Gle, gle koliko igračaka (*tiha glazba*)
- POLONCA: (*razgledava igračke*) Vidi, vidi, koliko pajaca, lutaka, vojnika... Vidiš li ih? A možda nekoga i poznaješ...
... Gle, gle, lutka od porculana... A ono je stari drveni konjić... Gledaš, gledaš, a ne nagledaš se. Ha ha hi hi... A gle, gle ovaj pajak je najsmješniji! Ima nos kao valjušak... Hihihhi...
(*Čuju se koraci, dolazi čuvar, Polonca skriva Tapatapatavka iza leđa*).
- ČUVAR: Hej djevojčice, ti najradije gledaš ptice... Ma krasno, jasno!
- POLONCA: Sve volim gledati... Sve... i moj Tapatapatavko!!! (*nakašlja se*)
- ČUVAR: O krasno-jasno! A tko je Tapatapatavko?
- POLONCA: Nitko!... (*Nakašlja se i sakrije brzo Tapatapatavka iza leđa*)
- ČUVAR: Znaš... mala moja, nekada su ove igračke živjele kod ljudi... s djecom im je bilo krasno... ma jasno..., a onda su ih neki odbacili, drugi zaboravili, treći otputovali... i eto, krasno-jasno, mi smo ih stavili na police, uredili i sredili. Eto tako... krasno-jasno!
Ljudi sada dolaze, razgledavaju ih i podsjećaju se na nekadašnje dane i svoje djetinjstvo.
- POLONCA: Znae, ja često dolazim tu u ovaj muzej igračaka. Stanujem u blizini.
- GLAS: Čuvaaaaar! Čuvar! Dođiteeee!
- ČUVAR: O, o krasno, o jasno, moram ići. Ti samo gledaj, mala... jasno-krasno.
- POLONCA: Pogledaj moj Tapatapatavko, pogledaj ove psiće, medvjediće, sloniće, mačiće...!
- GLAS: Zatvaramoooo!
- POLONCA: (*Dvaput se osvrne i odlučno stavi Tapatapatavka na jednu policu*)
Tu ću te staviti... a ti, ti ćeš me čekati. Moram te ostaviti, jer ćete inače ona susjeda zvonca baciti u peć, a moglo bi te neko pseto rastrgati zubima... Evo, pogledaj Tapatapatavko... tu su ti prijatelji i ne ćeš biti sam, a ja te ne ću zaboraviti.
- GLAS: Zatvaramoooo!
- POLONCA: (*slegne ramenima*) Aha, jasno - krasno!

PRIZOR PETI

(Soba, krevet - tiha glazba)

MAJKA: Polonca, jesi li umorna i pospana?

POLONCA: Aha! *(zijeve)*.

(Majka ju stavlja u krevet, nježno je dira po kosi)

POLONCA: *(šapće)* Mama, reci mi, da li je Tapatapatavko lijepo ime?

MAJKA: A, tko je Tapatapatavko?

POLONCA: Netko koga volim.

MAJKA: Najljepša imena imaju oni koje volimo. Laku noć Polonca!

POLONCA: Laku noć, mama!

(Tiha glazba. Polonca se uspavljuje, zijeve i čuje tapkanje... tapa... tapa... tapa, tapa)

POLONCA U SNU: ... Jesi li to ti Tapatapatavko, jesi li to ti moj šapušaputavko, jesi li to ti moj gologologlavko... o... o... *(Zijeve)* krasno... jasno...

(Glazba-paravan se pomiče, pokriva scenu s Poloncom, a otkriva se scena - muzej igračaka)

PRIZOR ŠESTI

Scena: *(Muzej - samo ulazna vrta. Dotrči Polonca)*

POLONCA: *(uspuhano)* Uhuhuhu, kako sam se umorila trčeći. Još samo da pronađem... Hej, što je ovo?

(Pojavljuje se natpis - DANAS ZATVORENO)

D, A, D, A, ...

POLONCA: *(tužno)* Joj, joj, joj... što ću sada? Znam, probat ću ući na stražnja vrata *(otrči)*.

PRIZOR SEDMI

Scena: *(Ista kao i IV. Muzej, police i igračke)*

- POLONCA: *(zadihano)* Jedva sam uspjela naći vrata. Kako je tiho. Ovdje nitko ne živi, ne stanuje. Strašna tišina... aha, evo te... tu si moj Tapatapavko, moj šapušaputavko... opet sam s tobom... nikad te više neću ostavljati... Od sada ćemo uvijek biti zajedno. *(Grli ga, pogleda još jednom oko sebe... i odlazi. Odjednom stane... Čuje se ključ, zaključavanje vrata i koraci)*
- POLONCA: Ha! Šta ćemo sad moj Tapatapavko, zaključali su nas ovdje! *(Trči scenom. Vikne)* Gospodine, o kako se ono kaže, gospodine Krasno-jasno, nas dvoje smo ovdje... Ja i... i... Nitko me ne čuje... *(vikne)* Gospodineeee! Otvorite nam!... O gospodine... nas dvoje smo još ovdje... Došla sam po Tapatapavka... On želi stanovati sa mnom... Otvorite!!! *(stišće Tapatapavka)*. Ne boj se moj gologologlavko, moj šapušaputavko, vidjet ćeš da će nam gospodin Krasno-jasno otvoriti... *(zijeve)*... već sam se umorila *(sjedna)* *(Tiha glazba. Polonca sklizne na pod, obriše suze, zagrlila Tapatapavka i zaspi)*
(Uz glazbu na sceni pojavljuje se mjesec, a igračke počinju svoj ples i igru: klanjaju se, ljuljaju, zvone, cvrkuću. Mimohod.)
(Jutro)
- ČUVAR: O gdje je? Gdje je ta mala, krasno-jasno. Traže je cijele noći. Ohohoho, gle gle, jasno-krasno pa ti si tu... Znaš traže te cijele noći!
- POLONCA: Joj.. znate... znate... gospodine Krasno-jasno... Ja sam prekjucher ostavila ovdje svog Tapatapavka *(pokazuje ga)*.
- ČUVAR: Prekjucher! Krasno-jasno,... prekjucher!
- POLONCA: Da, da, a jučer sam došla po njega, a muzej je bio zatvoren.
- ČUVAR: Krasno-jasno, pa bila je nedjelja i kako si ušla?
- POLONCA: Ušla sam na neka mala stražnja vrata... a vi ste...
- ČUVAR: A ja sam...?
- POLONCA: A vi ste, čula sam, zaključali i niste čuli da sam vas zvala i dozivala...
- ČUVAR: Hm, hm, jako krasno, jako jasno i ti si onda ovdje na podu... zaspala... Ha, ha mala moja
- POLONCA: Da, da... Spavala sam, ali nisam bila sama, bila sam sa svojim Tapatapavkom!
- ČUVAR: O krasno-jasno, to je tvo... to je zaista Tapatapavko!
- POLONCA: A da samo znate što sam sanjala.
- ČUVAR: A što? *(Sjedne i namjesti se za slušanje)*
(Tiha glazba)

- POLONCA: Sanjala sam... sanjala da su ove igračke oživjele, ormari su postali velike staklene kuće, a na policama su zaplesali medvjedi...
- ČUVAR: O... krasno... jasno!
- POLONCA: Čak i slonovi su plesali, a lutke su trčale i lovile se s vojnicima-junacima, drveni konjići toptali su po dvorani...
- ČUVAR: Jasno... krasno (*uzdiše*).
- POLONCA: Sletjele su i ptice, te od mjesečine pravile svoja gnijezda, a klaunovi su se vrtili i vrtili, smijali i svirali! (*Glazba je sve tiša*)
- ČUVAR: O kako krasno, kako jasno, a da li se igrao s njima tvoj Tapata-patavko?
- POLONCA: Ne, ne... plašio se i stiskao uz mene (*grli ga*).
- ČUVAR: Naravno, krasno-jasno, pa ti si njegova najdraža igračka, a on je tvoja...
- POLONCA: A gospodine Krasno-jasno možete li nas sada odvesti kući?
- ČUVAR: Da, da... Evo idemo... Najradije bih pozvao djecu da dođu još i po ostale igračke (*odlaze*).
(*Glasovi se udaljuju, sve tiše i tiše*)
- POLONCA: ... Zovite gospodine, zovite svu djecu ovoga grada da uzmu ove igračke i da se s njima igraju i da ih nikada ne ostave, ne zaborave... da se brinu o njima... da... (*odlaze*)
(*Tiha glazba - izlazi pred paravan bakica... Razgovara s djecom o priči i slikovnici. Improvizira*).

Ela Peroci

MACA PAPUČARICA

Dramatizacija: Vanda Šestak

Lica/lutke: ČETIRI MAJKE, JOVICA, SLAVICA, TONČIĆ, TONKA, MACA (sve su lutke gignoli)

Glazbena kulisa: W.A. Mozart: *Andante iz klavirskog koncerta broj 21 u C duru* (u sceni kada djeca trče kroz šumu)

Scena: Vokalna glazba (pjesma Mace na početku i pjesma djece) prema izboru režisera). Šelo s mnogo kućica u nizu, a na kućicama otvoreni prozori (u prvom prizoru). Šuma, a u daljini macina kućica (u drugom prizoru).

PRIZOR PRVI

(Dignuta pokretna scena: Selo s četiri kućice. Kućice imaju otvorene prozore, na kojima se naizmjenice pojavljuju lica djece i njihovih majki. Čuje se pjesma mace.)

PJESMA MACE

Razbacane papuće
zovu me i mame me.
Da ih smjesta pokupim
očistim i okrpim.

Ja sam Papučarka-maca, selom tiho što koraca cijelu noć!

Dosta im je skitanja
od sumraka do svitanja
Djeca za njih ne brinu
ostave ih gdje ih skinu!

Ja sam Papučarka-maca, selom tiho što koraca cijelu noć!

(Dok traje pjesma mace, na prozorima se ritmički pojavljuju i nestaju lica djece. Zvučni efekt - napetost. Na prozoru prve kućice pojavljuje se lice dječaka).

- JOVICA: Mama, gdje su moje papuče? (*Lice nestaje. Čuju se zvukovi traženja, svaki puta dalje i drukčije. Na prozoru lice majke.*)
- MAJKA: Ako ih nisi sinoć spremio, odnijela ih je Maca!
(*Odlazi lice majke, na prozoru je ponovno lice djeteta.*)
- JOVICA: E, ta Maca papučarica!
(*Na prozoru druge kućice pojavljuje se lice djevojčice*)
- SLAVICA: Mama, gdje su moje papuče?
(*Nestaje lice djevojčice, pojavljuje se lice majke, čuju se zvukovi traženja*)
- MAJKA 2.: Ako ih nisi sinoć spremila, odnijela ih je Maca!
(*Nestaje lice majke, ponovno se vidi lice djevojčice. Na prozoru treće kućice pojavljuje se lice dječaka*)
- TONČIĆ: Ali mama, nema nigdje mojih papuča!
(*Lice majke*)
- MAJKA 3.: Maca ti ih je odnijela, jer ih nikada ne spremiš!
(*Ponovno lice dječaka, a u četvrtoj kućici - lice djevojčice. Čuje se plač.*)
- TONKA: Gdje su moje papuče, gdje su?
(*Lica s prozora nestaju, svjetlo je slabije, glasovi su tihi.*)
- GLASOVI: Maca papučarica, Maca papučarica!
(*Scenom polako prolazi Maca, oko nje na štapovima mnogo papučica.*)

PJESMA MACE

IGRA PAPUČICA

(*Maca odlazi, iza drveća diže se Sunce - svučni efekt*)

- JOVICA: Mamica, napolju je toplo, mogu li izaći?
- MAJKA: Sad možeš!
(*Jovica izlazi*)
- JOVICA: Tončiću, Slavice, izađite!
- TONKICA: Eto i mene!
- TONČIĆ: Svi smo bos!
- SLAVICA: Ipak je ljepše u papučama!
- TONČIĆ: Kažu da Maca živi u našoj šumi!
- TONKA: Pođimo!
- SLAVICA: Potražimo je!
- JOVICA: Možda će nam vratiti papučice!

PJESMA DJECE

(Djeca plešu, oko njih se diže kružić u boji. Djeca prolaze, za njima kružići. Odlaze. Igra kružića. Scena se mijenja.)

PRIZOR DRUGI

(Šuma, nailaze djeca i pjevaju).

PJESMA DJECE

Idemo sad!
    Idemo!
Idemo sad!
    Idemo!
Sunčev trag nas vodi,
Dalek je put.
Korak po korak,
I sve smo bliže,
Ovim se putem
do mace stiže.
Ona će nama
papuće dati
nećemo više
bosi hodati.
Idemo sad!
    Idemo!
Idemo sad!
    Idemo!

TONČIĆ: Pogledajte...
TONKA: Macina kuća!
SLAVICA: Lijepa je!
JOVICA: Eto Mace!
(Na vratima se pojavljuje Maca)
MACA: Što želite, draga djeco?
SVI: Papuče!!!
MACA: A, da! Uđite!
(Maca otvara vrata i jedno po jedno dijete ulazi)

GLASOVI: Papučice!
TONČIĆ: Ja ne vidim svoje!
SLAVICA: Ove su slične mojima, ali ipak, ne znam...
JOVICA: Sve su očišćene i pokrpane!
                  (Maca na rampi, izvodi pantomimu)

SONG MACE

(U songu tekst kao "prepoznati možete papučice svoje". Djeca odgovaraju u songu: "Eto mojih, i mojih...")

Izlaze iz kućice, vrte se oko Mace, plešu...)

MACA: Kad zapadne snijeg, sašit ću nove papučice!
TONČIĆ: Hoćeš li i meni?
MACA: Hoću!
SVI: I meni, i meni...!
                  (Djeca odlaze i mašu Maci. Maca ostaje, ulazi u kuću, iznosi jedne poderane papučice)

SONG *(Kao na početku)*

(Igra papučica i Mace. Papučice hodaju, dižu se, lete. Maca kao da ih šije. Velika zlatna igla i konac. Papučice postaju kao nove.)

U songu tekst: "Djeca su odsada čuvala svoje papučice..."

Sunčana Škrinjarić

PLESNA HALJINA ŽUTOG MASLAČKA

Dramatizacija: Vanda Šestak

Tekstovi za Pjesmu cvijeća i Pjesmu maslačka: Ana Kraljević

Lica/lutke: 5 KUKACA, KUKAC BABAC (lutke na štapu), POTOČNICA, LJUBICA, RUŽA, JORGOVAN, MASLAČAK, BUBAMARA i PAUK (sve su lutke gig-noli)

Glazbena kulisa: Aram Hačaturijan: *Ples sablji* (u svim scenama kada se pojavljuju kukci)

Giuseppe Verdi: *Pjesma za Violetu iz Traviate* (u sceni plesa cvijeća prije svečanosti)

Čajkovski: *Valcer cvijeća* (u sceni plesa cvijeća na svečanosti)

Čajkovski: *Capriccio italien* (u sceni kada maslačak tuguje)

Marc-Antoine Charpentier: *Eurovizijska tema* (u sceni ulaska maslačka u svečanoj haljini u dvoranu za ples)

Scena: Pjesmice u igrokazu mogu lutke recitirati, a može se komponirati vokalna glazba. Livada na kojoj se događa cijela radnja igrokaza.

PRIZOR PRVI

Scena: Vlata trave, panj, gljiva, nisko granje

Glazba: Vedra (instrumentalna, ritmička)

(Na scenu uz plesni ritam dolaze kukci. Svi živo igraju. Kad završe ples odlaze. Jedan se vraća. Smješno se kreće... Pada... Spotiče se, poskakuje i vrti.)

BUBAC: Hi, hi! Klip-tvip. Bog. Da vam kažem nešto, bit će super. Ludi ples. Narod cvijeća sprema čagu. Joj, sad ne znam kuda da krenem. Hm... Pa nije bitno! Naći ću ih već. Klip-tvip.
(*Odlazi iza scene*)

ZBOR CVIJEĆA

Pjesma cvijeća

Zasviraj muziko

Zaplešite bube

Muzika spremna

Spremne su bube

Dođimo, dođimo
zovu nas trave

Veselje nek vlada
nek zaore trube

I.
Bit će bal cvijeća
Pjevaju ptice
Uredimo svoje
Šarene latice

II.
Dođite cvjetići
Veliki i mali
Bit će ples
Nek se slavi

(Na scenu dolazi četiri cvjeta: Ljubica, Potočnica, Jorgovan i Ruža).

LJUBICA: Vrijeme tako sporo odmiče.

POTOČNICA: Još nas dijeli čitav jedan dan do plesa.

JORGOVAN: U prijevodu, to je dvadeset i četiri sata. Hm...

RUŽA: Vi ste jorgovane uvijek tako matematički raspoloženi.

POTOČNICA: Da! Uvijek nešto računa.

LJUBICA: Niste ni malo romantični.

JORGOVAN: Uviđate li mili moji, kako su se okomile na mene, a nemaju pojma.
Oh!

SVI: O čemu?

JORGOVAN: O ovome (*i pokazuje...*)

RUŽA: Mislim da vam je srce u pitanju:

JORGOVAN: Da premila ružo!

POTOČNICA: Bolesno?

JORGOVAN: Ne potočnice.

LJUBICA: Tužno?

JORGOVAN: O ne Ljubice!

RUŽA: Ipak možda romantično, zaneseno.

JORGOVAN: To! To! Romantično, zaneseno.

SVE: O, o, o!

JORGOVAN: To neka vam bude mirisne djeve pouka da ne sudite prebrzo!
Muzike! Muzike! Dajte mi muzike!
(Na scenu dolazi bubac i nosi kazetofon)

BUBAC: Hi, hi! Klip-tvip! Nosim Muziku!

SVI: Muzika!

- BUBAC: Koju vrstu želite? Opernu? Baletnu? U stilu panku ili roka možda?
- JORGOVAN: Ne tako žurno Bubac. Nešto za probu.
- RUŽA: Tako već da!
- JORGOVAN: Nešto kao tango.
- BUBAC: Mislim da ima. Eto tu je kazeta! Stavljam je i možete zaplesati!
- JORGOVAN: Zaplešite drage moje.
(Muzika vedra, lagana, tango- ples cvijeća)
- RUŽA: Mislim da smo svi u dobroj formi.
- LJUBICA: Na plesu ćemo pokazati što umijemo.
- POTOČNICA: I zato krenimo!
- JORGOVAN: Ja imam sve spremno samo mi nedostaje mašna.
- RUŽA: A vi djevojke?
- POTOČNICA: Očekujemo biserne kapljice za sjaj.
- LJUBICA:
- Trava ih je sakupila za nas.
(Odlaze sa scene i pričaju)
- RUŽA: Što ćete s njima?
- LJUBICA: Ja ću ih odjenuti u latice!
- POTOČNICA: Ja na obraščiće!
(Odlaze)
- BUBAC: Kompliciraju stvari. Mirisi, ukrasi, haljine, mašne. Uf! Što se može! Cvijeće je takvo. Može muzike još? Jel' da može? Čujte malci! Ovo mi se stršano sviđa, pravi hit!
(Stavlja ploču i pleše. Glazba vrlo dinamična.)
- BUBAC: Kip-tvip! Ha! Strašna stvar! A sad, bog i ja žurim! Moram se okupati *(šapće)*. Već dugo nisam! Hi, hi!
(Uzima kazetofon i odlazi. Svjetlo jenjava. Kratka stanka.)
(Na scenu dolazi stara Bubamara).
- BUBAMARA: Već me moje stare noge teško služe. Sjest ću da ih odmorim.
(Sjeda i uzdiše. Muzika vokalna Pjesma maslačka)

Pjesma maslačka

Meni maslačku
žutome, žutome
slomiše latice
malene, malene

ovo cvijeće
ove livade šarene
na bal i veselje sprema se, sprema se!

(Bubamara ustaje i osluškuje pjesmu.)

BUBAMARA: Dal' ja to dobro čujem? Tužne li pjesme?

(Čuje se i plač. Bubamara hoda i nikoga ne vidi)

BUBAMARA: Tko si? Gdje si? Pokaži se staroj baki, tužni stvore!

(Iz trave se podiže maslačak)

MASLAČAK: Šmrc... šmrc...

BUBAMARA: Pa to si ti maslačku mali!

MASLAČAK: Da... šmrc...

BUBAMARA: Što se dogodilo?

MASLAČAK: Izgazio me dječak u jarku. I sad ne mogu, oh ne mogu ići...

BUBAMARA: Gdje?

MASLAČAK: Šmrc... na P..les!

BUBAMARA: Oh da!

MASLAČAK: A tako sam se radovao.

(Glazba)

BUBAMARA: A zašto ne bi ipak išao?

MASLAČAK: Ne mogu bakice. Vidiš kako izgledam. Moja haljinica je uništena. Izgažena! Pogledaj moje lice! Pogledaj moje laticice!?

BUBAMARA: Ipak, glavno je da si čitav. Hm... Muči te znači tvoja haljinica. Htio bi biti uredan i svečan?

MASLAČAK: Šmrc... Da!... Htio bih biti lijep. Ovakav neću nigdje. Ostat ću ovdje u jarku, šmrc... šmrc.

BUBAMARA: Umiri se Maslačku. Otpast će ti trepavice od tolikog plača. Poslušaj sada baku! Ti si dobro dijete! Otiđi na potocić i umij se!

MASLAČAK: Dobro bakice! Ali... šmrc... Pa dobro, poslušat ću te!
(Odlazi sa scene. Glazba. Mirna - instrumentalna).

BUBAMARA: Upitat ću kukce za savjet. Dozvat ću ih. Klip-tlip, klip-tlip! Čujem ih, dolaze!

(Na scenu dolaze kukci)

I. KUKAC: Zdravko bakice!

II. KUKAC: Zabrinuta si?

BUBAMARA: Jako!

III. KUKAC: Mi ćemo ti pomoći ako ćemo znati!

IV. KUKAC: Reci bakice!

BUBAMARA: Maslačak je zgažen i tužan. Haljinica mu je uništena.

KUKCI: Oh, oh, oh!

BUBAMARA: I vi bi možda mogli, pš, pš, pš. (*šapću*)

I. KUKAC: Da razmislimo.

SVI: Mislimo! Čmr, čmr, čmr!

SVI: Ništa!

BUBAMARA: Ništa!

I. KUKAC: Ne znamo! Zaista bi pomogli!

BUBAMARA: Jadni maslačak.

SVI: Jadni!
(*Odlaze sa scene. Glazba: - ista - traje i jenjava*).
(*Kratka stanka*)
(*Glazba: vokalna - plesna - Pjesma pauka*)

PAUK: Ho, ho, ho! Ja sam strašni nemoguć! Od svih najgori" Pozdravljam ovo predvečerje. Želim biti zločest. Jako, jako zločest! Gle, gle, gle... čujem ali ništa ne vidim.
(*Vokalna pjesma - Pjesm maslačka - Tiha. Na scenu dolazi maslačak pjevajući*)

PAUK: Tužno li izgleda! Ha, ha, ha...

MASLAČAK: Dobro veče, pauče strašni!

PAUK: Da si bubac pojeo bih te, a možda i ne bih! Što? Što govorim! Ne, ne! ovako nešto u svom životu nisam izgovorio.

MASLAČAK: A što si to izgovorio?

PAUK: To je bila zabuna! He, he, he!

MASLAČAK: Ionako bi bilo svejedno.

PAUK: Zašto si tako malodušan? Ho, ho, ho! Meni ne bi nikako bilo svejedno da me netko želi proždrijeti!

MASLAČAK: Šmrc, šmrc!

PAUK: Čak i suzice naviru. Umiri se. Gledaj ti mene! Postajem tješitelj velikog stila. To ne! Ne, ne!

MASLAČAK: Ružan sam. Pogledaj mi haljinicu. Moje latice. Trebao sam biti na plesu cvijeća.

PAUK: Ho, ho. Zašto ipak ne bi tamo bio?

- MASLAČAK: Zar ti nije jasno pauče. Krijem se u jarku da me nitko ne gleda. Šmrc, šmrc.
- PAUK: Hm, hm. Tu je problem - haljinica! Haljinica!
(*za sebe*) Oh! Dobrostive misli mi naviru. To ne. Ne. Ne. Ne. (*više*)
- MASLAČAK: Nemoj vikati pauče. Tako si dobar!
- PAUK: Misliš?
- MASLAČAK: Ipak si porazgovarao sa mnom. Nikada do sada nisi.
- PAUK: Hm. Slušaj me maslačku, nisam dobar nikada bio!
- MASLAČAK: Zašto?
- PAUK: Sad nije važno! (*za sebe*): Hm... Ipak se čudno osjećam večeras. Ne mogu se oduprijeti. Osjećam potrebu da nešto dobro učinim bar jednom u svome životu.
- MASLAČAK: Nešto si rekao pauče?
- PAUK: Sebi sam rekao! Previše si radoznao maslačku. Ipak reći ću ti. Odlučio sam da ti pomognem.
- MASLAČAK: Meni?
- PAUK: Da! Ići ćeš na ples i bit ćeš lijep.
- MASLAČAK: Ali kako?
- PAUK: Isplest ću ti haljinu i to takovu u kakvoj se do sada nitko nije pojavio na plesu cvijeća.
- MASLAČAK: O kako da ti zahvalim pauče?!
- PAUK: Ne treba maslačku! A sada na spavanje mali!
- MASLAČAK: Ja bih radije...
- PAUK: Ne brini. Svoja obećanja redovno održim. Hajde već jednom! Kad radim, volim biti sam!
- MASLAČAK: Laku noć!
- PAUK: A sada na posao!
(*Muzika: instrumentalna - vrlo izražajna.*)
(*Pauk prolazi scenom. Izviru prvi dijelovi mreže. Postepeno se naziru dijelovi haljinice. Iznad scene sporo kruže zvijezde ili mjesec. Svjetlosni efekti.*)
- PAUK: Tako! Prošla je noć. Moj posao je skoro pa gotov! Haljinu treba samo sastaviti. Sad ću se uvući u kuću da je završim. Onda ćemo obući maslačka.
(*Uzima i odlazi.*)
(*Kratka stanka*)
(*Na scenu dolazi bubac s gramofonom*)

BUBAC: Čujete li ih? Od rana jutra pjevaju. Moram priznati predivni su!
A ja? Pogledajte me ovako! Pa ovako! Nisam ni ja loš, zar ne? Sve
je spremno! Ovdje je grem! Ovdje su ploče!
(Na scenu dolaze cvjetovi u povorci)

JORGOVAN: Drage moje, ushićen sam vašim izgledom!

OSTALI: Oh, oh! Hi, hi!

POTOČNICA: Ružo, vi ste danas kraljica u svojoj ljepoti.

RUŽA: Ne ćemo se sada darivati hvalama djevojke!

BUBAC: Suvišno, klip-tlip! Plemeniti jorgovan već je to potvrdio. Klip-
tlip!

POTOČNICA: Gle, dolazi nam bubamara!

RUŽA: Uzbuđena je!
(Na scenu dolazi bubamara i više)

BUBAMARA: Pričekajte, pričekajte!

RUŽA: Tek smo se sakupili.

BUBAMARA: Pričekajte još maslačka.

POTOČNICA: On je rekao da neće doći!

LJUBICA: Zbog izgužvane haljinice.

JORGOVAN: I ostat će u jarku. Žao mi je!

BUBAMARA: O ne! Ima novu haljinicu!

SVI: Novu?!

BUBAMARA: Pauk mu je izatkao plesnu haljinicu.

SVI: Pauk?

POTOČNICA: Pauk. Ne mogu vjerovati!

RUŽA: Ni ja! Nemoguće!

SVI: Nemoguće!

BUBAMARA: Vidjela sam na svoje oči. Noću dok ste spavali tkao je i mrmljao.
Jedino što sam mogla razabrati bilo je... ipak bar jednom... dobar...

JORGOVAN: Poželio je da učini barem jedno dobro djelo u svome životu.

RUŽA: Da! I zato je pomogao maslačku.

POTOČNICA: To je lijepo!
(Glazba: instrumentalna - valcer)

SVI: Dolazi!

JORGOVAN: To je praznik za moje oči. Tako nešto lijepo još nisam vidio.
(Glazba)
(Na scenu dolazi maslačak u plesnoj haljinici. U međuvremenu se bubamara markira u treći plan)

MASLAČAK: Smijem li k vama?

RUŽA: Ne pitaj maslačku. Uvijek si smio!

LJUBICA: Pruži mi ruku!

POTOČNICA: Pridruži nam se!

MASLAČAK: Ovo je moj najsretniji dan!

JORGOVAN: A sada mi dozvolite da kao najstariji otvorim ples. Neka započne noć cvijeća!

BUBAC: Spreman sam!

JORGOVAN: Pa onda zaplešimo!
(Glazba: valcer)

SVI: Zaplešimo!
(Svi plešu)

BUBAC: A sada nešto jače. Treba se razgibavati. Čujte ovo!
(Glazba: vedra, brza)
(Cvijeće jedno vrijeme pleše na sceni i plešući odlazi.)

BUBAC: To nije sve. Proplesat će cijela livada. Sad će biti tu, sad tamo! Što ćete? Klip-tlip! Hvatam grem i trčim za njima. Klip-tlip!

Sunčana Škrinjarić

BAJKA O ORAŠKU I MRVICI

(iz knjige *Ljeto u modrom kaputu*)

Dramatizacija: Sunčana Škrinjarić

Lica/lutke: BAKA, DJED, ORAŠKO + dubleta, MRVICA + dubleta, SVEZNADAR, PETAR (sve lutke su gignoli), PRIPOVJEDAČ (živi glumac ili gignol), ORAH (kaširani rekvizit)

Glazbena kulisa: Friedrich Chopin: *Etuda u D duru* (za prvi i drugi prizor)

Scena: Franz Schmidt: *Notre Dame* (za treći prizor)
Soba bake i djeda sa stolom, stolicama i malom peći (za prvi i treći prizor).

Ulica i trg s kioskom ili električnim stupom pokraj kojega Oraško susreće Mrvicu. Na uglu ulice pekarova kućica s nacrtanim perecom na vratima (za drugi prizor. Sajamsko raspoloženje).

PRIZOR PRVI

Uvodni song

U svakoj staroj priči, takav je red -
postoji baka, a uz nju i djed.

Postoje tajne, postoje čuda -
junaci lutaju tko zna kuda...

I dok se kraljevi bore za prijesto -
pekari mijese kolače i tijesto.

Kotrlja se priča ko zrno graška -
tražimo Mrvicu i Oraška!

BAKA: Oh, djede, kako bi nam bilo veselo da imamo dječaćića - unučića našeg. Kad bi nam ustrebalo pruća, ne bi se ti, djede, morao mučiti - donio bi nam ga dječarac. A povrh toga u kući bi bilo uvijek veselo i ne bi nam ovog slatkog pekmeza preostajalo iz zime u

zimu. Ovako smo sami, bez unučadi, bez ikoga svoga, život nam je vrlo težak.

DJED: *(zamišljeno)* Što se može! Idem skupiti orahe pod stablo, strpati ih u vreću, odnijeti baki da imamo što krckati po čitave večeri, kako bi nam prošlo vrijeme. A i baki će ustrebati za orehnjaču... *(Krckanje oraha)*

BAKA: Pogledaj, djede, neki čudnovati orah, povelik i tvrd. Nikako ga ne mogu razbiti. Pokušaj ti, djede!

DJED: *(Čuje se krckanje)*... Orah je tvrdi od kamena. Nikako da se razlomi. Uzet ću kola, natrpati ih kamenjem i upregnuti konje... *(Zvučni efekti kola i konja)*... namjestit orah pod kotače, ne bih li ga ipak nekako slomio... Taako! *(začuđeno)* Čudnovatog li oraha! Kako je smao spretno odskočio u stranu! I ostao čitav... Uzet ću ga i staviti u kuhinju na ormar s posuđem... Ženo, to je zaista neki čudnovati orah. Tko zna što će još biti iz njega. Neka stoji ovdje. Hajdemo na spavanje! *(Otkucava ponoć)*

ORAŠKO: *(zijeve)* Tek je ponoć, a već sam se probudio. Do jutra ima još vremena, a ja sam još uvijek pospan... *(ponovno zaspi)*

BAKA: Dobro jutro, djede! Pogledaj! O, kako krasan mališan u našem orahu, lijep da ne može biti ljepši... tako majušan. Dat ćemo mu ime Oraško, jer je nađen u orahu.

DJED: Lijep je naš Oraško, samo šteta što je tako malen.

BAKA: Narast će. Dobro ćemo ga hraniti kolačima i mlijekom, pa da vidiš čuda!

DJED: *(Poslije nekog vremena - začuđeno, prestrašeno)* Bako, zar ti nije čudan naš Oraško. Dobro si ga pazila i hranila kolačima, gibanicom, sirom, jajima i mlijekom. Ali uza sve to on nije porastao, ama baš ni za centimetar.

BAKA: A već je nekoliko godina s nama... *(kratak prijelaz)*

ORAŠKO: *(žalosno, za sebe)* Potražit ću lijeka toj nevolji, jer ovako sićušan nisam ni od kakve koristi, a neću da me djed i baka i dalje hrane. Otputit ću se u daleki svijet. U obližnjem selu održava se sajam. Potražit ću svemoćnog i slavnog čarobnjaka SVEZNADARA. Možda će on naći lijeka mojoj nevolji...

PRIZOR DRUGI

(Sajamsko, bučno raspoloženje)

SVEZNADAR: *(neljubazno)* A čime ćeš platiti? Ima li u tebe zlatnika? Jer da znaš, moji su savjeti skupocjeni i zato nisu besplatni.

ORAŠKO: *(tužno)* Jao, nema u mene novaca, silni čarobnjače! Ali ako mi pomogneš da narastem, ja ću ti to drage volje odraditi. Radit ću za tebe marljivo i sve što mi narediš, ne bi li se ipak nekako odužio.

SVEZNADAR: *(ljutito)* Taman posla! Kamo bih ja došao na taj način? Idi ti, moj sinko, odakle si i došao, pa ne zanovijetaj poštenim ljudima, a mene pusti na miru. Malen si i malen ćeš ostati.

ORAŠKO: *(tužno)* Što mi drugo preostaje, nego da se uputim dalje u svijet? *(Čuje se plač djevojčice)*

ORAŠKO: *(prijazno)* Hej, koga to vidim? Dobar dan, djevojčice, draga. Zašto sjediš uz rub pločnika? Zašto plačeš? Kako si ti malena! Reci mi radije kako se zoveš?

MRVICA: *(plačljivo)* Zovem se Mrvica. Kako vidiš, jako sam malena, pa su me moji roditelji jednostavno izgubili.

ORAŠKO: *(nježno)* Ta ne plači, Mrvice. I sa mnom je slično. I ja sam kako vidiš, malen. Poći ćemo zajedno da po svijetu tražimo mudra i dobra čovjeka koji će nam pomoći da narastemo.

MRVICA: *(veselije)* Hajdemo! Pruži mi ruku, Oraško!

PRIPOVJEDAČ: I tako Mrvica i Oraško, onako maleni i hrabri, pođoše u veliki svijet. Sunce je već zalazilo, a oni su upravo prolazili kraj jedne pekarnice iz koje je divno mirisao svježe pečeni kruh. Na vrata se naslonio debeo, rumeni pekar da se nadiše čista zraka.

MRVICA: Eh, baš sam gladna! Ne bismo li zamolili za komadić svježeg kruha. Ta nama ne treba mnogo.

ORAŠKO: Pekaru, striče, molim vas, dajte nam komadić svježeg kruha. Mi smo putnici izdaleka.

PEKAR: *(čudeći se)* Oh, pa gdje ste? Gle, kako ste maleni! Cijeli možete stati na moj dlan. Eh, djeco moja, a tko vas goni da putujete ovako maleni svijetom? Zar vam ne bi bilo bolje da sjedite kod kuće?

ORAŠKO: Ne bi striče... jer, eto, mi želimo narasti da budemo veliki kao i ostali ljudi. Htjeli bismo raditi, a ne da budemo lijenčine koje drugi hrane.

PEKAR: *(začuđeno)* Gle ti njega! Kako on to mudro zbori! No, možda bi se tome dalo doskočiti. *(mrmrljajući, za sebe)* Dat ću im velik komad kvasa...

(glasno) Vidite djeco! Od ovoga raste kruh, pa biste možda i vi mogli narasti.

PRIPOVJEDAČ: I on im pruži kvas. Oraško i Mrvica počеше žurno i hrabro gutati kvas, iako nije bio osobita ukusa. Ali oni su silno željeli narasti! I gle čuda! Pekar je imao pravo. Oraško i Mrvica rasli su iz časa u čas, najprije su bili pekaru do polovine gležnja, zatim do koljena, pa onda odjednom do pasa, i što bi okom trepnuo, oni mu stigoše gotovo do ramena...

PEKAR: *(zabrinuto)* Dosta! Dosta! Dosta djeco! Ne jedite dalje! Sada ćete opet previše narasti!

ORAŠKO i MRVICA: *(sretno)* Dragi naš striče, kako da ti zahvalimo za tvoj mudri savjet? Što da učinimo za tebe?

PEKAR: Eto, draga djeco, pomozite mi da izvadim ove hljebove iz peći, a zatim idite svojim kućama i razveselite starce.

PRIZOR TREĆI

PRIPOVJEDAČ: I tako i bi! Lako su Oraško i Mrvica pronašli sada Mrvičine roditelje, koji su bili duboko rastuženi zbog nestanka njihove malene kćeri. Lako su pronašli djeda i bakicu. Bilo je tada sreće i slavlja, pa su priredili i veliku gozbu. Ni pekara nisu zaboravili pozvati, pa je i on tamo bio, kolače jeo i medovinu pio, s Oraškom i Mrvicom se veselio.

ZAVRŠNI SONG

Džepovi su puni medenjaka,
djeca rastu i bez čarobnjaka.

I nema priče, nema više...
Oraško Mrvici srce riše.

Sunčana Škrinjarić

LUDI LAMPION

Dramatizacija: Vanda Šestak

Lutke/lica: LAMPION, SUNCOBRAN, KARNEVALSKI NOS, PAPIRNATA ZMIJA, KARTA-KRALJ, KNJIGA 1, KNJIGA 2 (sve lutke na štapu s pokretljivim rukama), BAKICA (živi glumac)

Glazbena kulisa: J.S. Bach: *Menuett u G duru* (u scenama hodanja ulicom)

Georg Friedrich Handel: *Largo iz XerXes* (u sceni susreta s bakom)

Vokalna glazba lampiona po izboru režisera

Scena: Ulice, a u svakoj su ulici različite kuće. Kuće treba napraviti tako da budu dvije-tri povezane radi lakšeg smještaja na sceni. U zadnjem prizoru na sceni je samo jedna kuća s velikim prozorom na kojem će se pojaviti baka - (živi glumac).

PRVI PRIZOR

(Lagano se osvjetljava scena, proviruju knjige iza kulise, šapuću, prilaze rampi, pogledavaju se. Čuje se glazba).

1. KNJIGA: Čujte, čujte, čujte jednu.

2. KNJIGA: Staru, staru, staru priču.

1. KNJIGA: Da li ste ikada čuli da papir i vatra mogu biti prijatelji?

2. KNJIGA: Papir i vatra? Prijatelji?

1. KNJIGA: Nekada davno u jednoj dalekoj, dalekoj zemlji, ljudi su od lijepog žutog papira napravili lampion.

2. KNJIGA: A vatra?

1. KNJIGA: Vatru su stavili u grudi lampiona.

2. KNJIGA: I? Lampion je svijetlio?

1. KNJIGA: Pa naravno! Vatra je gorjela u lampionu, a on je od sreće svijetlio.

2. KNJIGA: No, no, kako je to zapravo bilo?

1. KNJIGA: Lampion je dugo, dugo spavao sam bez vatre, možda su ga već i zaboravili. Poslušajmo priču.

(Glazba je sve glasnija. Prva knjiga započinje song, a za njom slijedi song druge knjige. Proviruje lampion, knjige su iznenađene i raduju mu se, Veselo odlaze komentirajući njegov dolazak).

DRUGI PRIZOR

(Ulica grada. Čuje se žamor ljudi, veselje. Lampion gleda svjetleće prozore zgrada i hihoće).

LAMPION: Ha, ha, ha! I to je, dakle, grad? Koliko kuća! Koliko ulica! Ljepše nego što sam zamišljao. Ljudi se vesele. *(Glasovi, smijeh, žamor ljudi)*. Dobro mi je govorila stara knjiga. *(Šeće scenom, mijenja glas - oponaša knjigu)*. Jednom će ovaj grad odlučiti - postat će grad veselja - možda je to i sada, u ovoj ludoj noći, baš sada. *(Žamor tiho nestaje, lampion šeće cestom, ogledava se - začuje se stenjanje)*.

LAMPION: Tko bi rekao? U ovoj radosti netko nije baš sretan. *(Čuje se sve jače stenjanje i plač)*. Tko bi to mogao biti? Gle, gle - napukli suncobran *(tužno)*.

SUNCOBRAN: Oooo, napukli, napukli, pa što onda?

LAMPION: *(brižno)* Boli li te?

SUNCOBRAN: Ne i da! Nekoć sam ljudima služio kao pomoć i zaštita. Bio sam cijenjen i ugledan u svome rodu, a sada, kad mi i samom treba pažnja, odbaciše me kao staru krpu. Zar nema više nikoga da mi pruži ruku? *(jeca)*

LAMPION: Nemam ruku, ali nudim ti svoje prijateljstvo jer u dvoje, čini mi se, ljepše je putovati.

SUNCOBRAN: *(Prestaje plakati, gleda lampion iznenađeno)*. O, da! Oooo! Prijateljstvo? Već mi je toplije oko srca.

LAMPION: Ti si, vidim, spreman za pustolovinu!?

SUNCOBRAN: *(Podiže se visoko i zavrti)* Što? Za pustolovinu?! Za pustolovinu sam uvijek spreman. Uvije, uvijek... *(Song lampiona. Suncobran ga prati pogledom, njiše se u ritmu muzike, muzika je sve glasnija, pjevaju zajedno i odlaze sa scene)*.

TREĆI PRIZOR

(Scena se mijenja - neka nova ulica. U pozadini čuju se glasovi suncobrana i lampiona i žamor vesele noći. Suncobran i lampion ponovo dolaze na scenu pjevajući).

SUNCOBRAN: Dobro se slažemo!

LAMPION: Naravno, lijepo nam je zajedno!

SUNCOBRAN: Hajde, igrajmo se. Hodaj kao ja: malo lijevo, malo desno, sada skoči visoko, visoko, do neba, pokušaj i ti.

LAMPION: *(oponaša)* Malo lijevo, malo desno, pa visoko, visoko...

SUNCOBRAN: Hej! Pogledaj!

(Na sceni se polako, gegajući pojavljuje veliki karnevalski nos).

LAMPION: Smiješnog li nosa! *(Lampion i suncobran prilaze nosu pažljivo ga razgledavajući).*

NOS: Aaaapciha! *(Kihne snažno, a suncobran i lampion sruše se na pod. Isti prizor ponavlja se još dva puta).*

NOS: Izgubljen sam! Izgubljen! Oh, oprostite! Prehladen sam. Izgubljen sam i želim da me netko ponovo nađe. To je nevolja. Ovo je prava noć za smiješne noseve, a ja čamim u tami umjesto da na nekom plesu nasmijavam ljepotice.

SUNCOBRAN: Ha, ha, ha! Baš si smiješan!

LAMPION: Ipak nekog nasmijavaš.

SUNCOBRAN i LAMPION: *(zajedno)* Nas! Ha, ha, ha, ha!

LAMPION: *(Prilazi nosu)* Pođi s nama. Kad si u društvu ne ćeš biti izgubljen, lakše će te naći, a ovdje, ovdje na pločniku, mogu te i zgaziti.

SUNCOBRAN: Pođi, nosu!

NOS: Hoću! Hoću! Poći ću!

Aaaaapciha! (Suncobran i lampion opet padaju).

NOS: Oprostite! Ovo je moj posljednji cih. Prestajem biti izgubljen. Ja sam zapravo ovoga časa pronađen.

(Glazba - svi zajedno pjevaju. Song lampiona. Nos poskakuje, suncobran se vrti, lampion se visoko uzdiže).

SUNCOBRAN: Hej, nosiću!

NOS: Čekaj, sad - da sam baš nosić. *(Svi se smiju).*

SUNCOBRAN: Oh, oprosti. Nosonjo, hajde da se poigramo - skoči mi na lice.

NOS: Smiješne li igre. Skočit ću, skočit ću, sa zadovoljstvom. Samo se malo spusti.
(*Suncobran se spusti, a nos mu se nađe nasred lica - svi prasnu u smijeh*).

LAMPION: A sad meni.
(*Nos skoči lampionu na lice, svi urlaju od smijeha i komentiraju lampionov izgled - smijeh prekida nagli udarac papirnate zmije na pločnik, koja je pala. Svi se tresu i drhte. Trče i skrivaju se, penju se jedan na drugog.*)

NOS: (*šapće*) Strašna zmijja.

LAMPION: Samo papirnata.

SUNCOBRAN: Čekaj, čekaj. Čini mi se da je ljuta i uvrijeđena...

ZMIJA: (*Cići i urla*) Ljuta sam, ljuta. Bačena sam kroz onaj prozor (*pokazuje*). Oh, kako su ovi ljudi bezobrazni. Dobro je da sam ostala čitava (*plaće*).

LAMPION: Pođimo je utješiti. (*Svi joj prilaze*).

LAMPION: (*nježno*) Šuškićeeee.

SUNCOBRAN: Ha, ha. Šuškićeeee.

ZMIJA: Zar meni kažete Šuškiće! Jednoj običnoj, papirnatij, karnevalskoj zmijji? Oh, kako ste vi dobri. Mislim da vas poznajem. Gledala sam vas s onoga prozora. Bili ste veseli i pjevali ste. Oh, kako ste lijepo pjevali.

LAMPION: Kako smo pjevali?

ZMIJA: Oh, ne znam, ne znam. Nisam upamtila pjesmu.

SUNCOBRAN: Ma hajde, sjeti se kako smo pjevali.

NOS: Pjevaj nam, Šuškiće.

ZMIJA: Oh, sramim se. Znaite, oduvijek sam željela pjevati u operi.

LAMPION: Ma hajte, pjevaj nama.

ZMIJA: (*Imitira njihovu pjesmu, grleno, visoko i smiješno*)

SVI: Bravo, bravo, Šuškiće!

LAMPION: Pođi s nama. Zar vrijedi očajavati? Pogledaj koliko nas ima. Svi smo prijatelji. I u ovoj ludij noći zajedno ćemo se družiti i veseliti. (Počinje muzika, svi zapjevaju refren songa Lampiona i odlaze sa scene)

PRIZOR ČETVRTI

(Promjena scene - napušten park, u daljini se čuje žamor. Lutke dolaze polako, gledaju naokolo).

NOS: Jao! Spotakao sam se.

SUNCOBRAN: Pa pogledajte! To je nekakvo brdo.

SVI: *(zauraju)* Trbuh!

ZMIJA: *(važno)* Ležeći trbuh.

SUNCOBRAN: *(šapće)* Haa, pa to je igrača karta. I... čini mi se, dvoglavi kralj.

LAMPION: Da, da! To je kralj! I zato mu se poklonimo. *(Svi se s poštovanjem poklone. Kralj leži nasred parka).*

NOS: Stanite malo, možda nije živ.

LAMPION: *(Naginje se nad kralja)* Kralju, jesi li živ?

KRALJ: *(dubokim glasom)* Nisam živ - ja sam mrtav.

NOS: Čekaj! Sad ćemo to doznati. *(Svi prilaze i slušaju da li se čuje disanje. Čuju se jaki udisaji).*

NOS: Diše!

SUNCOBRAN: Diše, diše!

ZMIJA: *(zadivljeno)* Ima dva srca!

LAMPION: Vidiš da si živ!

KRALJ: Što mi to vrijedi! Odbačen sam! Nisam više mogao stati među ostale karte zbog svog veelikog trbuha.

ZMIJA: Trbuh, trbuh! Da mi vidimo taj trbuh. *(Legne na trbuh i skače po njemu).* A tako ti je velik i lijepo kao jastuk.

SUNCOBRAN: I kao malo brdašće!

KRALJ: *(Diže se polako)* A da znate, nekada su se igrači otimali za mene, a sada lutam svijetom nošen vjetrom, jer budućnost mi je sva u smeću.

SVI: Nije kralju, nije!

LAMPION: Kralju, pođi s nama - postajemo sve jači, sve sjajniji. Bit ćeš nam prijatelj!

KRALJ: *(Gleda ih s nevjericom)* Ako je tako, poći ću s vama, jer ja sam upravo sada oživio. Živ sam! Živ sam! Žiiiiiv!!!

LAMPION: Živ si kralju! Živ!

(Počinje muzika i lampion pjeva svoj song - pridružuju mu se svi i pjevajući odlaze).

PRIZOR PETI

(Na sceni samo kućica. Lutke dolaze jedna za drugom, dozivaju se i pogledavaju).

SUNCOBRAN: *(dotrči)* Pogledajte! *(prilazi kućici)* Mala kuća!

NOS: Ima malo svjetla.

ZMIJA: Ima li koga u njoj, nosiću?

LAMPION: Sad ću vidjeti. *(prilazi i vraća se)* Vidio sam!

SUNCOBRAN: Što si vidio?

LAMPION: Bakicu. *(Svi zajedno i iznenađeno prilaze kućici).*

SUNCOBRAN i KRALJ: *(zajedno)* Bakicu?

LAMPION: Ona je tako sama.

SUNCOBRAN: Razveselimo je.

NOS: Tiho, tiho. Čini mi se da drijema.

(Svi tiho šapuću pored prozora. Glazba se pojačava, a prozor se polako otvara. Na prozoru se pojavljuje lice starice - prvo ih gleda zamišljeno, tada sve vedrije - lutke joj prilaze jedna po jedna, skakuću, nešto izvode, a ona je sve veselija. Uz glazbu, pokretom ih poziva u kućicu. Lutke odlaze sa scene i pojavljuju se u okviru otvorenog prozora uz snažnu glazbu koja dočarava veselu atmosferu. Bakica mazi lampion koji u trenutku zasvijetli i zasja na njenom prozoru. Glazba je sve tiša, lutke i bakica se povlače, a lampion blješti na prozoru. Glazba utihne i čuje se tihi song knjiga, koje se polako pojavljuju na sceni).

PRVA KNJIGA: I onda, prijateljice moja, da li je tvojoj priči kraj?

DRUGA KNJIGA: Ha, ha, dođi, pogledaj!

(Prilaze lampionu na prozoru)

DRUGA KNJIGA: Lampion sjaji od sreće.

PRVA KNJIGA: A vatra?

DRUGA KNJIGA: Vatra se zapalila u srcu lampiona, jer je pronašao svoje prijatelje i usrećio jednu usamljenu staricu.

PRVA KNJIGA: Pa u ovoj noći nitko nije sam, sve gori, sve plamti, sve sjaji. Kakva luda noć: kao - novogodišnja!

DRUGA KNJIGA: Pssss... Tiho, tiho! Nju ćemo još malo pričekati, a do
onda... (*pogledaju se značajno*)
PRVA KNJIGA i DRUGA KNJIGA: (*zajedno*) Priči je kraj...

Sunčana Škrinjarić

NEZADOVOLJNA BUBAMARA

- Dramatizacija:** Sunčana Škrinjarić
- Lica/lutke:** PRIPOVJEDAČ (živi glumac), BUBAMARA, SKAKAVAC, ŽABA, GUSJENICA (sve su lutke gignoli)
- Glazbena kulisa:** Jacques Offenbach: *Barkarola iz Hofmanovih priča* ili Robert Schumann: *Sanjarenje* (za prvi i drugi prizor)
J.S. Bach: *Suita za orkestar broj 2 u H molu* (za prvi dio trećeg prizora), Schumannovo *Sanjarenje* (u drugom dijelu trećeg prizora, te
B. Boccherini: *Menuet iz gudačkog kvinteta broj 5 u E duru opus II* (za kraj trećeg prizora)
- Scena:** Livada s mnogo različitog cvijeća i trave (za prvi i treći prizor)
Livada, a na njoj u prvom planu slikarski stalak i uz njega jedna kanta (u drugom prizoru)

PRIZOR PRVI

- PRIPOVJEDAČ:** Djeco, nosimo vam igru i smijeh! Želimo se družiti s vama. Uz proljeće, nježno i vedro godišnje doba u kojem se sve buđi i ponovno cvjeta odabrali smo za vas priču Sunčane Škrinjarić: NEZADOVOLJNA BUBAMARA. (*Obraća se djeci*) Da li ste vidjeli pravu bubamaru? Da li ste prebrojili njene točkice? Zna li možda netko neku pjesmu o bubamari? Ako ste se dobro smjestili i spremili na slušanje, priča može početi... (*Malo promijeni ton i način kazivanja*)
Na livadama, među cvijećem i travama živi svijet kukaca, sićušan i gotovo nevidljiv. Među njima bila je i složna obitelj bubamara, gdje se izdvajala svojom hirovitošću, jedna osebujna, uvijek nezadovoljna. Ako su njene sestre uživale u toplom, proljetnom suncu i izvodile razne ve-

sele igre u travi, nezadovoljna bubamara bila je namrštena i radila je upravo suprotno.

GLAZBENI MOTIV BUBAMARE

Jednoga dana odlučila je da potpuno sama ode u svijet.

- BUBAMARA: *(Pojavljuje se na sceni, govori za sebe)* Ah, dosadile su mi te crne točkice! Ne sviđa mi se da ih svako dijete kojem sjednem na rukav, broji kao da je to jedino čime se odlikujem. Baš su nepotrebne i suvišne!
- SKAKAVAC: *(U nekoliko elegantnih i gipkih skokova osvane na sceni)* Oh, varate se! Hop-la! Vaše crne točkice su izuzetne! Originalne i elegantne! Hop-la! Ja bih bio vrlo sretan da imam takve točkice, a ne da sam ovako obično zelen. Hop-la!
- BUBAMARA: *(zaneseno)* Ah, zelena boja je nešto najljepše na svijetu! Pogledajte samo, vi ste zeleni, trava oko nas je zelena, pa meni se čini da je čitav svijet zelen. Oh, da sam barem i ja zelena!
- SKAKAVAC: Hop-la! Bubamara ostaje bubamara, a skakavac - skakavac! Hop!
- BUBAMARA: Vaš je život neobičan i zanimljiv, poštovani skakavče! Nije dosadan i prazan kao moj. Oh, kad bih i ja mogla ovako skakati!
(Izvede nekoliko smiješnih i nespretnih skokova)
- SKAKAVAC: Čudna želja! Zaista, čudna! Ali, oprostite! Moja je potreba za skakanjem neodoljiva! Hop-la! Moram otići! Oprostite! Vježba čini majstora. Vjerojatno ćemo se opet negdje sresti. Svijet nije velik za skakavce. Hop-la! Hop-la!
(Skačući u taktu skakavac izlazi sa scene)
- PRIPOVJEDAČ: Tako je govorio skakavac. Ovaj put je odskočio tako visoko da se više nije vratio.
Bubamara pokušava učiniti to isto, ali joj nije uspjelo.
- BUBAMARA: *(Nespretno oponaša skakavca, zatim se ponovo počinje ogledati s nezadovoljstvom).* Točkice mi se ne sviđaju, pa gotovo. U Dućanu kod svrake bila je izložba ljetnih uzoraka za haljine i nisam vidjela ništa točkasto. Potpuno sam zastarjela. Ah, da sam bar zelena kao što su skakavac ili žaba! Zelena boja je nešto najljepše na svijetu!

(Najprije se čuje muzički motiv koji najavljuje žabu. Zatim se i žaba pojavi na sceni)

- ŽABA: Kvak! Kvak! Kakvo je ovo čeljade? Hej vi! Što to radite?
- BUBAMARA: Pokušavam skakati kao skakavac!
- ŽABA: Kvak! Kvak! Zar vi ne znate ni skakati? To je barem jednostavno! Evo, kako se to radi! Gledajte mene, kvak!
- BUBAMARA: Čini mi se da ne mogu! Ah, što je to teško!
- ŽABA: Imate previše točaka, kvak! Žabom ne može postati svak! Uostalom, dijete, što ste vi po zanimanju?
- BUBAMARA: Ja sam bubamara. Ali možda to neću ostati do kraja života.
- ŽABA: Kvak! Kvak! Da ne mislite možda postati žaba?
- BUBAMARA: To ipak ne! Činite mi se prekrupni! A osim toga, mi bubamare možemo lejeti!
- ŽABA: Tko još do toga drži? Sada već lete i ljudi, ako niste znali, kvak! Žabom ne može postati svak!
- BUBAMARA: Ali, voljela bih kad bi mogla zadobiti vašu divnu zelenu boju. Htjela bih promijeniti svoju odjeću, a htjela bih naučiti i skakati! To je sigurno prekrasan osjećaj.
- ŽABA: Naravno! Naravno! Kvak! Ali kao što rekoh, žabom ne može postati svak!
- BUBAMARA: Pričala mi je moja baka da se u ponekoj žabi krije dragulj. Je li to istina?
- ŽABA: O, ne samo dragulj, nego i princ... Da, da... čak i princ. Ne možda previše lijep i mudar, ali ipak princ...
- BUBAMARA: A u vama? Što se u vama krije?
- ŽABA: A što bi se krilo, vi mala ludo? Svugdje očekujete samo - čudo! Ja sam žaba i ništa više - kvak! Uostalom, žabom ne može postati svak!
- BUBAMARA: No, dobro... Ali kad bih promijenila boju, možda bih naučila i skakati? Što mislite o tome, mudra žabo?
- ŽABA: Kvak! Kvak! Ništa ne mislim! Tko bi još uopće razmišljao o tome? Već me spržilo sunce, pa moram

potražiti neku baru! I evo vam jedan besplatan savjet - okanite se skakanja! To nije za vas. Nemate talenta! Kvak! Kvak! Žabom ne može postati svak!
(Žaba dostojanstveno i umišljeno odlazi sa scene. Sada bi se, eventualno, mogao ponovno pojaviti PRIPOVJEDAČ koji se obraća maloj publici)

- PRIPOVJEDAČ: Jeste li čuli za neku priču o žabi? Ili znate neku pjesmicu? Hajde da oponašamo žabe... itd.
- BUBAMARA: *(Stoji postrance i nezadovoljno ogledava svoju odjeću. Čuje se glazbeni motiv gusjenice)*
- GUSJENICA: Oh, kad ću se već jednom raspući! Ovo je neizdržljivo! Odijelo mi postaje tijesno, a puzanje po travi i lišću nesnosno! Strašno je ovo čekanje!
- BUBAMARA: Što je ovo? Kakve su to čudne riječi? Zaista, neobična osoba! Tko ste vi, poštovana neznanko?
- GUSJENICA: Ja sam zasad gusjenica, a što ću biti, ne znam točno. Svakako nešto vrlo lijepo.
- BUBAMARA: Pa, vi ste i ovako, zanimljivi. Sviđa mi se vaše zeleno odijelo s bijelim ovratnikom. Pa, i neobično ste otmjeni, utegnuti i savitljivi. Svakako, mnogo ste ljepši od gliste.
- GUSJENICA: Oh, koješta! O čemu vi govorite? Kakva glista! Pa, to je gotovo - uvred! Rekla sam vam: Ja sam zasad gusjenica, ali to je samo prelazno razdoblje. Kasnije ću se pretvoriti u ono pravo.
- BUBAMARA: Vi ste, dakle, vještica? Slušala sam o tome od moje bake. Jao! Jao! Molim vas nemojte me pretvoriti u nešto ružno. Ali, ako možete pretvorite moju crvenu haljinicu s crnim točkama u zelenu. Obožavam zelenu boju.
- GUSJENICA: Ta, ne budalite! Kakve su vas to čudne misli spopale? Zar ja izgledam kao vještica? Pa, ja sam samo obična gusjenica - i ništa više. I uz to vrlo nesretna. Da, vrlo nesretna i nestrpljiva!
- BUBAMARA: Oh! Ali vi ste sami pričali o pretvaranju iz gusjenice u nešto drugo... To mi se čini čudesnim. I ne shvaćam zbog čega ste tužni, kad imate tako ogromnu moć...

- GUSJENICA: To nije nikakva moć, to je pravilo za sve gusjenice. Naravno, za sve one koje ne uhvati neka proždrljiva ptica. Shvaćate li?
- BUBAMARA: Ne, zaista, ne.
- GUSJENICA: Sve gusjenice postaju jednog dana - leptiri. Je li vam sad jasnije?
- BUBAMARA: Vi ste, dakle, samo privremeno gusjenica?
- GUSJENICA: Da, upravo tako. Moje odijelo me već počelo zamarati. Želim promijeniti oblik. Želim postati leptir i to što prije!
- BUBAMARA: Ali to nije pravedno!
- GUSJENICA: Što opet?
- BUBAMARA: Od vas će jednog dana postati leptir, a ja ću uvijek biti ono što jesam: obična bubamara.
- GUSJENICA: Zar vam se to ne čini jednostavnijim i ljepšim?
- BUBAMARA: Ne! To nikako! Zar da ja cijeli život budem samo obična bubamara u crvenom ruhu s crnim točkama? Dok vi mijenjate čitav lik, ja da ane promijenim ni boju! To je besmisleno i nepravedno!
- GUSJENICA: Vi ste mala buntovnica, čini mi se! Mislim da se nemate na što žaliti. U ovom mom odijelu trpim strašne muke. Osjećam se kao u nekom gvozdenom oklopu. Jedino što me tješi to je da ću jednoga dana postati divan, zanosan, slobodni leptir.
- BUBAMARA: A i ja ću postati nešto drugo, vidjet ćete!
- GUSJENICA: Pokušajte, ako baš toliko želite. Odoh da potražim još koji ukusni list. Što budem više jela, to ću prije napustiti ovo neudobno odijelo. Do viđenja, nezadovoljna bubamaro!
- BUBAMARA: Do viđenja, gusjenice, budući leptiru!
(Gusjenica odlazi na osebujan način, uvijajući se uz svoj muzički motiv).
- PRIPOVJEDAČ: *(Obraća se maloj publici)* Onda, djeco, što mislite o gusjenicama? Nisu baš lijepe... A leptiri? Znete li neku pjesmicu o leptiru? Itd. *(Tekst treba prilagoditi djeci u vrtiću).*

PRIZOR DRUGI

PRIPOVJEDAČ: poslije kraćeg obraćanja maloj publici nastavlja priču o NEZADOVOLJNOJ BUBAMARI.

No, slučaj je htio da je podalje, u travi kraj potoka donio svoj stalak i boje neki mladi slikar. Dan je bio vedar i prozračan, kao stvoren za rad u prirodi i slikar je sav zanesen, marljivo radio. Bio je to pravi slikar, mladi i lijep, iako mu kosa nije bila duga, a o bradi da se i ne govori. Koji put bi modrim očima pogledao u nebo kao da razgovara s oblacima, a zatim bi svrnuo pogled na sliku koja je stajala na stalku i kraj nje različite boje...

(Ovaj se tekst može i mora prilagoditi prilikama i izgledu glumca koji se pojavljuje kao slikar. U dnu scene može stajati kanta sa zelenom bojom u koju "upada" bubamara. Ili je slikar može obojati velikim kistom zelene boje... U tom "farbanju" mogu oboje otići sa scene, a zatim se bubamara ponovno vraća u novom kostimu zelene boje, koji mora djelovati ružno i neprikladno. Slikar je može obojati i zato jer mu smeta u slikanju. Ova se scena može riješiti na razne načine, a može djelovati groteskno.)

PRIPOVJEDAČ: Njezina želja da postane zelena, bila je tako velika da je počela ometati slikra u njegovom poslu...

BUBAMARA: *(Pojavljuje se u novom, zelenom kostimu i zadovoljno pjevuši. Mora izgledati ružno i smiješno tako da se djeca počinjju rugati)*

Zelena trava, zeleno more -
Zeleni grašak, zelene gore -
Najljepša na svijetu zelena boja,
a sada je, eto, postala i moja!

PRIPOVJEDAČ: *(Može prihvatiti bubamarinu pjesmicu. Poslije je prihvaćaju i djeca. Može se povesti razgovor s djecom o bojama. Na primjer, koju boju najviše vole i zašto?)*

BUBAMARA: *(za sebe)* Postala sam zelena, a to je najvažnije! Eh, kad me opet ugleda skakavac! Od čuda će premašiti svoj posljednji rekord u skakanju!

PRIPOVJEDAČ:

(obraća se djeci) Djeco, može li prava bubamara biti zelena? Može li vrabac biti crven? Može li roda biti ljubičasta? Ili majmun plav? Ili magarac ružičast? Može li kos biti posut točkicama? Može li konj imati pruge kao zebra? *(itd... djeca, uglavnom, reagiraju odrečno i zatim pripovjedač nastavlja priču o nezadovoljnoj bubamari).* Eto, vidite, ne može... a što se dogodilo s našom bubamaram? *(Bubamara je u međuvremenu otišla sa scene)* Ona je odletjela do svog stana u blizini golemog krastavca. Bilo je lijepo popodne i mnogo se bubamara okupilo po obližnjim listovima i travama. Bubamara, koja je postala zelena, banu odjednom među njih, ali je one i ne primijetiše. - Hej, sestre, zar me ne prepoznajete? To sam ja, vaša drugarica u igri. Jedino što sam promijenila to je boja. Postala sam zelena. Zar ne da mi ta boja odlično pristaje?

- Ali, djeco, naša se bubamara prevarila. Najstarija bubamara joj je podrugljivo odgovorila: - Nisi ti nikakva bubamara, nego običan, ružan, zeleni kukčić. Gdje ti je ostala lijepa crvena boja i tko ti je izbrisao divne crne točkice? Prava bubamara ne mijenja svoj lik! To su potvrdile i ostale bube, pa pođoše svaka svojim poslom. Zelena bubamara ostade nesretna na zelenom listu i nitko je uopće nije primijetio...

PRIZOR TREĆI

(Glazbeni motiv bubamare. Na scenu dolazi bubamara.)

BUBAMARA: *(Za sebe, vrlo snuždeno)* Postigla samo ono što sam željela, pa ipak nisam sretna. Zar nitko ne opaža moju ljepotu? *(Okreće se oko sebe u svom nezgrapnom kostimu. Pojavljuje se velikim skokovima skakavac.)*

BUBAMARA: Hej, susjede, skakavče dragi! Pogledajte malo ovamo!

SKAKAVAC: Hop-la!! Gle, to ste vi! Hop-la! Prepoznao sam vas po glasu! Nezadovoljna bubamara! Ali što ste to učinili od sebe? Hop-la! Zar ne znate da je prirodna ljepota vrednija od lažne? Hop-la! Smjesta skinite tu ružnu zelenu boju!

- BUBAMARA: Bojim se da ne ću moći... Hm, mislila sam da je ljepše biti zelen, a sada sam opet nezadovoljna i razočarana. Što da radim, dragi prijatelju skakavče?
- SKAKAVAC: Hop-la! Hooooop! Čekajte da razmislim! Hop-la! Evo rješenja! Zelena boja je stvorena za skakavce...
- BUBAMARA: Da, i za žabe, travu, lišće...
- SKAKAVAC: Hop-la! Tako je! A vi pričekajte da padne kiša. Ona će s vas sprati ovu nepodesnu boju i vi ćete opet biti u svom crvenom ruhu s crnim točkama. Hop-la!
- BUBAMARA: To je mudar savjet. Potražit ću neki udoban list...
(Skakavac odskoče sa scene, a bubamara se snuždeno povlači)
- PRIPOVJEDAČ: Zatim skakavac ode na spavanje, a bubamara je cijelu noć provela na listu čekajući kišu.
(Glazbena kulisa - nevrjeme)
I doista! O ponoći nastupilo je nevrjeme, sijevale su munje i gromovi, a kiša je lijevala u mlazevima. Bubamara se uplašila i htjela sakriti pod list, ali onda se sjetila skakavčeva savjeta i hrabro ustrajala na kiši...
(Glazbena kulisa - postepeno smirivanje)
- PRIPOVJEDAČ: Drugo jutro osvanulo je svježije i blistavo. Kiša je oprala s bubamare svu zelenu boju. Crne točke zablistale su starim sjajem... i evo je, dolazi!
(Bubamara se pojavljuje u starom kostimu s točkicama)
- BUBAMARA: *(pjevuši)* Ne dam svoje točkice za zelenu boju - haljina mi crvena, posebna u kroju
djeca mi se raduju - točkice mi broje -
dobro reče skakavac: svakom svoje!
Djeco, pjevajte sa mnom!
(Priča se može završiti na ovom mjestu, a može se nastaviti daljnjim kazivanjem pripovjedača)
- PRIPOVJEDAČ: Na livadi, u vedrom proljetnom raspoloženju sakupio se šaren i nemirni svijet kukaca. Svi su oni zapjevali pjesmu...
(Pjesmu može izvoditi cijela ekipa male predstave)
Može li puž postati ptica?
pijetao - vuk, a gavran - lisica?
Pliva li kokoš, a prase svira?

da l' pjesma žabe u srce dira?
Možeš li zamisliti sliku gluplju
od srne što čuči ko ćuk u duplju?
ili lava što travu pase
ili cvrčka što goni prase?
Sve što se u prirodi zbiva -
skladnu neku namjenu skriva!

PRIPOVJEDAČ: Bubamara je sada bila zadovoljna i ponosna na svoju crvenu haljinu s crnim točkicama i ne bi je više nipošto mijenjala. Ta, tko u svijetu kukaca ima takvu odjeću, lijepu i neobičnu?
I to je, eto, sva priča o nezadovoljnoj bubamari.

SONG ZA NEZADOVOLJNU BUBAMARU

Eto me sad zelene, ispunjenih želja -
ipak nisam sretna bez družbe prijatelja.
Odrekoh se točkica, boje i navika -
postala sam buba bez imena i lika.

Možda olako ne valja mijenjati boje -
možda je mudrije čuvati samo svoje.
Tužna sam i nesigurna u novoj koži -
kako da se bubamara s tuđom bojom složi?

Sunčana Škrinjarić

PLANET PLAVOG I ZELENOG PAJACA

- Dramatizacija:** Sunčana Škrinjarić
- Lica/lutke:** VJEŠTICA i PAJACI - Plavi i Zeleni (lutke gignoli), a MIŠ, HRČAK i ČINOVNIK (lutke na štapu)
- Glazbena kulisa:** J. Ph. Rameau: *L'indicrete iz koncerta za gudače* (svaki put kada Vještica leti na metli)
L. Sorkočević: *Andante iz III. simfonije u D duru* (u prizoru kada se pojavljuju cvjetići i hrčak, te na kraju kada govore pajaci)
A. Corelli: *Badinerie* (u prvom prizoru kada mišić trči oko kutije tj. od kuće do kuće)
- Scena:** Kućice od kartona (prvi i drugi prizor)
Plošni cvjetići koji se dižu uz glazbu (treći prizor)

PRIZOR PRVI

(Na sceni nekoliko četvrtastih kuća - kutija: poredane su u redosljedju od najmanje do najveće. Miš protrčava nekoliko puta iz jedne kuće u drugu.)

- MIŠ:** Ah, već mi se vrti u glavi od silnih putovanja! Kakve dosadne kuće u kojima nema čak ni sira!
- VJEŠTICA:** *(Mlada, odjevena u šarene krpice, izlazi iz jedne kuće i čisti svoju metlu)* Kakav ružan posao! Sve puno paučine!
- MIŠ:** Oh, vi, vi... to je nevjerojatno! Zar ste vi možda - vještica?
- VJEŠTICA:** Moja šukun-šukunbaka smrtno je stradala u onoj strašnoj priči o Ivici i Marici, pa ja sad ne mogu naći nikakav pristojan posao. Pisci me tjeraju iz svojih priča kao osu. Nitko ne žali moju šukun-šukunbaku.
- MIŠ:** To nije pravedno. I ja sam čuo za tu priču. Ivica i Marica bili su zapravo radoznala i nesnosna djeca.
- VJEŠTICA:** Raduje me što se slažete sa stanovištem jedne vještrice *(Sjeda na metlu)*

- MIŠ: Oh, uzletit ćete? Priznajem da to još nikada nisam vidio.
- VJEŠTICA: Možete sa mnom, ako želite. Moram do oglasnog ureda. Tražim novo namještenje. Posao je u ovoj kući užasan. Pauci naprosto rastu iz stropa. Razapinju paučinu kao ribari mreže.
- MIŠ: *(Prihvati se šapicama za držak metle)* Kakva dobra pustolovina!
- VJEŠTICA: *(Izvuče spray i nalakira kosu)*
- MIŠ: Mislio sam da vještice nose na glavi zmije umjesto kosu.
- VJEŠTICA: Ljudske izmišljotine. Zmije ne podnose lak.
(Smješta se na metli, obraća se mišu) Čuvajte se! Uzlijetanje katkad izaziva mučninu!
(Vještica i miš odlete na metli. Scena se mijenja, ostaje samao najveća kuća. Na njenom prozoru, kao na šalteru pojavljuje se Činovnik.)

PRIZOR DRUGI

(Na prozoru najveće kuće, kao na šalteru pojavljuje se Činovnik.)

- ČINOVNIK: Ništa za vas, gosodiće... Ne traže se vještice, samo tipkačice, kućne pomoćnice, čistačice... Zapravo, postoji ponuda jednog muzeja... ovdje je, molim lijepo.
- MIŠ: Vi ste premladi za muzej... Što ćete tamo? Stajat ćete cijele dane u nekom uglu, a školska djeca buljit će u vas. Ni ja se nisam tamo dobro osjećao. Nigdje ni mrvice hrane, čistoća je naprosto grozna.
- VJEŠTICA: Ali što ću? Zar da čistim paučinu do kraja života? Uzgred, mi vještice dugo živimo...
- ČINOVNIK: Zapravo, za muzej uvijek imate vremena... S vašim licem i stasom, i još uz takvu prikladnu metlu, ja bih krenuo na putovanje...
- MIŠ: ... zabavno putovanje na nekom jedrenjaku, ili izlet u tvornicu sira... mogli bismo zajedno bušiti rupe. I to je vrijedan posao.

- VJEŠTICA: Ah, to je dosadno, baš kao i skidanje paučine. Htjela sam se probiti na film i televiziju. Izjurili su me iz svih slikovnica. Tamo su se sad ugurali automobili.
- ČINOVNIK: žalim, radno vrijeme je završeno. Onda, do bolje prilike. *(Zatvara prozorčić i nestaje sa scene zajedno s kućom).*
- MIŠ: To je stvar odgoja. Ni ja ne prolazim bolje. Naše slavno doba je prošlo. S time se treba pomiriti. Moj najslavniji predak Mickey Mouse čami u kinotekama i enciklopedijama.
- VJEŠTICA: *(Petlja oko metle)* A tom i Džeri? Vrte se svakodnevno...
- MIŠ: Nemojmo o tome... Televizija me zamara.
- VJEŠTICA: Odletimo malo... na neku cvjetnu livadu. Guši me gradski smog. *(Miš i vještica se uspnu na metlu i uzlete. Odlete sa scene).*

PRIZOR TREĆI

(Na sceni se pojavljuju cvjetovi. Hrčak gura vreću sa zrnavljem. Bubamara se njiše na travci. Ujednačenim, skladnim korakom na scenu stižu i dva pajaca. Jedan je zelen, a drugi plav. Njihove su kretnje stilizirane i gipke. Izvode nekoliko gimnastičkih vježbi. Ponašaju se kao da im je dosadno. Legnu između cvijeća i trava. Neko se vrijeme odmaraju u tišini. Pojavljuju se vještica i miš na metli. Lete iznad njihovih glava. Vještici spadne s noge cipelica).

- ZELENI PAJAC: Nešto me kvrcnulo po nosu.
- PLAVI PAJAC: Ovdje netko silazi.
- ZELENI PAJAC: Vještica je izgubila cipelu.
- PLAVI PAJAC: Sve su se stare priče izmiješale.
- ZELENI PAJAC: Stigao je i jedan miš. Ali nema Mačka u čizmama. *(Vještica i miš siđu s metle).*
- VJEŠTICA: Ne mislite na prošlost. Nemam nikakve veze s Pepeljgom. *(Zeleni pajac joj spretno navuče izgubljenju cipelicu. Plavi pajac pogladi metlu. Miš šmugne među cvijeće).* I vi putujete?
- PLAVI PAJAC: *(Nakloni se)* Mi stalno putujemo.

(Vještica izvuče onekud ogledalce i započne se u njemu ogledavati)

ZELENI PAJAC: Zar je to čaraobno ogledalce iz priče o Snjeguljici?

PLAVI PAJAC: Vama nije potrebno, jer ste ionako najljepši na svijetu.

VJEŠTICA: Oh, vi pretjerujete. Ali, slažem se, valja zaboraviti te strašne stare priče. Mi se igramo jedne nove.

PLAVI i ZELENI PAJAC *(Naklone se pred vješticom)*. Htjeli bismo vas nešto zamoliti...

VJEŠTICA: O čemu se radi? Ne znam ništa o zakopanom blagu, o čarobnim štapićima, o letećim sagovima, o čizmama od sedam milja, o ljubavnim napicima, o otrovnim jabukama...

PLAVI PAJAC: Ta ne... nismo mislili na čarolije.

VJEŠTICA: Bila sam loša učenica u vještichjoj školi. Čim sam se dokopala metle, odjurila sam u svijet. Imam samo vozačku dozvolu.

ZELENI PAJAC: Krivo ste nas shvatili. Nije nam do zakopanog blaga.

PLAVI PAJAC: Ništa od toga. Mi ne tražimo ništa.

ZELENI PAJAC: Ili još bolje: mi tražimo sve.
(Za vrijeme ovog razgovora hrčak skuplja zrnavlje u svoju vrećicu. Miš ga netremice promatra i sve mu se više približava.)

PLAVI PAJAC: želimo smisliti neke nove priče.

ZELENI PAJAC: želimo oživjeti našu priču koja već postaje jednolična.

VJEŠTICA: Zar bih vam u tome mogla pomoći?

PLAVI i ZELENI PAJAC: Naravno! Pojavili ste se u pravom trenutku. Već smo se ukočili od dosade.

VJEŠTICA: Ah, mislila sam da se pajaci uvijek zabavljaju.
(Miš se približio hrčku. Pomaže mu natovariti vreću na leđa.)

HRČAK: Čini mi se, poštovani mišu, da vi imate smisla za poljoprivredu. Krenite za mnom, naći će se posla i za vas...

MIŠ: Zar da se ponovno vratim u one najveće, veće i najmanje kuće? Zaista, bolje je da postanem poljski miš. Tako ću lakše prezimiti.

- VJEŠTICA: Ako si pronašao mjesto u svojoj novoj priči, onda ne oklijevaj! Želim ti sretan put!
- ZELENI i PLAVI PAJAC: Ne zaboravite nas!
- MIŠ: Još ćemo se mi sresti, dragi prijatelji! Nisam znao da ću upasti u tako dobru izmišljotinu.
(Hrčak i miš odlaze).
- PLAVI PAJAC: Nisam znao da su vještice lijepe.
- ZELENI PAJAC: Nisam znao da su vještice dobre.
- VJEŠTICA: Ne treba imati predrasuda. Dakle, što predlažete?
- PLAVI PAJAC: Predlažemo novu priču.
- ZELENI PAJAC: Predlažemo nov početak.
- VJEŠTICA: *(Pljesne rukama)* I što je za to potrebno?
(U međuvremenu cvijeće, trave i bubamara nestaju sa scene. Pozornica ostaje sasvim čista; na njoj se nalaze zeleni i plavi pajac, te vještica uz svoju metlu).
- PLAVI PAJAC: *(Poslije stanke)* Ovdje nema sunca.
- ZELENI PAJAC: Mislim da je sunce važno za početak.
- VJEŠTICA: Da, važno je imati lijepo nebo.
(Pojavljuje se plavozeleno veliko i novo sunce. Vještica ga čisti, a pajaci učvršćuju)
- ZELENI PAJAC: Treba ga učvrstiti da ne padne.
(Učvršćuje trake sunca selotejpom)
- PLAVI PAJAC: Nama nisu potrebni oblaci.
- VJEŠTICA: Načinit ćemo nove kuće; neka budu nalik na gljive, lopte, brodove i ptice.
(Vještica i pajaci se igraju. Stvaraju veseo, maštovit svijet. Na sceni se mogu pojaviti vjetrenjače, mreže, zavjese i lampioni, prema mogućnostima i vještini izvođača. Gledaoci mogu sudjelovati u igri prepoznavajući pojedine predmete).
- ZELENI PAJAC: Evo, upravo počinje naša nova priča...
- PLAVI PAJAC: A na početku je uvijek naslov!
- VJEŠTICA: Evo, napokon sam našla namještenje! Bit ću čistačica u sasvim čistoj i novoj priči...

PLAVI i ZELENI PAJAC: Nazvat ćemo je: Planet plavog i zelenog pajaca!
(*Zajedno pjevaju i plešu*)
živjela su tako dva pajaca,
jedan zelen, a drugi plav,
šetala su oko svijeta
i tražila zaborav...

VJEŠTICA: (*dodaje sa strane*) Pajaci su noćas po nebu stihove pisali.
Pajaci su jutros dugo pod oblacima disali.

ZELENI PAJAC: Plavi pajac je živio na morskom uglu.

PLAVI PAJAC: Zeleni pajac nosio je čudnu kuglu.

ZELENI PAJAC: Plavi pajac sunčao se na pijesku.

PLAVI PAJAC: A zeleni je tražio med u vrijesku.

ZELENI PAJAC: Plavi pajac se kupao na pučini...

PLAVI PAJAC: ... zeleni je našao tricu u kućini.

ZELENI PAJAC: Plavi pajac se vozio na jahti.

PLAVI PAJAC: A zeleni je spavao na plahti.

ZELENI PAJAC: Plavi je pisao pjesme o žalu...

PLAVI PAJAC: zeleni je plesao na karnevalu.

ZELENI PAJAC: Plavi je lovio ribe na udicu.

PLAVI PAJAC: Zeleni je gađao ljude u žicu.

ZELENI PAJAC: Plavom pajacu trebala je kupka...

PLAVI PAJAC: zeleni pajac mrsio je klupka.

ZELENI PAJAC: Plavom pajacu narasla je brada...

PLAVI PAJAC: Zeleni je donio brkove iz grada!

VJEŠTICA: (*upadne*) I tako bi se moglo u nedogled...

PLAVI PAJAC: ... da nije plavi spustio pogled.

ZELENI PAJAC: Dosta!

PLAVI PAJAC: Rekao je oštro zeleni pajac...

VJEŠTICA: Iza te riječi nastao je tajac!
(*Stavi prst na usta. Pajaci se naklone.*)

Vanda Šestak

SJENKO

- Dramatizacija:** Vanda Šestak
- Lica/lutke:** MOMCI, DJEVOJKE, SJENKO, MIŠIĆ, PJETLIĆ i KRAVICA (sve su lutke na štapu), a DJED, BAKA, JOZO i JAGICA (lutke gignoli)
- Glazbena kulisa:** Jedno *međimursko kolo* - po izboru redatelja (za prvi prizor)
"Međimurje moje malo zeleno" - instrumentalna izvedba (uvijek kada se spušta i diže kulisa)
- Scena:** U prvoj i zadnjem prizoru na sceni se nalaze, s jedne i druge strane, po jedan suncokret. U ostalim prizorima seoska kuća u sredini scene, s jedne strane scene je plast, a s druge štalica.

PRIZOR PRVI

(Na scenu dolaze (u kolu) momci i djevojke. Plešu, podcikuju.)

- MOMAK 1: Odmorimo se!
- MOMAK 2: Sakupimo granja! Zapalit ćemo vatricu!
- SVI: *(razdragano)* Ugrijat ćemo se!
- DJEVOJKA 1: I vi ćete se ugrijati djeco!
Sakupimo granje!
- MOMAK 2: Ja ću potpaliti!
(Pucketanje vatre i svjetlosni efekti)
- SVI: *(razdragano)* Vatrica! Gori!
(Sjedaju u krug oko vatre)
- MOMAK 1: E, čime da se sad zabavimo?!
- MOMAK 2: Brojimo brojalicu!
- DJEVOJKA 2: Pričajmo priču!
- DJEVOJKA 1: Neka djeca odluče: priču ili brojalicu!

DJECA: Priču!

MOMAK 1: Ja znam jednu novu, nikad slušanu!

SVI: Hajde pričaj, pričaj!

MOMAK: Odlazite! Pustite me!
(*Kolo odlazi, kulise se dižu*)

MOMAK 1: Bilo jedno malo selo zvano Grudica. U tom selu kućica. Kraj kućice štalica. Kraj štalice veliki plast sijena. U kućici žive djed i baka. Dobri ljudi, vedrih lica. Nemaju mnogo! Kućicu, nešto dvorišta, malo vrta i jednu kravicu po imenu Ruža. Ali djed i baka jako ostariše. Umoriše se. A tko će kravu Ružu voditi na pašu? A tko će se brinuti o kravici? Vidi, vidi, djed i bakica! Bakica miluje kravicu i oprašta se od djeda?! Djed odlazi s kravicom! Kuda? Možda su je odlučili prodati! Prodati kravicu? Prodati ... prodati!

PRIZOR DRUGI

(*Bakica izlazi iz kućice, hoda. Pojačava se svjetlo.*)

BAKICA: Djedice, djedice! (*uzdahne*) Još ga nema!

PIJETAO: Ku-ku-riku!

BAKICA: (*pjetliču*) Već se trebao vratiti sa sajma!

PIJETAO: Ku-ku-riku!

BAKICA: Tko zna je li prodao kravicu?! (*uzdiše*) Kako ćemo bez nje?
(*Komešanje plasta i čička, otvaraju oči.*)

PIJETAO: Ku-ku-riku!

BAKICA: Pjetliču, miruj! Noć već pada, trebaš rano ustati i jutro nam dozivati!

(Pjetlić odlazi na ogradu. Iza plasta proviruju djedica i kravica).

- KRAVICA: Mu-uuu!
- DJEDICA: Hajde, Ružo!
- BAKICA: Čujem li dobro?!
(Vidno komešanje plasta i čička)
- DJEDICA: Čuješ, bakice!
(Dolazi na scenu sa kravicom)
- BAKICA: Djedice! Ružo!
- KRAVICA: Mu-uuu! *(umiljava se)*
- BAKICA: Sjedni djedice! Odmori se! Ja ću Ružu odvesti u štalicu.
(Ruži) Hajde, Ružo!
- KRAVICA: Mu-uuu!
(Bakica odvodi Ružu u štalicu, vraća se)
- BAKICA: *(veselo)* I tako naša Ruža nije prodana!
- DJEDICA: Nije, bako!
- BAKICA: Nije bilo kupaca?
- DJEDICA: Koliko hoćeš! Nagrnuli oko nas, pa je gledaju i nude novac!
- BAKICA: I ...
- DJEDICA: Ruža me gleda, sva drhti i oči joj suze.
- BAKICA: Oh ...
- DJEDICA: Steglo me oko srca. Govorim u sebi: Ne dam Ružu!
- BAKICA: I što je bilo dalje?
- DJEDICA: Ja tako sve šapćem, a onda sve glasnije: Nedam Ružu za nikakav novac!
- BAKICA: Neka, neka!
- DJEDICA: Ljudi me gledaju i jedan od njih poviče: Ludoga li djeda! Što si onda došao na sajam!?
- BAKICA: Oooh!
- DJEDICA: Tada su ostali povikali: Što nas stari zavatlava! A ja njima: Oprostite, ljudi, mislio sam prodati kravu, ali ne mogu!

Što bismo bakica i ja bez nje! Uzmem Ružu za uzicu i
pođem kući!
(Bakica grli djedicu).

- BAKICA: Dobro si učinio, djedice! Već ćemo nekako!
- DJEDICA: E, kad bismo imali nekoga!
- BAKICA: Bili bismo veseli!
- DJEDICA: Brinuo bi se o kravici! Da, da... Tko bi bio sretniji od nas!?
- BAKICA: Hajdemo djedice u kuću večerati, pa ćemo na spavanje.
- DJEDICA: Hajdemo.
(Djedica ustaje, zajedno ulaze u kuću, u kući se pali svjetlo. Pijetako slijeće sa ograde, šeće scenom).
- PIJETAO: Kukuriku-u! Ostarješe djed i baka! Hm, hm... *(tihu do-
ziva)* Mijo! Mijo! Izlazi!
(Iza plasta proviruje mišić i brzo dolazi)
- MIŠIĆ: Jao! Jao! Ciju-u! Jao! Jao!
- PIJETAO: Ne jauči, Mijo! Nije svijet propao!
- MIŠIĆ: Ciju! Šmrc! Pa nije, ali ipak!
- PIJETAO: Slušaj, trebalo bi im pomoći!
- MIŠIĆ: Ciju! Smislimo nešto!
- PIJETAO: Smislimo!
(Stanka)
- MIŠIĆ: Ciju! Ja mislim, da, hm... Ma, ništa mi pametno ne pada
na pamet! *(tužno)*
- PIJETAO: Nije tako dobro. Ja ću otići na onu stranu, *(kreće desno)*
a ti kreni prema plastu i tamo misli: kako pomoći baki,
kako pomoći djedici.
- MIŠIĆ: Ciju! Vrijedi!
(razilaze se)
*(Zvučni efekti kotrljanja. Mišić prestrašeno trči do
pjetlića, drhti)*
- MIŠIĆ: Ciju! Jao! Jesi li čuo, pjetliču?! Oh!
- PIJETAO: Što bi to moglo biti?
- MIŠIĆ: Ne znam Bojim se!

PIJETAO: Umiri se, Mijo! Hajdemo pogledati! Ma hajde!
 MIŠIĆ: Ne, ja se bojim!
 PIJETAO: Onda ću ja sam!
 MIŠIĆ: Ovaj, ipak idem s tobom!
(Polako prilaze plastu, obilaze ga, pijetao izvlači opančić)
 MIŠIĆ: Kosa!!
 PIJETAO: Kosa od sijena? Netko se krije u plastu!
 MIŠIĆ: Sad mi je lakše! Glavno da nije nekakav strašan mačak!
 PIJETAO: Potražimo!
 MIŠIĆ: Ciju! Potražimo!
(Odlaze iza plasta)
 MIŠIĆ: Ciju! Pronašao sam! Čekaj, Čekaj!
(Izvlači Sjenka)
 PIJETAO i MIŠIĆ: Joj! Težak je, što je to?
(Donose na rampu, pogledaju ga).
 PIJETAO: Dječak!
 MIŠIĆ: Dječak (*zadihano*) od sijena! Ima nos!
 PIJETAO: Naravno ima nos!
 MIŠIĆ: Ima i oči! Ima sve! Pravi dječak!
 PIJETAO: Tako! A sada ćemo ga uspraviti da stoji!
(podižu ga) Pomogni!
 MIŠIĆ: Ciju! Kako je lijep!
 PIJETAO: Kao da je živ!
 MIŠIĆ: Samo da mi je znati odakle dječak u plastu!?
 PIJETAO: Kukuri-ku! Sad se sjećam! Napravila ga je djevojčica iz grada. Morala se vratiti kući i spremila ga je u plast da ga nitko ne pronađe.
 MIŠIĆ: Mi ćemo ga čuvati!
 PIJETAO: Hoćemo, Mijo! - Mi ćemo ga čuvati!
(Tiha glazba, igra svjetla, sjene i boje, efekt)
 MIŠIĆ: Ciju! Oh, čuješ li?

PIJETAO: Kukuri-ku! Čujem!

MIŠIĆ: Postajem lagan!

PIJETAO: I ja! Lagan, lagan.
(Mišić nježno cijuče, pjetlić kukuriče, ne drže više Sjenka, on sam stoji. Svi se kreću, dižu se i lebde u zraku. Glazba jače, igra svjetla sve brža - polako prestaje, svi stanu).

MIŠIĆ: Ciju! Zavrtjelo mi se u glavi!

PIJETAO: I meni! I meni!

MIŠIĆ: *(pjetliću)* Pogledaj!
(Sjenko miče rukama i sve življe se kreće)

PIJETAO: On je živ!

MIŠIĆ: živ je!

SJENKO: Dobar dan, prijatelji!

MIŠIĆ: Ti govoriš?

PIJETAO: Ti govoriš?!

SJENKO: I govorim i hodam i mislim!
(Vokalna pjesma Sjenka) I. puta

MIŠIĆ: Sada će bakica i djedica imati Sjenka!

PIJETAO: On će se brinuti o kravici Ruži.

MIŠIĆ: I igrati se s nama.

SJENKO: I biti će nam lijepo!
(Vokalna pjesma Sjenka) II. puta
(Svi odlaze, zamračenje
Scena se spušta.
Na veselu glazbu dolazi kolo, igra i odlazi.
Momak I ostaje. Dok on priča diže se nova scena sa
suncokretima.)

PRIZOR TREĆI

(Tiha glazba. Svjetlo.)

MOMAK 1: Ovoj priči nije kraj.

Sjenko je sretno živio sa bakicom i djedicom. Vodio kravicu na pašu, pjevao joj, a navečer bi dugo pjevao s prijateljima mišićem i pjetličem.

Psst... netko dolazi. Vidi, vidi, muškarac i žena.

Ona izgleda strogo i opasno. A on, on je umoran i blentav. To su ljudi sa sajma, evo ih dolaze, bježim!

JAGICA: Jozo! Jozo! Kako nisi onog starog mogao nagovoriti da nam proda kravu?!

JOZO: Neki tvrdoglavi djed! Već smo i cijenu dogovorili, a on je neda, te je neda!

JAGICA: Poznajem ja njega!

JOZO: Poznajesh?

JAGICA: On je iz sela Grudica. Ima bakicu. Kuća im je na kraju sela. Dobročudni ljudi.

JOZO: Što će im krava! Stari su! Kravu treba njegovati, voditi je rano na pašu! Teško je s njom!

JAGICA: Ej, Jozo! Pođimo do njih! Ostaviti ćemo novac i uzeti kravu!

JOZO: O...?

JAGICA: Što je? (*ruga se*) Ooo...! Na sajmu ste dogovorili cijenu, vidjeli su ljudi pa će potvrditi i nitko nam ne može ništa!

JOZO: Hm... hm...

JAGICA: Što ti je, čovječe?! Kažem ti, ostavit ćemo novac u štali, i više nego što smo dogovorili! Smiriti će se kada vide onoliki novac!

JOZO: Kuda si zapela za tu kravu! Ima još dobrih, i boljih na sajmu!

JAGICA: Nema, Jozo! Takvu još nikada nisam vidjela! Puca od zdravlja i ljepote! Prodavat ćemo njeno mlijeko, praviti sir i maslac, žut kao dukat! Ha, ha, ha!
(*Glazba - vokalna, pjeva Jagica. Jozo nemoćno klima glavom. Prozor se zatvara.*)

MOMAK I: Jeste li ih vidjeli - strogi su, ali i opasni. Ukrali bi kravicu Ružu! Našu Ružu..., e neće! Ha, ha, ha... zaboravili su na Sjenka, Sjenka, na Sjenka!

PRIZOR ČETVRTI

(Sjenko dolazi s kravicom s jedne strane, a djedica s druge).

KRAVICA: Muu-muuu!

SJENKO: Djedice evo me s paše!

DJEDICA: Ispričaj nam djete šta si radio na paši.

SJENKO: Igrao sam se s djecom! Pekli smo kukuruz.

DJEDICA: Neka, neka dijete drago!

SJENKO: Znaš, djedice, kada sam se vraćao s livade, iz grmlja su izvirili neki ljudi. Muškarac i žena. Idem ja, a oni za mnom! Žena potjera muškarca da nas stigne, a ja u trk! Ruža je brza pa smo pobjegli.

KRAVICA: Muuuu

DJEDICA: Što su htjeli od tebe?

SJENKO: Htjeli su vidjeti Ružu. Žena je vikala: stani da vidimo kravu! Stao bih ja, ali vidio sam na njima da ne misle dobro.

DJEDICA: Hm, hm, jesu li se vratili?

SJENKO: Jesu, djedice! Otišli su odakle su i došli *(za sebe)* Ali nisam siguran.. A sada budimo veseli, zapjevajmo! *(glazba vokalna)*

DJEDICA: A sada pođimo - večera čeka! A onda na spavanje!

SJENKO: Djedice, mogu li spavati kod Ruže u štalici?

BAKICA i DJEDICA *(smiju se)* Možeš!

KRAVICA: Muuuu

(Sjenko i kravica odlaze u štalu, a djeda u kućicu. U kućici se pali svjetlo. Mišić i pjetlić proviruju iza plasta sjena).

MIŠIĆ: Ciju! Pjetliću, spavaš?

PIJETAO: Još ne! Sad ću zaspati!

MIŠIĆ: Ciju!

PIJETAO: Umiri se, Mijo!

MIŠIĆ: Nešto čujem!

PIJETAO: Čini ti se!

MIŠIĆ: Ne! Evo, dolaze: Čovjek i žena!

PIJETAO: Zaista!
(Na scenu dolaze Jozo i Jagica. Šuljaju se).

JAGICA: Cijeli dan jurimo za kravom i tim čupavim dječakom!

JOZO: Tiše, ženo! Otkrit će nas!

JAGICA: Dosta mi je svega! Nisi za ništa!

JOZO: Vidiš da u kućici još gori svjetlo! Kad ga ugase, onda ćemo odvesti kravu!

JAGICA: Dobro, vidjet ćemo! Sakrijmo se!
(Jagica i Jozo odlaze. Stanka)

MIŠIĆ: Čuo si ih?

PIJETAO: Jesam!

MIŠIĆ: Strašne li žene!
(Iz štalice izlazi Sjenko)

SJENKO: To su ti ljudi koji su išli za mnom!

MIŠIĆ: žele nam odvesti Ružu!

PIJETAO: Treba ih otjerati!

SVI: Treba!

SJENKO: Smislio sam kako! Pokazati ćemo mi njima!
(Sakupljaju se i tiho dogovaraju. Sjenko odlazi u štalicu, mišić se uvlači pod plast. Pjetlić skače na ogradu. U kućici se gasi svjetlo. Dolaze Jozo i Jagica, šuljaju se, Jozo se spotakne)

JAGICA: Šeptljo, pazi kako hodaš!

JOZO: Ne vidim u mraku!

JAGICA: Uhvati se za mene!

JOZO: Gdje si? Oh...! Padam! Joj! Joj!

JAGICA: Uh! Uh! Ustani!

JOZO: Ne mogu! joj, nešto me štipa! Jooj!

JAGICA: Uh! Kukavico! Pao si na običan čičak! *(vuče ga)* Ustani!

JOZO: Ne mogu! Drži me!

JAGICA: Ustaj! (*Vuče ga i diže*)

OBOJE: Uh!

JAGICA: Što sam te vodila sa sobom, mogla sam to sama obaviti.
(*Jozo pokunjeno gleda u stranu*)
Hajdemo, čuješ li, hajdemo!
(*Polako se primiču štalici. Iz plasta proviruje Mišić i trči prema Jagici*)

MIŠIĆ: Ciju-uu! Ciju-uu!
(*Jagica se trese i vrišti. Jozo skače k Jagici i pokriva joj usta*)

JOZO: Šuti, Jagice!

JAGICA: Miš! Miš!

JOZO: Iš! Iš! (*Mišić bježi u štalicu*) Potjerao sam ga! Nema ga!

JAGICA: Ne! Ne mičem se odavde! U štali je! Idi sam! Idi!

JOZO: D..o..bro!

JAGICA: Ovdje je vrećica s novcem (*pruža mu*). Ostavi je na vidnom mjestu!

JOZO: D..o..bro!
(*Jozo ide prema štalici. Čuje se glasnija glazba. Efekt. Jozo ulazi u štalicu. Iz štalice se začuje glas, Jozo izlazi natraške, trese se*)

SJENKO: Hu-uuu! (*Izlazi Sjenko, maskiran*) Odlaziteeee!

JAGICA: Joj! Utvara! Joj!
(*Jozo ide natraške do Jagice i oboje padnu*)

OBOJE: (*prestrašeno*) Joj!
(*Ustaju i povlače se*)

PIJETAO: Ku-ku-riku!
(*Izlazi djedica iz kuće*)

DJEDICA: Uf, uf, što se to događa? Kakva je to buka? Sjenko, kako to izgledaš?

SJENKO: Ništa ništa djedice (*skida povez*). Našalio sam se s onim zločestim ljudima sa sajma. Prestrašio sam ih! Pobjegli su.

DJEDICA: Pobjegli su? I spasio si našu Ružu?

SJENKO: Nisam samo ja! Da nije bilo mišića i pjetlića... (*Mišić cijuče a pjetlič kukuriče*).

DJEDICA: Tiše, tiše, da ne probudimo baku i Ružu. Hajdemo tiho svi na spavanje.

SJENKO: Hajdemo.

PIJETAO: Hajdemo.

MIŠIĆ: Hajdemo.
(*Izranja kolo, prizor tone, vatra pucketeta*)

DJEVOJKA 1: Da imamo lonac...

SVI: E, nemamo ga!

MOMAK 2: Ja ga imam! (*pokazuje lonac*) Evo lonca!

MOMAK 1: I priči je konac!

SVI: Ne, ne!

MOMAK 1: Ipak je konac! Hajdemo u kolo!
(*Glazba - instrumentalna. Ples. Podcikuju. Odlaze. Ostaje vatra koja se polako gasi.*)

Grigor Vitez

OGLEDLCE

- Dramatizacija:** Vanda Šestak
- Lutke/lice:** SUNCE i OBLAK (plošne lutke na štapu), ZEC, VJEVERICA, ŠOJKA KREŠTALICA, MEDVJED, MEDVJEDICA i DVA MEDVJEDIĆA (sve su lutke gignoli)
- Glazbena kulisa:** Edvard Grieg: *Jutro iz suite Peer Gynt broj I opus 46* (u prizoru razgovora sunca i oblaka)
L.V. Beethoven: *Rondo a capriccio* (u prizoru susreta zec s ostalim životinjima)
J.S. Bach: *Menuett u G duru* (u prizoru kada medo odlazi sa svojom obitelji u kuću)
- Scena:** Šuma s nekoliko drveća. Jedno drvo ima duplje za vjevericu. Grm na kojem je naslonjeno ogledalce.

PRIZOR PRVI

(Šuma. Glazba nježno-instrumentalna. Na scenu dolazi sunce, koje slijedi bijeli oblak.)

- OBLAK: Što si zastao, prijatelju?
- SUNCE: Ogledavam se, prijatelju.
- OBLAK: U što se ogledavaš?
- SUNCE: Pogledaj tamo dolje, na proplanku. Vidiš li?
- OBLAK: Zaista! Ogledalce u travi. (*pjesma*).
- SUNCE: U njemu se vidim žuto i žrko. Pogledaj se i ti!
- OBLAK: Gle, ja sam potpuno bijel.
- SUNCE: Kao snijeg!
- OBLAK: Kada prolazimo iznad mora, onda smo plavi.
- SUNCE: Nad jezerima smo zelenkasti.

OBLAK: A nad rijekom smo srebrnkasti.

SUNCE: U ogledalcu smo onakvi kakvi smo u stvarnosti, kakvima nas drugi vide.

OBLAK: Hoćemo li se još ogledavati?

SUNCE: Vrlo rado, ali moramo krenuti dalje.

OBLAK: Krenimo... hm... (*Lagano kreću*). Otkud ogledalce na ledini šumskog proplanka? (*za sebe*).

SUNCE: Netko ga je izgubio i tako je tamo ostalo.

OBLAK: Možda neka pastirica koja je čuvala ovce.

SUNCE: Možda lovac ili djeca koja su se tamo igrala.

OBLAK: Tko zna?

SUNCE: Zaista, tko zna? (*Odlaze. Glazba ista*).

Prizor drugi

(*Na scenu doskakuće zec. Pjesma*).

ZEC: Hop, hop! Sad ću preskočiti ovaj panj. (*Visoko poskoči*). Uh! Što ovo svjetluca? (*Uzima ogledalce*). Gle, gle! Vidim svoje uši, svoje brkove i oči. To je moja slika. Oh, kako sam lijep! Hop, hop, našao sam svoju sliku. Hm... samo se ne mogu sjetiti kada sam je izgubio. Hm... hm... (*pjesma*).
(*Na drvetu se pojavljuje vjeverica*).

VJEVERICA: Brko, brko! Što si se zamislio! Gle, nešto si našao?

ZEC: Našao sam svoju sliku. Samo se ne mogu sjetiti kada sam je izgubio.

VJEVERICA: (*Silazi s drveta i dotrči do zeca*). Daj da vidim.

ZEC: Pričekaj, dok se ne sjetim.

VJEVERICA: Daj mi da vidim. Ti se dotle prisjeti.
(*Zec daje ogledalce vjeverici*).

ZEC: Vidi onda!

VJEVERICA: Oh, oh! Pa to je nemoguće.

ZEC: Što je nemoguće?

VJEVERICA: Oh, oh! Pa to sam ja!

ZEC: Što si rekla?

VJEVERICA: Rekla sam da sam to ja, a to znači da je to moja slika.

ZEC: Tvoja?

VJEVERICA: Moja i ničija!

ZEC: Pričaš svašta.
(*Uzima vjeverici ogledalce*).

VJEVERICA: Ne trgaj mi sliku.

ZEC: Prvo to nije tvoja slika. Lijepo se vide moje duge uši i moji sjajni brci.
(*Vjeverica naglo otima ogledalce zecu*).

VJEVERICA: To sam ja, a ne ti. Lijepo se vide moje kratke uši i dio repa. Malo si protrljaj oči!

ZEC: Hop, hop! Postaje ljut (*Za sebe više*) To sam ja, čuješ li? To je moja slika!

VJEVERICA: Nije tvoja, moja je!
(*Na scenu dolazi šojka kreštalica. Instrumentalna glazba*).

ŠOJKA KREŠTALICA: Cijela šuma odzvanja od vaše vike. Zašto se prepirete?

ZEC: Dobro je što si došla.

VJEVERICA: Baš je dobro!

ZEC: To sam ja rekao i ne ponavljam za mnom.

VJEVERICA: Imam pravo.

ŠOJKA KREŠTALICA: Prestanite se prepirati. Ispričaj, Brko!

ZEC: Ja sam našao svoju sliku, a vjeverica tvrdi da je to njena... Trebala bi kupiti naočale, jer mislim da ne vidi dobro.

VJEVERICA: (*ljuto*) Previše si se kupusa najeo, pa ti se nešto preokrenulo u glavi. Eto, šojko, uzmi sliku i reci!
(*Šojka kreštalica uzme ogledalce*).

ŠOJKA KREŠTALICA: Da vidim. Joj, joj!

OBOJE: Što je?

ŠOJKA KREŠTALICA: Pa to je...

OBOJE: Čija slika?

ŠOJKA KREŠTALICA: Moja!

OBOJE: Tvoja? Oh, oh!

ŠOJKA KREŠTALICA: Na slici se vidi moj kljun, moje perje, a ja mislim da od vas nitko nema ni kljun ni perje. La, la, la! To je moja slika! La, la, la (*pjeva*).

ZEC: Ne dozvoljavam tako nešto. To je moja slika, daj mi je! (*Šojka kreštalica se okreće i kriješti*).

ŠOJKA KREŠTALICA: Ne dam, to je moja slika!

VJEVERICA: Nije nego moja! (*Na scenu dolazi medvjed. Instrumentalna glazba.*)

MEDVJED: Brom, brum! Što se dogodilo? Vičete toliko da se zemlja trese.

ZEC: Hop, hop! Ja sam našao svoju sliku. Vidi se dobro da sam to ja. Tada je došla vjeverica i tvrdi da je to njezina slika...

ŠOJKA KREŠTALICA: (*upada*) Nije njihova, nego moja!

SVI: (*viču*) Moja je, moja slika!

MEDVJED: Tišina! Dajte da vidim tu sliku. (*Šojka kreštalica daje medvjedu ogledalce*).

MEDVJED: Ha, ha, ha! Što je vama? Ha, ha, ha! Nitko od vas se nije dobro naspavao, zato ne vidite dobro. (*viče*). Poslušajte sada! Ovo je moja slika!

OSTALI: Oh!

MEDVJED: Neka se samo netko usudi reći da je to njegova slika. Poletjet će preko brda u drugu šumu. Jeste li čuli?

OSTALI: Jesmo! Oh! (*Medvjed brundajući odlazi, noseći ogledalce. Instrumentalna glazba*)

ZEC: Oh! Idem da se odmorim.

VJEVERICA: I ja sam umorna.

ŠOJKA KREŠTALICA: Hm... Zbrka nad zbrkama. I ja idem...

(Svi odlaze).

PRIZOR TREĆI

(Kućica ispred šume. Medvjed dolazi s ogledalcem).

MEDVJED: Iziđite imam iznenađenje.
(Izlazi medvjedica s dva mala medvjedića).

MEDVJEDIĆI: Tatice!

MEDVJEDICA: Što namносиš?

MEDVJED: Svoju sliku.

MEDVJEDICA: Odakle ti slika?

MEDVJED: Zamislite, zec, vjeverica i šojka su se prepirali na proplanku oko moje vlastite slike.

MEDVJEDIĆI: A zašto, tatice?

MEDVJED: Svaki od njih je tvrdio da je to njegova slika. Pogledajte!
(Medvjedica uzima ogledalce).

MEDVJEDICA: To je zaista tvoja slika. Prava medvjeda glava. Što im je bilo?

MEDVJED: Hm... pa da!

MEDVJEDIĆI: I mi bismo pogledli.

MEDVJEDICA: Pogledajte dječice!

MEDVJEDIĆI: To si ti tata, samo kada si bio malen.

MEDVJED: Ha, ha, ha! Vidiš, ženo, oni su još mali, pa vide umanjeno. Ne smeta. Važno je da vide da je to moja slika.

MEDVJEDICA: Hajdemo u kuću!

MEDVJED: Objesit ćemo je na zid neka je svatko vidi.

SVI: Bravo!
(Ulaze u kuću).
(Glazba: vedra instrumentalna).

Grigor Vitez

BIJELA PRIČA

- Lica/lutke:** BODO, SESTRICA, MAJKA, SNJEGOVIĆ, MED-VJEDIĆI (sve su lutke gignoli ili djeca) OBLACI, MJESEC, ZVIJEZDE (plošne lutke na štapu)
- Glazbena kulisa:** Antonio Vivaldi: *Zima iz Četiri godišnja doba*. Vokalna glazba po izboru režisera iz zbirki dječjih pjesmica o zimi, pahuljicama, snjegoviću)
- Scena:** Posvuda mnogo snijega (na krovu kućice, na granama drva, preko paravana) (u prvom prizoru). A u drugom prizoru mnogo oblaka koji ulaze jedan u drugi (plošni) i nisko postavljeni na sceni.

PRIZOR PRVI

(Čuje se pjesma "Istresla je baka zima". Na prozoru se pojavljuje Bodo.)

- BODO: Juhu! Snijeg! Dođi sestrice pogledaj, sigurno je visok jedan cijeli metar! *(prilazi sestrici)*.
- SESTRICA: Što ti je, što vičeš? Gle, vani je sve bijelo! Ja volim zimu.
- BODO: I ja! Hajde van na snijeg!
- SESTRICA: Hajde da se poigramo snijegom!
- BODO: Nemoj zaborviti uzeti kapu i šal. Vani je hladno. *(Oblače se i pjevaju "Pahuljice". Izlaze iz kuće.)*
- BODO: *(viče)* Snježić! Pahuljice! Kako je lijepo! *(Valja se)*
- SESTRICA: Vidi! *(Uzima snijeg, baca ga u vis. Smiju se: ha, ha, ha!)*
- BODO: Imam ideju! Hajde da napravimo snjegovića!
- SESTRICA: Može! *(Prave snjegovića i pjevaju "Tulu-lulu". Pojavljuje se snjegović)*
- BODO: Pravi snjegović!
- SESTRICA: Naš snjegović!

BODO: Sestrice, donesi brzo neku kapu ili šešir iz kuće.

SESTRICA: Evo, nosim! Još mu i metla nedostaje.

BODO: Sad ću ja naći metlu-štap! Evo metle!

SESTRICA: Sad si pravi snjegović! A šta ćemo sada?

BODO: A da malo plešemo oko snjegovića!

SESTRICA: Tako je! Baš si se lijepo sjetio. (*Čuje se pjesma "Snjegović" i gitara*)

MAJKA: Djeco!

BODO: Mama nas zove sestrice!

MAJKA: Dječice, dođite! Večera je gotova.

OBOJE: Dobro dolazimo! (*Bodo se vraća i prilazi snjegoviću*)

BODO: Laku noć snjegoviću!

SNJEGOVIĆ: Laku noć!
(*Čuje se glazba. U kući se pali svjetlo. Čuje se zveket posuđa.*)

BODO: Mama, mogu li odnijeti snjegoviću večeru?

MAJKA: Možeš!

BODO: (*Polako izlazi noseći večeru*) Snjegoviću, donio sam ti večeru da ne budeš gladan. Ostavit ću i pticama. Laku noć snjegoviću! Sutra ćemo se opet vidjeti.

SNJEGOVIĆ: (*Lagano se pomiče, pokreće*) Bodo je dobar dječak. Nježan je prema meni i pticama.
(*Glazba prestaje*)

SNJEGOVIĆ: Idem pogledati da li Bodo spava. Bodo...!

BODO: (*prilazi prozoru*) To si ti, što se dogodilo?

SNJEGOVIĆ: Došao sam ti zahvaliti što si mi donio večeru.

BODO: Ja te volim snjegoviću, zato sam ti donio večeru. I ptice volim!

SNJEGOVIĆ: Ako hoćeš odvest ću te u Bijelu zemlju. Tamo je moj zavičaj. Htio bih ti ga pokazati. (*Opisuje Bijelu zemlju*). Hoćeš poći sa mnom?

- BODO: Hoću! Hoću, kako da ne! A ti snjegoviću budi tiho da ne probudimo sestricu.
- SNJEGOVIĆ: Dođi, drži se za mene, ja ću te voditi.
(Pojavljuje se oblak)
- BODO: Gledaj oblak!
- SNJEGOVIĆ: Sada ćemo mi Bodo sjesti na oblak i poletjeti!
- BODO: Juhu! Kako je lijepo. Oblak je mekan. *(Putuju. Glazba "Crni leptir")*
- MJESEC: Kuda putujete snjegoviću?
- SNJEGOVIĆ: Vodim Bodu u Bijelu zemlju.
- MJESEC: Vodi ga samo, on je dobar dječak.
- SNJEGOVIĆ: Dobar je! Zaslužio je da pođe malo po svijetu.
- MJESEC: Sretan vam put!
- BODO: Doviđenja Mjeseče! Pogledaj snjegoviću i zvjezdice putuju.
- SNJEGOVIĆ: Tako smo im blizu.
(Zvjezdice plešu uz glazbu - valcer)
- BODO: Gle, pa zvjezdice plešu!
- BODO: Pogledaj snjegoviću, dolaze ptice.
- SNJEGOVIĆ: To su ptice iz Bijele zemlje.
- BODO: Znači da smo blizu Bijele zemlje.
- SNJEGOVIĆ: Da, tu smo!
(Oblak se polako spušta. Bodo i snjegović silaze. Glazba prestaje)
- BODO: Bijela zemlja! Kako je lijepa.
(Čuju se glasovi djece - dovikivanje: Pazi, čuvaj, povuci sanjke i sl.)
- BODO: Dolaze djeca!
1. DIJETE: Vidi, vidi tko nam stiže!
2. DIJETE: Zar to nije onaj dječak koji je hranio snjegovića i ptice?
3. DIJETE: U pravu si, to je Bodo.
- BODO: Drago mi je što smo se sreli.

1. DIJETE: O tebi nam je pričao Mjesec.
- BODO: Ti se šališ!
2. DIJETE: Ne, rekao nam je da si dobar.
3. DIJETE: A zvjezdice su nam rekle da dolaziš k nama u Bijelu zemlju. *(Svi se smiju).*
1. DIJETE: želimo da se igraš s nama.
- BODO: Hoću! Ali mi prvo kažite kako se zovete.
1. DIJETE: Ja se zovem Danica.
2. DIJETE: Ja se zovem Iva.
3. DIJETE: Ja se zovem Marko.
- BODO: A sad mi kažite što da se igramo?
1. DIJETE: Vozit ćemo te na saonicama.
2. DIJETE: Ja sam dovukla saonice. Sjedni Bodo! *(Bodo sjeda na saonice, a djeca ga vuku).*
3. DIJETE: Zar nije lijepo juriti niz brijeg.
- SVI: Hura...!
- BODO: Baš mi je lijepo s vama. Vozite me još!
(Nailaze medvjedići)
- BODO: Gle, pa tko su sad' ovi?
- SNJEGOVIĆ: To su medvjedići!
(Medvjedići plešu uz glazbu)
- BODO: Medvjedići plešu! Kako su dragi.
(Medvjedići plešu, poklone se i odu).
- SNJEGOVIĆ: Bodo, idemo, dosta mi je igre.
- BODO: Zar je već vrijeme za povratak?
- SNJEGOVIĆ: Da, moramo ići. Možda te mama i sestra traže.
(Prilaze oblaku, penju se i odlaze)
- BODO: Moram poći prijatelji dragi. Moram nahraniti ptice i moram se pripremiti za dolazak Djeda Mraza.
(Glazba novogodišnja. Mašu jedni drugima, pozdravljaju se: Zdravo! Doviđenja!)

DRUGI PRIZOR

(Oblak se spušta. Silaze Bodo i snjegović. ObLak odlebd i dalje. Bodo i snjegović mu mašu.)

ZAJEDNO: Hvala ti oblačiću! *(Mašu mu. Glazba prestaje).*

BODO: I tebi hvala dragi snjegoviću.

SNJEGOVIĆ: Nema na čemu. Drago mi je da imam tako dobrog prijatelja.

BODO: Oh, jesam li ja to sve sanjao?

SNJEGOVIĆ: Mislim da nisi. Vidjet ćeš sutra. Laku noć Bodo!

BODO: Laku noć snjegoviću!
(Bodo odlazi u kućicu. Snijeg počinje jače padati.)

NOVOGODIŠNJA PJESMA

Godina Nova nam stiže
u bijelom plaštu svom

A Djed Mraz sanjkama stiže
Darove nosi nam on (2 x)

Srebrna bljesnut će jelka
U kasni ponoćni sat

I bezbroj će želja se reći
sretna nam godina ta! (2 x)

O AUTORIMA TEKSTOVA I DRAMATIZACIJA U KNJIZI

BALOG, Zvonimir

Pjesnik i prozni pisac, rođen je 1932. u mjestu Sv. Petar Čvrstec. Pučku školu polazio u rodnom mjestu, gimnaziju i Poljoprivredni tehnikum u Križevcima. Studirao u Zagrebu na Školi primjenjenih umjetnosti i Pedagoškoj akademiji, te na Pedagoškom fakultetu u Rijeci.

Od mnogobrojnih zanimanja kojima se u životu bavio, pisanje i slikanje u knjigama za djecu zasigurno je najplodnije i najuspješnije, te su stoga mnogi njegovi književni tekstovi (18 knjiga za djecu) doživjeli svoje prikazivanje na dječjoj sceni (živoj i lutkarskoj).

FEMINIĆ, Stanislav

Pjesnik i prozni pisac za djecu, rođen je 1924. u Carevoj Čupriji. Osnovnu školu i Realnu gimnaziju polazio je u Vinkovcima. Diplomirao na Medicinskom fakultetu u Zagrebu.

Kao slobodni umjetnik pisao za djecu u mnogobrojnim knjigama i slikovnicama, koje su doživljavale po nekoliko izdanja.

IVELJIĆ, Nada

Pjesnikinja i prozna spisateljica, rođena 1931. u Zagrebu. Pučku školu i Klasičnu gimnaziju polazila u Zagrebu, a na Filozofskom fakultetu u Zagrebu diplomirala hrvatski jezik i književnost.

Za djecu napisala 22 knjige (pjesama, pripovijedaka, romana), tekstove za mnogobrojne slikovnice.

KANIŽAJ, Pajo

Pjesnik, satirik, aforistik, pisac za djecu, rođen u Đelekovcu 1939.

Osnovnu školu i gimnaziju završava u Koprivnici, a Filozofski fakultet u Zagrebu.

Svoje pjesme, priče, romane za djecu ispisao je u deset knjiga i šest slikovnica. Osim toga napisao brojne radio igre za djecu, televizijske scenarije, songove za kazalište, televiziju i film, te kazališna djela za živu i lutkarsku scenu.

KUŠEC, Mladen

Pjesnik i pripovjedač za djecu, rođen je u Zagrebu 1938. Osnovnu školu, gimnaziju i Filozofski fakultet završava u Zagrebu, gdje djeluje kao pisac i novinar.

Za djecu napisao 13 knjiga, 6 kazališnih djela, te 2 televizijske serije za djecu.

MARTIĆ, Anđelka

Spisateljica za djecu i prevoditeljica, rođena je 1934. u Zagrebu. Završila srednju trgovačku školu.

Za djecu napisala 14 knjiga (objavljenih u mnogobrojnim ponovljenim izdanjima), kao i tekstove za brojne slikovnice.

PALJETAK, Luko

Pjesnik, prevodilac, kazališni i likovni kritik, redatelj, feljtonist, esejist, pisac za djecu, rođen je 1943. u Dubrovniku. Tu završava osnovnu školu, Učiteljsku školu i Pedagošku akademiju, a zatim u Zadru Filozofski fakultet.

Za djecu napisao četiri knjige pjesama i jednu pripovijedaka.

ŠKRINJARIĆ, Sunčana

Pjesnikinja, prozna spisateljica i scenaristica, rođena je 1931. u Zagrebu. Tu je polazila i završila osnovnu školu, Realnu gimnaziju i Pedagošku akademiju.

Za djecu napisala brojne knjige (14) pripovijedaka, pjesama, romana, te velik broj lutkarskih, radio i televizijskih igara. Lutkarski igrokaz *Bajka o maslačku* doživio velik broj izvedbi u Zagrebu, Rijeci, Uppsali (Švedska). Po njezinu scenariju snimljen je dugometražni crtani film *Čudesna šuma*. Objavila također i desetak slikovnica.

VITEZ, Grigor

Pjesnik, esejist, pripovjedač, prevoditelj, rođen je 1911. u Kosovcu kraj Okučana, a umro 1966. u Zagrebu. Zanimanjem učitelj i urednik u Izdavačkom poduzeću "Mladost", u kojem je osnovao biblioteku "Vjeverica".

Pisao je pjesme za odrasle, ali je veći dio svog književnog opusa posvetio djeci. Iza sebe je ostavio 8 knjiga pjesama za djecu, 6 slikovnica i 1 knjigu proze i nekoliko igrokaza.

Velik broj pjesama Grigora Viteza uglazbljeno je i zabilježeno na pločama i kasetama. Igrokaz *Plava boja snijega* izvođen je na mnogobrojnim dječjim i profesionalnim scenama.

ZVRKO, Ratko

Pjesnik, publicist i prevodilac, rođen je 1910. u Beogradu. Tu završava osnovnoškolsko i gimnazijsko školovanje, nakon čega živi u Dubrovniku, a zatim u Zagrebu.

Za djecu napisao desetak knjiga (objavljenih u više izdanja) i petnaestak slikovnica.

Dramatizacija njegove pjesme *Grga Čvarak* prikazivana je na sceni Dječjeg kazališta u Osijeku.

Giunio, Jasminka

Rođena je 1958. godine u Zagrebu, gdje je diplomirala predškolski odgoj na Filozofskom fakultetu.

Od 1984. godine članica je lutkarskog kazališta "Zlatni dani", kao oduševljeni lutkar animator, ali i tvorac dramatizacija tekstova iz slikovnica za lutkarsku scenu.

ŠESTAK, Vanda

Rođena 1946. godine u Zagrebu, gdje završava i svoje školovanje.

Lutkarskom se amaterski bavi od 17. do 29. godine života. Nakon toga dobiva status umjetnika, te samostalno djeluje do danas kao lutkar, pisac scenarija, režiser i animator.

Veliki dio stvaralačkog rada posvetila je djeci, koju je vodila u Lutkarskom studiju Centra u Ribnjaku, OKC-u i Muzejskom prostoru.

Danas vodi Malo kazalište lutaka "Let" u Zagrebu, u kojem s četrnaestoro mladih lutkarskih volontera izvodi predstave za djecu i odrasle.

STENZEL, Vera

Odgajateljica, diplomirani školski pedagog (Škola za odgajatelje u Zagrebu, Filozofski fakultet u Zagrebu), predavač na Pedagoškoj akademiji u Petrinji i Zagrebu, te na Kolegiju scenske kulture i lutkarstva na Studiju predškolskog odgoja i razredne nastave Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Nadasve zaljubljenik u igru lutkom i lutkarsko stvaralaštvo.

Rođena je 1934. u Zemunu, a od djetinjstva živi u Zagrebu.

Osnovno pedagoško obrazovanje obogaćeno i oplemenjeno stvaralačkom igrom - scenskom lutkom, beskrajna ljubav i predanost kreativnom odgojnom radu s najmlađom (predškolskom) djecom, oblikovali su Veru Stenzel u sjajnog pedagoga-umjetnika, koji svu svoju bogatu osobnost ostvaruje u odgoju djece umjetnošću i to na prostoru lutkarske scene.

Prve korake lutkara Vera Stenzel učinila je davne 1968. godine u zagrebačkom Dječjem kazalištu "Centar", a nakon četiri godine uspješnog igranja u tom kazalištu, osniva, zajedno s Vlastom Pokrivkom, lutkarsku grupu "Kvak".

S lutkarskom grupom "Kvak" Vera Stenzel ostvaruje brojne uspješne nastupe po dječjim vrtićima, festivalima i lutkarskim susretima (Šibenski festival djeteta, Susret lutkarskih kazališta u Osijeku i dr.), te na gostovanjima u zemlji i u inozemstvu (Norveška, Švedska).

Uz lutkarenje u grupi "Kvak" održava ogledna predavanja iz lutkarstva na brojnim seminarima, aktivima odgajatelja, savjetovanjima. Radoznošću istraživača uspješno djeluje i u nekoliko stručnih timova (muzičkom aktivu odgajatelja koji vodi 3 godine, u grupi prof. Smolca, u svrhu istraživanja usvajanja matematičkih pojmova, te u ekipi za didaktičku opremu predškolskih ustanova u Zavodu za školsku opremu).

Nemirni duh i stvaralačka energija Vere Stenzel bili su razlogom da 1972. godine, zajedno s Vandom Šestak i grupom odgajatelja, osnuje novu lutkarsku grupu "Zlatni dani".

I s ovom grupom Vera Stenzel ostvaruje velik broj nastupa u dječjim vrtićima, bolnicama, kulturnim priredbama ("Ljeto u Maksimiru", "Nedjeljni vrtić u Lisinskom", "Proljeće u Novom Zagrebu", "Kerempuhove večeri", "Zagrebačko ljeto", SLUK, PIF, Šibenski festival djeteta), te velik broj predstava u mnogobrojnim gradovima Hrvatske i Europe.

Glumačke i animatorske sposobnosti Vere Stenzel obogaćene glazbenim obrazovanjem, omogućile su joj da realizira niz izuzetnih uloga, ali i da se okuša kao redatelj i autor dramatizacija mnogobrojnih umjetničkih tekstova.

Svoja stručna znanja i spoznaje o scenskoj lutki i lutkarstvu kao umjetničkom izrazu kao i efikasnom mediju za odgoj i obrazovanje djece, Vera Stenzel već godinama prenosi na druge: studente, odgajatelje, učitelje, društvene radnike, u svojim sjajnim, živim i kreativnim predavanjima i demonstracijama rada s lutkom, te u nizu stručnih priloga u knjigama i pedagoškoj periodici.

Da bi u praksi provjerila djelotvornost svojih predavanja, osnovala je student-sku lutkarsku grupu "Zvončići" i s njima pripremila i održala niz lutkarskih predstava za najmlađe.

S lutkarskim kazalištem "Zlatni dani" pripremila je i 19 lutkarskih predstava koje su prikazane na TV Zagreb u okviru Dječjeg programa.

Za cjelokupni svoj pedagoški i stvaralački rad s djecom dobila je najviše priznanje za prosvjetne radnike Nagradu "Ivan Filipović".

Kako je u 27 godina svog pedagoškog i stvaralačkog rada s lutkom Vera Stenzel uvijek i nanovo činila, ne samo lijepo nego i korisne stvari od pomoći drugima, tako je i ovom knjigom (zajedno s izdavačima) učinila još jedan takav korak.

BIBLIOGRAFIJA

PRILOZI O LUTKARSTVU U ČASOPISU "UMJETNOST I DIJETE"

- BOGNER Šaban, dr. Antonija: PRIKAZ KNJIGE "LUTKARSTVO NA SLOVENSKEM" Helene Vergel. Broj 118-119 (5-6 iz 1988.), str. 301
- BROOK, Peter: O LUTKAMA. Broj 118-119 (5-6 iz 1988.), str. 247
- BURAZIN, mr. Slobodanka i DRLJE-Kusik, Renata: ANALITIČKA PROCJENA UZORKA LUTKARSKIH TEKSTOV KORIŠTENIH U ODGOJNO-OBRAZOVNOM RADU S PREDŠKOLSKOM DJECOM. Broj 121-122 (2-3 iz 1989.), str. 105
- CHYTIL, Velimir: U ČAROBNOM SVIJETU PRINCEZE MAJOLENKE. Broj 2, str. 45
- CHYTIL, Velimir: LUTKA KAO SIMBOL DJETINJSTVA. Broj 136 (5 iz 1991.), str. 269
- ČEČUK, Milan: APSOLUTNI LUTKAR JOŽE PENGOV. Broj 2, str. 50 i 56
- " " : AUTENTIČNO LUTKARSTVO. Broj 2, str. 58
- " " : TENDENCIJE I OSTVARENJA. Broj 3, str. 65
- " " : KAZALIŠTE LUTAKA - ALI ZA KOGA? Broj 6, str. 5
- " " : POGLEDI NA II SUSRET KAZALIŠTA LUTAKA. Broj 8, str. 43
- " " : OKRNJENA SMOTRA (Post scriptum Trećem međunarodnom festivalu kazališta lutaka na esperantu). Broj 11-12, str. 61
- " " : DVIJE LUTKARSKE SMOTRE. Broj 16-17, str. 3
- " " : KAZALIŠTE LUTAKA I SLIKOVNICA. Broj 19-20, str. 80
- " " : AKTUALAN LUTKARSKI TRENUTAK. Broj 27, str. 54
- " " : GLUMAC U (NAŠEM) KAZALIŠTU LUTAKA. Broj 33, str. 30
- " " : SPORNO NEOSPORNI FESTIVAL. Broj 36-37, str. 33
- " " : UZLETI PREMA NOVIM ČUDIMA ILI NOVI PAD U BEZIMENOST? Broj 41, str. 39 i broj 42-43, str. 74
- ČEČUK, Mario: PINOCCHIO NA SCENI ZAGREBAČKOG KAZALIŠTA LUTAKA. Broj 86 (3 iz 1983.), str. 35
- FRISCH, Max: O MARIONETAMA. Broj 118-119 (5-6 iz 1988.), str. 249
- GRUIĆ, Iva: PIF '94. Kronika festivala. Broj 149-150 (5-6 iz 1994.), str. 359
- HRANJEC, dr. Stjepan: KORELACIJA SCENSKE LUTKE U NARODU I U DJEČJOJ IGRI. Broj 118-119 (5-6 iz 1988.), str. 241
- JOVIĆ, Milica: LUTKA - ČOVJEKOV STVARALAČKI ČIN. (Godina 1992. u znaku lutaka.) Broj 141 (4 iz 1992.), str. 203
- JOVIĆ, Milica: LUTKE IZ SVIJETA PRIČA. (19. međunarodni lutkarski festival PIF, Zagreb, 1986.). Broj 107 (6 iz 1986.), str. 487
- JOVIĆ, Milica: LUTKANIJA LIVIJE KROFLIN. (Prikaz knjige "ZAGREBAČKA ZEMLJA LUTKANIJA" Livije Kroflin), Broj 145-146 (1-2 iz 1994.), str. 95
- JOVIĆ, Milica: 24. MEĐUNARODNI FESTIVAL LUTAKA. Broj 136 (5 iz 1991.), str. 289

- JURKOWSKI, dr. Henryk: KAZALIŠTE LUTAKA U POTRAZI ZA APSOLUTNIM. Broj 33, str. 23
- KAUZLARIĆ, Vesna: NAŠE LUTKARSTVO DANAS. Broj 1, str. 49
- KOVAČEVIĆ, Lojze: DETE I LUTKA. Broj 4-5, str. 69
- KROFLIN, Livija: ČETIRI LUTKARSKA FESTIVALA. Broj 126 (1 iz 1990.), str. 49
- KROFLIN, mr. Livija: FESTIVAL LUTAKA. Broj 149-150 (5-6 iz 1994.), str. 365
- KROFLIN, Livija: KORIJENI ZAGREBAČKOG LUTKARSTVA. Broj 118-119 (5-6 iz 1988.), str. 201
- KROFLIN, Livija: RAZGOVOR SA ZLATKOM BOUREKOM. Broj 118-119 (5-6 iz 1988.). str. 229)
- VARAVA NEPRETENCIOZNOST (uz 21. PIF) Broj 118-119 (5-6 iz 1988.), str. 303
- KROFLIN, mr. Livija: ZANIMLJIVA KNJIGA O NAŠEM LUTKARSTVU (Prikaz knjige "TRAGOM LUTKE I PRIČALA" dr. Antonije Bogner-Šaban). Broj 149-150 (5-6 iz 1994.) str. 369
- LAZIĆ, dr. Radoslav: POEZIJA LUTKARSKE REŽIJE (Razgovor s Lukom Paljetkom). Broj 96 (1 iz 1985.), str. 35
- " " : LUTKARSKA REŽIJA U TEATRU I NA TELEVIZIJI (Razgovor sa Srboljubom Stankovićem). Broj 101 (6 iz 1985.), str. 567
- " " : RAZGOVOR S POLJSKIM TEATROLOGOM DR. H. JURKOWSKIM. Broj 101 (6 iz 1985.), str. 559
- " " : REDATELJ I GLUMAC (Razgovor s Nevenkom Filipović). Broj 102-103 (1-2 iz 1986.), str. 101
- " " : U TRAGANAJU ZA ESTETIKOM LUTKARSTVA. Broj 105 (4 iz 1986.), str. 265
- " " : LUTKARSKA REŽIJA I MUZIKA (Razgovor s režiserom i violončelistom Edvardom-Edi Majaronom). Broj 110 (3 iz 1986.), str. 261
- " " : METAREŽIJA LUTKARSTVA (Razgovor s režiserom Davorom Mladinonom). Broj 118-119 (5-6 iz 1988.), str. 207
- " " : SUŠTINA LUTKARSKE REŽIJE (Razgovor s režiserom, dramaturgom i teatrologom Borislavom Mrkšićem). Broj 118-119 (5-6 iz 1988.), str. 213
- " " : PRIRODA SCENSKE LUTKE (Razgovor s Vlastom Pokrivkom, osnivačem i animatorom Lutkarskog studija "Kvak" u Zagrebu). Broj 118-119 (5-6 iz 1988.), str. 219
- MAŠTROVIĆ, Tihomil: ZADARSKO LUTKARSTVO. Broj 100 (5 iz 1985.), str. 427
- MAVROVIĆ, Željko: DRAMATIZACIJA "SEBIČNI DIV" Oscara Wilde-a. Broj 118-119 (5-6 iz 1988.), str. 295
- MIHANOVIĆ-Salopek, mr. Hrvojka: TEATAR MARIONETA - VISOKI DOMET PROFESIONALIZACIJE LUTKARSTVA U HRVATSKOJ (Prikaz knjige "MARIONETE OSVAJAJU ZAGREB" dr. Antonije Bogner-Šaban). Broj 121-122 (2-3 iz 1989.), str. 217
- MIHANOVIĆ-Salopek, mr. Hrvojka: ČETIRI RAZLIČITA LICA KRILIĆEVE LUTKARSKE IGRE (Prikaz knjige "KAZALIŠTE LUTAKA I DRUGI IGROKAZI" Zlatka Krilića). Broj 128 (3 iz 1990.), str. 197

- MIJOVIĆ-Kočan, Stijepo: IZ BANALNOSTI - ČAROLIJA (Razgovor s Vlastom Pokrivka). Broj 90-91-92 (1-2-3 iz 1984.), str. 99
- MIJOVIĆ-Kočan, Stijepo: KAMILO TOMPA - SLJEDBENIK ILI PRETEČA. Broj 93 (4 iz 1984.), str. 221
- MIOČ, Pero: PRAGMATIČNA PROPEDEUTIKA SINDROM U BIĆU SUVREMENE LUTKARSKE UMJETNOSTI. Broj 107 (6 iz 1986.), str. 437
- MISAILOVIĆ, Milenko: LUTKE I LJUDSKA SUDBINA. Broj 100 (5 iz 1985.), str. 401
- MEDIĆ, Ivo: MARIONETSKO KAZALIŠTE U EL SHATTU. Broj 53, str. 64
- MRKŠIĆ, Borislav: IZVOR TEATARSKE IGRE LUTKE. Broj 28, str. 28
- " " : LUTKE DALEKOG ISTOKA. Broj 30-31, str. 45
- " " : "THEATRUM MUNDI" I KAZALIŠTE NA VODI. Broj 32, str. 64
- " " : DRVENE MARIJE, broj 33, str. 68
- " " : U KOVČEZIMA OD NEMILA DO NEDRAGA. Broj 34, str. 33
- " " : MASKE I TIPOVI, Sjene i ruke. Broj 36-37, str. 49
- " " : OD "SPEJBLA" DO "TRAGEDIJE PAPIRA". Broj 38, str. 81
- " " : IZ KRONIKE NAŠIH MARIONETA. Broj 39, str. 57
- " " : OD NONSENSA DO APSOLUTNE LUTKE. Broj 40, str. 38
- " " : IGRA PREDMETA I CRNO KAZALIŠTE. Broj 42-43, str. 98
- " " : DRVENI OSMIJESI. Broj 44, str. 39.
- " " : EGZISTENCIJA LUTKE NA SCENI. Broj 100 (5 iz 1985.), str. 417
- " " : PRED NOVIM NEDOUMICAMA. Broj 61-62, str. 60
- " " : OBRASCOV, Sergej: MOJA PROFESIJA: REDATELJ LUTKARSKOG TEATRA. Broj 118-119 (5-6 iz 1988.)
- PALJETAK, Luko: RAZGOVOR SA S. OBRASCOVIM. Broj 90-91-92 (1-2-3) iz 1984.), str. 140
- PODEHL, Enno: ZAMIŠLJENO KAZALIŠTE LUTAKA. O DRAMATURGIJI KAZALIŠTA FIGURA. Broj 118-119 (5-6 iz 1988.)
- POKRIVKA, Vlasta: LUTKE SU NAS ODABRALE. Broj 53, str. 71
- " " : POLETTI, Michel: REŽIJA LUTAKA. Broj 118-119 (5-6 (iz 1988.)
- RADIĆ, Milan: LUTKARSKO KAZALIŠTE U FUNKCIJI NASTAVE. Broj 93, (4 iz 1984.) str. 239
- STANKOVIĆ, Srboľjub: GLUMAC U POZORIŠTU LUTAKA. Broj 33, str. 44
- " " : SVJETLOST I TMINA. (O radu kazališta sjena *Gioco Vita* prikazanom na 17. PIF-u). Broj 95 (6 iz 1984.), str. 472
- ŠTIMEC, Spomenka: OTKRITI SVOJU ISTINU. (Uz 17. PIF). Broj 95 (6. iz 1984.), str. 450
- " " : TIHA ŽETVA KRUPNOG ZRNEVLJA (Uz 16. PIF). Broj 90-91-92 (1-2-3 iz 1984.), str.
- " " : UZ PETNAESTU OBLJETNICU PIF-a. Broj 82, str.
- VARL, Bred: SUVREMENO JUGOSLOVENSKO OBLIKOVANJE LUTAKA. Broj 118-119 (5-6 iz 1988.), str. 281

KNJIGE

- BOGNER-Šaban, dr. Antonija: "MARIONETE OSVAJAJU ZAGREB". Hrvatsko društvo kazališnih kritičara i teatrologa, Zagreb, 1988.
- BOGNER-Šaban, dr. Antonija: "TRAGOM LUTKE I PRIČALA". AGM, Zagreb, 1994.
- ČEČUK, Milan: "LUTKARI I LUTKE - Oglеди i osvrti." Izabrao i priredio: Borislav Mrkšić. Zajednica profesionanlnih pozorišta Bosne i Hercegovine, Sarajevo, 1981.
- "DJECA I SVIJET". Jugoslavenski festival djeteta, Šibenik, 1980.
- KRILIĆ, Zlatko: "KAZALIŠTE LUTAKA I DRUGI IGROKAZI" Izdavački centar Rijeka, Rijeka, 1989.
- KRILIĆ, Zlatko: "KRILATE LUTKE". Sedam lutkarskih igrokaza. Međunarodni centar za usluge u kulturi, Zagreb, 1994.
- KROFLIN, Livija: "ZAGREBAČKA ZEMLJA LUTKANIJA. Zagrebačko lutkarstvo 1945-1985. godine" Prilog proučavnju hrvatskog lutkarstva. Međunarodni centar za usluge u kulturi, Zagreb, 1992. LUTKE IZ DAVNINE IVANE BRLIĆ MAŽURANIĆ Uredila: Livija Kroflin Međunarodni centar za usluge u kulturi, Zagreb, 1994.
- MRKŠIĆ, Borislav: "DREVENI OSMIJESI". Eseji iz povijesti i teorije lutkarstva. Centar za vanškolski odgoj Saveza društava "Naša djeca" Hrvatske, Zagreb, 1975. (Poseban otisak iz Časopisa "Umjetnost i dijete")
- NOVAKOVIĆ, Novak: "GOVORNA INTERPRETACIJA UMJETNIČKOG TEKSTA". Školska knjiga, Zagreb, 1980.
- POKRIVKA, Vlasta i ČUNČIĆ, Jadranka: "OD CVIJETA DO TIKVE OD TIKVE DO LUTKE". Lutkarsko kazalište "Kvak" i USIZ za društvenu brigu o djeci predškolskog uzrasta, Zagreb, 1982.
- POKRIVKA, Vlasta: "DIJETE I SCENSKA LUTKA". Priručnik za odgajatelje u dječjim vrtićima. Školska knjiga, Zagreb, 1985. "UMJETNOST ZA DJECU I DJEČJE UMJETNIČKO IZRAŽAVANJE". Studijski razgovori XXI-XXIV Jugoslavenskog festivala djeteta, 1985. "Ognjen Pric", Karlovac, 1985.

Sadržaj

O KNJIZI (Urednica)	
RIJEČ DVIJE PRIJE IGRE (Vera Stenzel)	

MONOLOZI

MIŠJI OGLAS (Zvonimir Balog)	
MAČJI OGLAS (Zvonimir Balog)	
CIPELE MUŠKE (Zvonimir Balog)	
NAJŠARENIJI LEPTIR (Pajo Kanižaj)	
KANTA ZA SMEĆE (Luko Paljetak)	
ČETKA (Stanislav Femenić)	
REPORTER U ZOLOŠKOM VRTU (Stanislav Femenić)	
RAZGOVOR U PROLAZU (Stanislav Femenić)	
ZEC I VJEVERICA (Ratko Zvrko)	
ZEKO I SNJGOVIĆ (Jadranka Čunčić-Bandov)	

IMPROVIZACIJE

HVALA TI VJETRE (Nada Iveljić)	
ZORANE RECI (Mladen Kušec)	
POZDRAV (Mladen Kušec)	
LUDA GLJIVA NA PREGLEDU (Zvonimir Balog)	
DOZNALO SE (Grigor Vitez)	
KAKO RASTU DJECA (Grigor Vitez)	
MAČAK NA KROVU (Grigor Vitez)	
NEPOSLUŠNE RIJEČI (Grigor Vitez)	
DOHVATI MI TATA MJESEC (Grigor Vitez)	
ŠTA RADI... ŠTA RADI (Grigor Vitez)	

DIJALOZI

LJUBAV (Anđelka Martić)	
-----------------------------------	--

SRAMEŽLJIVI OBLAK (Nada Iveljić)	
MIŠ, REPA I KRUMPIR (Stanislav Femenić)	
LAV (Gustav Krklec)	
MAČAK, PIJETAO I LIJA (Narodna pripovijetka)	
SLON I BUBAMARA (Stanislav Femenić)	

IGROKAZI

DJEDOVA POGAČA (Narodna pripovijetka)	
DJED I REPA (Narodna pripovijetka)	
PRIJATELJI	
MAČE (Prema priči Bjeliševa)	
ČAROBNJAK I SNENA BAKA (Milan Čečuk)	
DVANAEST SLONOVA (Leopold Suhodolčan)	
TAPATAPATAVKO (Leopold Suhodolčan)	
MACA PAPUČARICA (Ela Peroci)	
PLESNA HALJINA ŽUTOG MASLAČKA (Sunčana Škrinjarić)	
LUDI LAMPION (Sunčana Škrinjarić)	
BAJKA O ORAŠKU I MRVICI (Sunčana Škrinjarić)	
NEZADOVOLJNA BUBAMARA (Sunčana Škrinjarić)	
PLANET PLAVOG I ZELENOG PAJACA (Sunčana Škrinjarić)	
SJENKO (Vanda Šestak)	
OGLEDALCE (Grigor Vitez)	
BIJELA PRIČA (Grigor Vitez)	

. . . . .	
O AUTORIMA TEKSTOVA I DRAMATIZACIJA U KNJIZI	

BIBLIOGRAFIJA	
--------------------------------	--

PRILOG	
-------------------------	--